SANDRA BROWN
O DRAGOSTE ETERNĂ

CAPITOLUL 1

Chiar după miezul nopţii, telefonul sună pentru a nu ştiu câta oară. Laurel Curtis îşi propti receptorul pe umăr.

— Biroul de presă, spuse cu ochii şi mintea pe monitor, continuând să tasteze ultimele noutăţi, o poveste înfricoşătoare despre securitatea regală.

— Te-am nimerit din prima. Am fost norocoasă! Credeam că va trebui să sun la câteva ziare ca să dau de tine, spuse vocea agitată şi vioaie a prietenei ei cele mai bune şi fosta ei vecină de apartament, Shirley Dixon.

— Shirley, ce faci trează la ora asta din noapte? întrebă Laurel continuând să-şi plimbe degetele pe tastatură, hotărâtă să termine ultima frază a articolului.

— Credeam că ziariştii buni sunt în pat la ora asta.

— Păi, câţiva dintre noi preferăm să fim obraznici şi să ne trăim viaţa. Ar trebui să încerci şi tu iar prezentul e cel mai indicat pentru asta. Sunt la Tony, şi ghici ce s-a întâmplat, s-a logodit cu Janine. Nebunii ăştia impetuoşi! E o petrecere improvizată – e toată gaşca… aproape toată. Vino şi tu!

În timp ce Shirley vorbea, Laurel îşi citea articolul. Mergea. Apăsă pe butonul care trimise articolul în subeditor, se lăsă pe spate şi se relaxă. Căscă, se întinse şi răspunse:

— Nu şi eu, Shirley. Cum mi se termină tura m-am şi băgat în pat. Transmite-le dragostea mea lui Janine şi lui Tony şi spune-le că o să-i felicit personal

altă dată.

— Nu fi aşa de încăpăţânată, o mustră Shirley. Ştii, în viaţă mai există şi altceva decât munca. Ce s-a întâmplat cu fata pe care o ştiam, care se culca a doua zi şi nu-i păsa de ziua de mâine?

— A crescut şi este deja a doua zi. Îmi pare rău, Shirley, poate altă dată…

— Aşa spui mereu. Vino măcar pentru o jumătate de oră, altfel mutăm petrecerea la tine. Laurel ezită uitându-se la ceas. În mai puţin de o oră i se termina tura şi mai ştia că Shirley era în stare să se ţină de cuvânt.

— Bine, dar numai pentru o jumătate de oră, acceptă ea. Ştii că viaţa e o târfă ordinară. Lucrurile s-au aglomerat şi mâine am o zi plină – adică azi.

— Te aştept, spuse Shirley, şi nu uita, dacă nu vii, ne înfiinţăm la uşa ta.

Laurel se duse la petrecere cu intenţia să facă doar act de prezenţă, dar era atât de bine cu vechii ei prieteni încât autodisciplina ei cedă. La ora 6, când cineva începu să pregătească micul dejun, încă nu plecase de acolo.

Acasă nu se băgă în pat decât pe la 7 şi se trezi pe la 3 după-amiaza, cea mai mare parte din zi fiind pierdută. Era furioasă pe ea însăşi şi puţin îngrijorată. Era obosită, cu 17 luni mai repede, sau de vină era viaţa spartană pe care şi-o impusese? Oricum, se făcuse târziu şi tura ei începea peste trei ore.

Laurel se stropi cu apă rece pe faţă, îşi trase pe ea un trening de culoarea untului, programă maşina de spălat supraîncărcată şi se aşeză să-şi bea ceaiul.

Citi titlurile ziarelor care le primea zilnic, rămânând ca mai târziu să le citească în profunzime, şi se duse cu cana de ceai lângă robotul telefonic.

Era un singur mesaj. Era de la Dyson Enterprises

(UK) Ltd care o rugau ca de data asta să fie acasă, când va sosi un reprezentant cu o ofertă pentru eliberarea apartamentului. Laurel îşi privi ceasul şi se bosumflă. Nu avea timp pentru activităţi de curăţenie… Cei de la Dyson Enterprises (UK) Ltd nu erau singurii care se grăbeau.

Mânca şi dormea când şi unde putea, dar nu putea să fie liniştită dacă nu-şi păstra forma fizică. Şi asta însemna exerciţii regulate.

Câteva minute mai târziu ieşea pe uşa apartamentului de la ultimul etaj, luând-o spre scară. Celelalte trei uşi de pe etaj erau bătute în scânduri pentru a-i îndepărta pe intruşi. Foarte deprimant.

Suspinând, Laurel îşi îndesă părul bogat şi frumos sub o şapcă ratând câteva şuviţe care îi înconjurară dezordonat faţa, după care începu să coboare scările. La fiecare etaj erau mai multe apartamente ferecate, dar, din loc în loc, mai erau câteva locuite, făcând-o să nu se simtă chiar ca ultimul supravieţuitor de pe Alamo. La ultimul palier, Laurel îşi pierdu liniştea. Un grup de bărbaţi în costume sobre de oraş, fiecare dintre ei purtând o servietă impozantă, mişunau în faţa intrării în holul murdar, stil Edwardian, blocându-i calea spre uşile duble aflate în ruină, de la ieşire.

La naiba, nu avea timp de discuţii. Laurel alergă uşor pe ultimele trepte pentru a-şi semnala nerăbdarea şi spuse iritată:

— Daţi-mi voie, domnilor… Laurel nu realiză ce pată neaşteptată de culoare a creat prin frumuseţea şi vitalitatea ei în întunericul din casa scării şi, în loc să se dea la o parte, ei rămaseră pe loc, uitându-se cu gura căscată la ea.

Impas… când ambele uşi de la intrare s-au deschis, făcând loc unui bărbat înalt, bronzat şi

musculos. Era îmbrăcat obişnuit dar cu lucruri scumpe: pantaloni şi pulover bej, jachetă din piele de căprioară iar efectul produs de el asupra bărbaţilor puşi la patru ace a fost magic.

Au început să se învârtească în jurul lui ca nişte planete satelit care tocmai şi-au găsit soarele, murmurând respectuoşi:

— Domnule Dyson, sir.

Laurel zâmbea cinic, amuzată de atitudinile lor linguşitoare. Connor Dyson în persoană. Şeful. Ce căuta în mizeria asta? se gândi că mai marii miliardari au făcut înţelegerea după care i-au lăsat pe cei mici să se ocupe de amănunte.

Amuzant, ea ar trebui să fie unul din aceste „amănunte” – un chiriaş care a fost prea ocupat ca să-şi ia cecul şi să plece.

Pe urmă zâmbetul i se şterse de pe faţă. Connan Dyson se uita la ea. De pe poziţia ei avantajoasă din faţa scărilor, ochii lui Laurel de un albastru chinezesc întâlniră ochii de un gri metalic ai lui Dyson şi lumea ei atât de precis organizată începu să se clatine. Era o privire nesfârşită de recunoaştere, de cunoaştere profundă.

Erau total străini şi totuşi se priveau cu intimitatea unor amanţi.

După ce Laurel a fost supusă unei astfel de priviri, a descoperit că era susceptibilă de o alta şi se înspăimântă. Nu mai era o fetişcană naivă şi uşor de păcălit, dar nu era niciun dubiu, senzaţiile o inundau: emoţie subită, puls neregulat, inima arzătoare, obrajii îmbujoraţi şi înfierbântaţi.

Şi ea terminase cu toate astea.

Odată prinsă de vrajă, corpul ei căpătase energia azbestului său, cel puţin, aşa i se părea ei. Laurel îi căută pe faţă ceva care s-o deranjeze pentru a-i putea

respinge magnetismul. Dar căută în zadar. Cu cât vedea mai mult, cu atât era mai fermecată.

În mod vag, era conştientă că fotografiile cu el, pe care le văzuse în rubricile mondene, nu-l avantajau. Niciun fotograf n-ar fi reuşit pentru că Connor Dyson nu era un bărbat frumos în adevăratul sens al cuvântului. Faţa lui avea o duritate neînduplecată, genul care se datorează unei vieţi severe şi puterea atracţiei sale venea dintr-o forţă interioară.

Avea părul castaniu deschis tuns scurt, cu vârfurile şuviţelor albite de soare, iar ochii îi reflectau puterea internă. Nuanţa lor, izbitor de gri, dădea privirii lui efectul razelor X, de a se uita în şi prin orice. Aşa cum se uita acum, m şi prin ea. Laurel îşi dădu seama că tremura plină de anticipare şi luptă să-şi recapete controlul. Un bărbat senzual şi răpitor, îşi spuse, sperând ca o reacţie cinică s-o ajute să-şi revină. Dar tot timpul inima continuă să răspundă zgomotos la întrebările puse de ochii lui.

Furioasă pe neaşteptata ei vulnerabilitate, Laurel îşi transformă privirea fixă întruna încruntată. Zări sprâncenele lui adunate într-o încruntătură şi vraja se rupse. Observă un loc de trecere în grupul de oameni de afaceri. Îşi croi drum printre ei şi tocmai trecuse de Connor Dyson luând-o spre uşă, când el îi spuse:

— O clipă… Laurel Curtis?

Vocea lui era plăcută, calmă şi cu un accent australian inconfundabil. Sunetul marilor întinderi combinat cu imaginea marilor interioare. Lui Laurel îi plăcu atât de mult încât reacţionă cu obrăznicie necaracteristică.

— Da, spuse, şi la revedere.

— Aşteptaţi. Connor Dyson o opri în singurul mod în care putea, apucând-o de braţ. Sunt Connor Dyson… Laurel îşi trase mâna, îngrozită de mesajele

pe care atingerea le provocase în fiecare nerv al corpului ei.

— Şi ce-ar trebui să fac, o reverenţă? îl întrerupse ea, după care ieşi pe uşă. Coborî în fugă scările care o duceau spre bunul simţ tonifiant al oraşului.

A trebuit să se uite înapoi. A fost convinsă de puterea privirii lui. Ochii li s-au întâlnit din nou, cu acelaşi efect devastator. Apoi, reîncepu să alerge aprinzându-se la faţă. Îi era ruşine de obrăznicia ei. Şi mai ruşinată era de faptul că această întâlnire ar fi putut să-i trezească o ameninţare adormită a propriei sale sexualităţi. După atâta timp. Nu-i venea să creadă. Nu credea în dragoste. Alan o vindecase de ea şi asta de câţiva ani buni.

Gata cu hazardările în necunoscut. Gata cu decepţiile. Nu se mai aduna de pe jos, strângând fragmente din inima ei naivă şi bâjbâind după bucăţile lipsă.

Acum era o femeie diferită, cu altfel de ambiţii, cu responsabilităţi mari. Într-adevăr, existenţa pe care şi-o trasase era cam rigidă, dar dădea rezultate şi era sigură. Sfidătoare, imaginea lui Connor Dyson îi apăru în faţa ochilor şi se simţi mai puţin sigură.

Laurel alergă mai departe mustrându-se singură, recăpătându-şi controlul. Ultimii patru ani o învăţaseră să atace problemele înainte ca ele s-o atace pe ea. Şi Dyson era doar o altă problemă. Dacă-i înlătura interesul pentru ea, atunci înlătura şi bărbatul – iar el era interesat de apartamentul ei.

Preţurile în creştere ale locuinţelor din Londra au împins pe piaţă acest cartier sărăcăcios. Dyson era unul dintre speculanţii care cumpărau ieftin, renovau şi vindeau scump. Cumpărase Casa Hewitt şi celelalte trei blocuri surori, iar acum chiriaşi ca Laurel, care au

suportat cartierul datorită chiriei ieftine, erau mituiţi ca să-şi vândă drepturile de chirie.

OK, se gândi, îşi va face timp pentru târguiala şi va termina şi cu bărbatul.

În tot acest timp, Laurel gonise toate senzaţiile nedorite pe care Dyson le stârnise în sistemul ei. O luă spre casă. Holul Casei Hewitt era tăcut, gol. Urcă scările. Avea ochii strălucitori, picăturile de transpiraţie acoperind ca o rouă trandafirii din obraji. Cârceii de păr neascultători i se legănau umezi pe faţa încântătoare. Îşi pierduse paloarea de oraş şi arăta ca adevărata fată de la ţară ce. era.

Era spre sfârşitul lui octombrie şi destul de frig ca să scoată aburi în timp ce urca scările. Pe palierul de la etajul al doilea îl zări din nou pe Dyson în timp ce intra într-un apartament cu ceilalţi bărbaţi. Pulsul ei trădător începu iar să bată neregulat şi se gândi că, chiar dacă ar fi fost îmbrăcat la fel ca tovarăşii lui, el tot ar fi arătat altfel. Nu atât de civilizat, de decent. Cu alte cuvinte, mai sălbatic.

Tare din punct de vedere mental, dar terminată din punct de vedere emoţional, în timp ce era pe acelaşi nivel cu el, ochii ei aruncau flăcări cu aceeaşi ostilitate defensivă atât de specifică ei. Încă o dată, el se încruntă.

— Domnişoară Curtis, începu el politicos, încercând s-o oprească. Laurel se feri într-o parte.

— Îmi pare rău, nu pot să stau de vorbă acum. Sunt foarte grăbită. Şi o luă la fugă. Numai câteva trepte mai târziu, când ajunsese la apartamentul ei, îşi dădu seama că el credea probabil că se comporta deliberat aşa, pentru a obţine o sumă de bani mai mare decât ceilalţi. O durea pentru că nu era adevărat. Era doar rezultatul prostiei ei, fiindcă se lăsase atrasă în jocul privirilor cu un Casanova

bronzat. Lucra la ziar. Ştia de câte ori apăruse el în rubricile mondene alături de fete de societate. Singurul lucru pe care putea să-l spună în favoare lui era că el măcar recunoştea că e un afemeiat. Alan s-a dovedit nesincer…

Luându-şi gândul de la amândoi, intră în apartamentul ei imaculat, atât de diferit de decăderea şi neglijenţa din afara lui. Se dezbrăcă şi intră desculţă în baia micuţă. Intră în cadă şi trase perdelele de plastic ca să nu se ude podeaua.

Duşul era una din improvizaţiile lui Laurel, împreună cu boilerul care menţinea căldura sub iluminatorul din vechiul acoperiş. În afară de asta, apartamentul nu era mai mult decât o bază, un loc pentru un cămin şi pentru modul regulat de viaţă la care lucra din greu.

— La naiba, spuse Laurell.

Scopul ei era să se realizeze. Încă 17 luni şi ar fi avut satisfacţia că, fără niciun ajutor din partea lui Alan, a învins toate greutăţile. Acesta era un motiv suficient de puternic ca să păstreze limitele impuse, chiar dacă un bărbat reuşea să-i deranjeze viaţa.

— La naiba, spuse Laurel. Iar s-a furişat Connor Dyson în gândurile ei. Se dojeni cu insuficientă asprime. Îşi strecură picioarele în papucii confortabili şi, îmbrăcată într-un halat de prosop, intră în sufrageria care ţinea loc şi de bucătărie.

Scoase lucrurile din maşina de spălat, le băgă în storcător şi se duse la telefon. Sună la sediul lui Dyson Enterprises (UK) Ltd. din Mayfair, discută cu femeia care-i lăsase mesajul şi-i explică:

— Azi sunt prea ocupată şi n-am timp să mă întâlnesc cu nimeni. Voi veni luni la sediul dumneavoastră, pe la 14: 30.

— Domnişoară Curtis, aţi făcut mai multe

programări pe care nu le-aţi respectat, îi spuse direct femeia.

— Am un program de lucru mai ciudat, dar, de data asta, voi veni luni negreşit. Nu-mi place să fiu hărţuită.

Laurel închise telefonul. Instantaneu, acesta sună din nou.

Era Paul Collyer, redactorul sportiv al ziarului pentru care lucra ea.

— Laurel iubito, ştii să joci rugby? întrebă el. Corespondenţii externi erau obişnuiţi cu cereri ciudate, dar acum era ceva nou.

— Ştiu câteva şmecherii, răspunse ea obraznic şi nu minţea. Pierduse multe weekend-uri pe marginea terenului. Alan jucase rugby până fusese cât pe ce să-şi rupă nasul şi se speriase rău de tot. De ce, tocmai azi, trebuia să-şi amintească de Alan? îl învinui pe Connor Dyson că a produs valuri într-o apă calmă.

— E suficient, răspunse Paul.

Te sponsorizăm pentru meciul de caritate, Doamnele Presei împotriva Celebrităţilor, din a doua duminică a lunii noiembrie.

— Ce s-a întâmplat cu fetele tale?

— Am hotărât că tu arăţi mai bine în şort, iubito. E pentru o cauză nobilă, se strâng bani pentru un spital de copii. Îţi dau mai târziu celelalte detalii. Te pup!

Se auzi tonul. Strâmbându-se, Laurel porni cuptorul cu microunde şi puse înăuntru un pachet cu mâncare luat la întâmplare din frigider. În timp ce mânca se uită prin ziare. Le frunzări cu gândul să dea peste articolul la care lucrase noaptea trecută, când iată-l din nou!

Connor Dyson îi zâmbea din pagina mondenă.

Laurel dădu repede pagina. Câteva secunde mai

târziu o întorcea la loc, neputând să reziste tentaţiei de a citi paragrafele care însoţeau fotografia.

Află că mare proprietar australian, Connor Dyson, în vârstă de 35 de ani, şi Lady Letiţia, de 22 de ani, formau un cuplu obişnuit al celor mai scumpe baruri de noapte londoneze. Apoi, articolul devenea timid, făcând speculaţii în legătură cu posibila căsătorie dintre Dyson şi fiica contelui, atunci când se va pronunţa divorţul acesteia de pilotul de curse australian, Calton Hinds. Se părea că doamna era atrasă de australieni. Mai era o aluzie la faptul că Dyson, cu gândul la nuntă, ar fi cumpărat pentru tatăl lui Lady Letiţia, conacul Cherisham din Hampshire.

Conacul era una dintre cele mai mici proprietăţi ale contelui, dar nu era rău să o păstreze în familie.

Încruntarea lui Laurel se accentua. Hampshire! De ce a trebuit ca Dyson să aleagă din toate districtele Angliei, tocmai pe cel de care era legată? Mizerabilul nu-i dădea pace!

Nu, exagera. Satul ei era la zece mile de Cherisham şi şansele unei întâlniri erau aproape inexistente. Chiar dacă Dyson intenţiona cu adevărat să se însoare, iar dosarul lui afirma cu totul altceva, nu ar fi vrut să locuiască acolo. Cumpărarea conacului era probabil o altă speculaţie cu proprietăţi.

Oricum, era atât de iritată încât împinse mâncarea la o parte. Împături rufele pe storcător ca să le calce mâine şi se pregăti pentru serviciu.

În timp ce se îmbrăca în viteză, cu un pulover galben, cu un costum gri-petrol şi-şi puse pantofii fără toc, o încercă o uşoară senzaţie de panică. Nu voia să-l mai întâlnească pe Dyson şi începu să calculeze cât timp i-ar fi trebuit acestuia să ajungă la ultimul etaj. Spera să dureze destul ca ea să poată pleca în linişte.

Îşi dădu repede cu peria prin păr, fericită că

forma lui naturală o scutea de multe probleme şi luă din garderobă un pardesiu îmblănit. Nu avea nicio garanţie că-şi va petrece tura în birou şi trebuia să fie pregătită pentru orice.

Odată plecase pentru o noapte la serviciu care se transformase în 3 zile la Amsterdam pentru un reportaj despre droguri. Altă dată a ajuns în Spania pentru a scrie despre prăbuşirea unui avion, ca să nu-şi mai amintească despre săptămâna petrecută în Scoţia pe urmele unei perechi de fugari adolescenţi.

Dar era vorba de nişte bani intraţi în bancă şi pe ea asta o interesa în acele clipe. Laurel aruncă o privire rapidă în oglindă. Ochii de un albastru limpede şi tenul sănătos nu aveau nevoie de culori ajutătoare, dar îşi puse totuşi trusa de machiaj în geantă. Îşi prinse pagerul de cureaua fustei şi mai privi o dată în jur.

Apartamentul era curat, mult prea curat ca să pară locuit. De fapt, ea nu locuia aici ci exista – supravieţuia. N-avea nevoie de mai mult.

După ce se uită la ceas, Laurel părăsi apartamentul. O luă pe scări, cu pardesiul pe braţ, cu geanta pe umăr şi cu părul superb fluturându-i pe spate.

Atunci realiză că a greşit calculele. Dyson şi anturajul lui tocmai urcau scările. Mări pasul şi trecu pe lângă Dyson aproape atingându-l. În fugă îi strigă:

— Regret, tot nu pot să mă opresc. Am fixat o întâlnire pentru luni, la biroul dumneavoastră. Şi Laurel o luă la fugă pe scări, luând cu ea ca amintire imaginea unui Dyson încruntat şi cu frustrare în priviri. Şi, mă rog, care era graba? Potrivit cu bombardamentul de scrisori trimise de compania lui, termenul final era în aprilie. Adică, peste şase luni. Casa Hewitt, construită pe timpul caleştilor, nu avea

garaj. Maşina lui Laurel, micuţă, roşie şi economicoasă, era parcată în stradă, mascată în întregime de o superbă maşină sport argintie. Nimeni de pe strada asta mărginaşă nu şi-ar fi permis un astfel de bolid.

A fost nevoită să facă nişte manevre mai complicate ca să iasă cu maşina, dar asta părea să fie ultima problemă a zilei. Traficul lejer, aşa cum era de aşteptat la o oră târzie, îi permise să ajungă la timp la birou.

Deşi ar fi fost binevenită ca diversiune o ieşire, Laurel trebui să rămână în birou toată noaptea, rescriind articolele celor care transmiteau ştirile telefonic şi dând telefoanele de rutină la birourile de presă ale poliţiei, ale pompierilor şi ale Salvării. Pe la 8: 30 sosi prima ediţie şi, de-abia după aceea, auzi semnalul pagerului. Numărul de telefon înscris pe ecran îi aparţinea lui Shirley. O sună.

— Nu te-ai culcat încă? Nu se putea să nu fi dormit deloc.

— Dorm eu vreodată? oftă Shirley. Am încercat şi mai devreme să dau de tine, dar plecaseiş deja la lucru. Şi eu sunt la birou, am o zi grea.

— Ghinion, răspunse Laurel, înţelegând-o. Ea şi Shirley au stat mult timp împreună. Se cunoşteau din facultate, de la un curs de ziaristică. Au făcut stagiatura la acelaşi ziar local, au împărţit apartamentul şi se cunoşteau aproape perfect.

Când Laurel s-a alăturat unei agenţii pentru colaboratori externi, Shirley s-a orientat spre reviste, în timp ce Laurel nu realizase încă nimic, Shirley ajunsese redactor la o revistă săptămânală. La nevoie, o ajutase pe Laurel cu mai multe oferte.

— Nu e vorba de ghinion ci de lipsa norocului, răspunse Shirley. Sunt la strâmtoare. Ne-a căzut un

articol şi trebuie să-l substituim repede. E prezentarea pe zece ani a unei scriitoare căsătorită cu un gigolo.

— Ce e nou în asta? întrebă Laurell.

— Cine se face frate cu dracul până trece puntea? replică Shirley. Dar căsătoria asta a durat, întrebarea noastră este: care e motivul – dragostea sau bunul simţ?

— Dragostea su bunul simţ?! Vorbeşti de nişte factori opuşi, obiectă Laurel şi, dintr-odată, îi apăru în faţă imaginea unei feţe bronzate cu ochi gri-metalici. Connor Dyson era din nou cu ea?!

— Factori opuşi sunt sarea şi piperul. De asta avem nevoie pentru cel de-al cincizecilea interviu. Celelalte merg, dar ăsta e dezastruos. Mi l-a făcut o reporteră-fotograf, obişnuită să lucreze pentru reviste de genul „construieşte-ţi singur o familie regală”. Articolul ei e prea şters, are nevoie de tuşeul tău. Poţi să mai iei un interviu cât se poate de repede? Termenul limită e luni.

— Îmi pare rău, Shirley. E ultimul weekend din lună iar eu îl petrec întotdeauna acasă. Mâine e vineri. Mi-am luat liber şi plec la Hampshire.

— Ştiu, cu atât mai bine. Interviul e programat mâine după-amiază. Subiectul este autoarea feministă, Dolly Camden. Locuieşte lângă Petersfield, care ţi-e în drum. Are cincizeci de ani şi încă e căsătorită cu un playboy mai tânăr decât ea cu cincisprezece ani. Dacă cineva poate să scoată la iveală adevărul, tu eşti aceea. Te rog, nu mă refuza, insistă Shirley. Dacă reprogramezi totul cu o oră mai devreme, ajungi acasă la timp. Eu am nevoie doar de un rezumat bun. Transmite-l prin telefon şi eu îl voi combina cu ce mai avem.

— Dacă era vorba de altcineva… se alintă Laurell.

— Fii binecuvântată! Brian Hobart va face fotografiile. Îl poţi duce tu până acolo? îşi recuperează carnetul auto de-abia peste o lună. O să vină cu trenul înapoi. Să-i spun să fie la tine pe la ora 11?

— Dacă întârzie un minut, eu am plecat. Nu-mi place să-mi stric weekend-ul petrecut acasă, o avertiză Laurell.

— O să vină şi cu o copie după tâmpenia de articol ca să te pui la curent cu Dolly. Îţi mulţumesc de un milion de ori, Laurel. Îţi rămân datoare.

Laurel închise şi imediat intră în agitaţia specifică unui ziarist care pune cap la cap patru articole pe noapte. Când se termina o criză, începea alta. Era una din nopţile grele. Ar fi trebuit să termine la 1 dimineaţa, dar reuşi să fie gata cu toate abia două ore mai târziu. Când termină şi dădu editorului de ştiri să semneze, Laurel era mai mult decât obosită. Se simţea epuizată, stoarsă de puteri. Connor Dyson îi pătrunse din nou în gânduri. Încercă să scape de el, dar nu reuşi.

Şofă crispată spre casă pe străzile tăcute, încercând să nu simtă atât de puternic privirea ochilor gri-metalici sau faptul că creierul din spatele lor ştia tot ce gândea şi simţea. Se trânti în pat doar ca să fie în continuare tulburată de imaginea lui glorioasă din fotografiile Tehnicolor. Gemu şi-şi trase pătura peste cap. Numai când reuşi să adoarmă, gândurile transformându-se în vise, numai atunci faţa i se destinse şi începu să zâmbească. Dar aceste clipe fericite s-au terminat repede. Laurel nu-şi dădu seama ce o sculase din somn şi încercă să-i reziste, autoconvingându-se că e doar poştaşul. Sunetul reveni şi semăna tot mai mult cu un asalt de ciocănituri puternice decât cu clinchetul soneriei.

Se simţea de parcă n-ar fi dormit decât cinci

minute. Pleoapele grele refuzau să se ridice. Clătinându-se, coborî din pat, bâjbâi după rochia de casă pe care şi-o aruncă pe umeri şi se-ndreptă ca o somnambulă spre uşa de la intrare.

Se chinui s-o deschidă, aşteptându-se să dea peste poştaş cu un pachet prea mare ca să încape în cutia poştală. Îşi forţă ochii să se deschidă şi-l văzu pe Connor Dyson. Aranjat, bronzat, emana sănătate şi vitalitate. Laurel se sprijini încet de tocul uşii, ochii ei refuzând să mai stea deschişi. Era clar – visa în continuare.

Părul ei frumos era ciufulit, şuviţe întâlneate umbrindu-i obrajii înroşiţi de somn. Rochia de casă îi căzu de pe umeri, alunecând pe podea. Ea nu observă şi rămase într-o imensă cămaşă de noapte care nu lăsa să se vadă decât degetele de la picioare. Visul despre Dyson nu-i spunea nimic şi se chinui să deschidă ochii. Îl văzu uitându-se la picioarele ei şi se uită şi ea. De-abia atunci îşi zări rochia de casă pe jos. Se aplecă spre ea în acelaşi timp cu el, simţi cum îl mângâie cu părul pe faţă şi mâinile lor se atinseră.

Se pare că visul continua pentru că Laurel avu senzaţia că au stat aşa secole, până când, zăpăcită, se îndreptă. Observă că halatul e la el, întinse mâna să-l ia, şi iat-o în braţele lui, cu buzele lipite de gura lui, de parcă ar fi căutat amândoi răspunsul la aceeaşi întrebare. Era prea surprinsă ca să opună rezistenţă. De abia când el o eliberă, pământul încetă să se mai învârtească. Simţi cum o inundă sentimentul de indignare şi ridică mâna să-l plesnească. El se aştepta şi-i prinse mâna.

— Am vrut să te învăţ minte să nu mai deschizi aşa uşa, îi spuse el furios iar ea se întrebă uimită de ce era el cel supărat. Apoi, continuă de parcă ea n-ar fi priceput mesajul.

— Eşti o invitaţie la viol. Să nu te mai porţi ca o proastă mică. Laurel nu era mică şi, de obicei, nici proastă, dar el avea destulă dreptate ca s-o facă să se simtă în defensivă. Luă halatul pe care el i-l întindea, şi-l puse pe ea, încercând să-l prindă cu cordonul.

— Am uitat să pun lanţul de siguranţă. De obicei sunt grijulie, dar n-aveam de unde să ştiu c-o să dai buzna în toiul nopţii, continuă ea, convinsă fiind că era în toiul nopţii.

— E ora 8 dimineaţa, îi trânti Dyson, aparent exasperat de neputinţa ei de a-şi lega cordonul. Îi dădu mâinile la o parte şi-l înnodă el.

Laurel se crispă, făcu un pas înapoi şi exclamă:

— Ţine-ţi mâinile acasă! Şi dacă e doar 8, poţi să te întorci de unde ai venit. Păru că face un efort serios să se calmeze şi spuse mult mai liniştit:

— Îmi pare rău că am strigat. Trebuie să încetezi să mă mai înnebuneşti. Ce-ar fi să fac o cafea în timp ce tu te îmbraci, ca să discutăm despre plecarea ta?

— La ora asta? Laurel îl împinse înapoi când el păşi spre ea. Trebuie să fim cu toţii după fusul orar australian? O să discut vânzarea dreptului la chirie la biroul tău, luni după-amiază, aşa cum ţi-am mai spus.

— Te pricepi foarte bine să stabileşti întâlniri, dar şi mai bine să nu apari la ele. Ţine-o aşa şi ai să rămâi singură într-un bloc gol. Atunci o să mă rogi să te dau afară. Condiţiile noastre sunt destul de generoase ca să nu ne mai jucăm de-a şoarecele şi pisica. Pentru binele tău, fii rezonabilă.

Se priviră unul pe celălalt. Laurel îi spuse printre dinţi, deloc speriată:

— N-o să obţii nimic de la mine, hărţuindu-mă la ora asta. De unde naiba ai atâta tupeu?

— Din aceeaşi sursă ca şi tine. Dacă nu eşti niciodată abordabilă, n-am avut de ales şi te-am prins

înainte să pleci la serviciu, îi replică Dyson.

— Să plec?! De-abia am ajuns acasă! Nu era chiar adevărat, dar Laurel n-avea chef de exactitate.

— Basme! Ce lucrezi?

— Sunt stripteuză, mârâi ea trântind uşa.

CAPITOLUL 2

Indiferent ce crezuse Dyson, după cum bănuise şi ea, nu se dădu bătut. Ciocăni cu putere în uşă şi strigă:

— Mă întorc la prânz. Să te găsesc. De-abia după aceea plecă.

Laurel se băgă iar în pat. La prânz putea să bată în uşă cât voia. Ea n-o să mai fie acasă, să-l audă. O să-i fie învăţătură de minte. Nu putea să lovească mereu oamenii fără s-o mai primească şi el din când în când. O încerca o satisfacţie primitivă la acest gând, dar şi o senzaţie de jenă. În adâncul ei ştia că această situaţie stupidă nu avea nimic de a face cu apartamentul. El voia să cumpere şi ea, dacă preţul îi convenea, să vândă. Aşa cum el menţionase, ea nu-şi dorea să rămână singură în clădire. Nu, devenise ceva personal. Ea a început să fie nerezonabilă şi să obiecteze, înspăimântată fiind de puterea lui de atracţie. Dar acum şi el se comporta la fel de rău. Era vorba de dinte pentru dinte, copilării…

Ar fi trebuit să fie amuzant şi nu înspăimântător.

Şi totuşi, senzaţia de jenă persistă până când reuşi să adoarmă, tulburându-i visele… Punctual, Brian Hobart se înfiinţa la uşa ei, la ora 11. Avea o faţă palidă atrăgătoare, părul castaniu zbârlit iar ochii căprui clipeau obosiţi. Cureaua de la aparatul de fotografiat îi trecea peste umerii gârboviţi de greutate şi hainele lui arătau de parcă dormise îmbrăcat.

— O noapte dură? îl întrebă Laurel cu un adânc

sentiment de prietenie. Brian căscă.

— Am fost la Heathnow până la ora 7 şi am fotografiat pentru posteritate întoarcerea acasă a unui oribil grup de muzică pop. Trebuiau să ajungă la ora 3, dar zborul a avut întârziere. Ştii cum este. Când am ajuns acasă n-avea rost să mă bag în pat, aşa că am moţăit într-un fotoliu. Cum a fost noaptea ta?

— Aşa şi aşa. Laurel nu voia să-şi amintească. Se trezise de-abia de o jumătate de oră. Ea şi geanta ei de voiaj erau pregătite, dar n-avusese timp să-şi ia micul dejun şi nici nu-şi călcase rufele. Era iritată de făptuită alunecase sub standardul ei de eficienţă. Îşi luă sacul din hol şi sugeră:

— Ce-ar fi să continuăm împărtăşirea ghinioanelor în maşină? Trebuia să fie weekend-ul meu liber. Ca şi Shirley, Brian era un prieten vechi, din timpurile lipsite de griji. Îi luă geanta şi o urmă pe scări, dojenind-o:

— Laurel, n-ar trebui să zăpăceşti un individ aflat în declin, purtând pantaloni strâmţi şi cizme înalte.

— Bărbaţii cu o căsnicie fericită n-ar trebui să se zăpăcească atât de uşor, îi răspunse ea, ştiind că el îşi adora soţia şi cei doi fii.

— Asta e, cicăleşte-mă, poate am să uit de cizmele tale. Cum îţi merge? Nu ne-am văzut de mult timp. A apărut domnul Potrivit?

— De unde să apară? răspunse ea ironică. Cei mai buni bărbaţi sunt căsătoriţi.

— Sunt flatat, iubito, zise Brian şi o strânse prieteneşte pe după umeri. Gândul ăsta o să mă ţină treaz când cicăleala va da greş. Întreab-o pe Daphne, o să-ţi spună.

Izbucniră amândoi în râs. Tocmai părăseau Casa Hewitt, când îi zări Connor. Se afla puţin mai încolo, pe stradă, băgându-şi maşina cu spatele în parcarea

supraaglomerată. Ştia că încurcă traficul, dar se opri s-o studieze pe Laurell.

Era foarte atrăgătoare în cizmele lungi până deasupra genunchiului, cu pantalonii albaştri strâmţi şi cu puloverul bleu din lână groasă.

Soarele rece de octombrie se reflecta în părul ei superb şi Connor îşi aminti ce apetisantă era când, ciufulită şi adormită, îi deschisese uşa.

Îşi mai aminti de picioarele ei desculţe şi de dorinţa să o protejeze care-l cuprinsese. E inutil, se gândi el, crispându-se în timp ce-l privea pe bărbatul de lângă ea. Tipul o ţinea de gât de parcă şi-ar fi exercitat asupra ei drepturi teritoriale exclusive. El ar fi trebuit să se dea jos din pat şi să răspundă la uşă.

Connor încercă un curios sentiment de pierdere. Nu avu timp să-l analizeze pentru că-l văzu pe tip aruncând o geantă de voiaj pe bancheta din spate a unei maşinuţe roşii şi urcându-se pe locul din stânga volanului, în timp ce Laurel deschidea cealaltă uşă. Arătau de parcă o ştergeau să se distreze în weekend iar el avea stabilită o întâlnire cu ea la ora prânzului. Aproape terminase parcarea, dar încercă să iasă când claxonul unei maşini din spate îl forţă să se răzgândească.

Claxonul o făcu pe Laurel să-şi întoarcă privirea. Se uită pe stradă şi ochii ei îl zăriră pe Connor înainte ca acesta să parcheze. Sări la volan şi o luă din loc în viteză. Brian aşteptă să ia virajul şi, apoi, observă jalnic:

— E o diferenţă între a mă ţine treaz şi a mă înspăimânta de moarte. Nu era nevoie de asta.

— Îmi pare rău. Laurel ridică piciorul de pe acceleraţie. Era o prostie ca din cauza lui Dyson să conducă nebuneşte. Ea nu confirmase întâlnirea şi, în plus, el venise cu o oră mai devreme. Ca s-o prindă? El

a fost cel care s-a păcălit iar ea nu avea de ce să se simtă vinovată.

Şi totuşi, se simţea vinovată şi mai jenată ca niciodată. Îşi muşcă buzele, când, pe neaşteptate, realiză că nu fuge de Connor ci de ea însăşi. O ţintă care era imposibilă chiar şi pentru ea. Nu trebuia să se mai gândească la el, zicându-i Connor. În felul ăsta îl făcea şi mai tentant.

— E diavolul pe urmele noastre? întrebă moale Brian. Laurel evită întrebarea, răspunzând cu alta.

— Nu aveai nişte informaţii să-mi citeşti?

— Nu se poate mai târziu? Parcă am o tonă de plumb pe pleoape. Mai întâi aş vrea să trag un pui de somn…

— Ai putea să te întinzi în spate…

— Nu-mi duce grija. Pot să dorm oriunde şi oricând, murmură Brian. Zis şi făcut. Se afundă în scaun şi în curând adormi ca un prunc.

Laurel conduse prin traficul aglomerat şi de-abia când intră pe autostrada A3 putu să apese pe acceleraţie. Uită de prezenţa lui Brian alături de ea. Dacă avea vreun însoţitor în maşină, acela părea să fie Connor. Nu reuşea să şi-l scoată din minte. O obseda iar în viaţa ei n-avea loc pentru obsesii. Mai ales pentru un bărbat ca el. Şi totuşi simţea în mod nedefinit că el era o parte din ea. O provocase şi o înfuriase nu prin ce făcuse sau spusese ci prin faptul că exista. Nu era vina lui. Nu trebuia să-l urască pentru asta, dar îl ura.

Gândurile şi sentimentele ei erau atât de încurcate, atât de contradictorii, încât cele cincizeci de mile trecură ca cinci. Ajunseră înainte să-şi dea seama. Îl trezi pe Brian şi după ce citi interviul precedent, el comentă:

— Se pare că Dolly Camden e ca o pasăre

bătrână. Scoate cărţile feministe una după alta. Laurel, la 26 de ani, era departe de vârsta mijlocie, dar îi luă apărarea.

— În ziua de azi, 50 de ani nu e atât de mult.

— Când eşti căsătorită cu un playboy, trebuie să echivaleze cu vreo 100 de ani.

— O s-o întreb.

— Glumeşti?! O să ne mănânce de vii. Mă bucur că ocup doar rolul de fotograf.

— Amărăşteanule, îl luă Laurel peste picior.

Dar Dolly, atunci când o cunoscură, în afară de faptul că era uimitoare şi simpatică, se dovedi a fi şi foarte provocatoare. Laurel n-avu probleme să-i noteze remarcile şi se miră de nereuşita celuilalt interviu, până când Dolly îi explică.

— Mi-ai citit toate lucrările – şi-le – cunoşti în amănunt. Cealaltă fată a aruncat o privire peste câteva cărţi şi a crezut că o să mă ducă. Ha! i-am îngreunat mult munca pentru ca data viitoare să-şi facă lucrarea preliminară. Eu întotdeauna o fac înainte de a scrie un rând.

— Ceea ce mă face să mă întreb, comenta Brian pe drum după terminarea fericită a interviului, când ai avut timp să faci studiul preliminar.

— Am avut noroc, răspunse Laurel. I-am citit în facultate aproape toate cărţile. Îl lăsă la gara din Petersfield şi o luă spre sud. Se feri s-o ia pe autostradă, preferând drumurile de ţară, paşnice şi încete. Frunzele căzute ale toamnei trosneau sub roţile maşinii. Era în căutarea unei reînnoiri a sufletului şi a ţelurilor ei. Era o lume departe de Casa Hewitt şi, când ajunse în sătucul ei, simţi cum imaginea ei de orăşeancă se şterge şi devenea aceeaşi fată de la ţară care fusese odată. De cum ajunse în faţa frumoasei şi bătrânei case, al cărui nume,

Pantiles (ţigle), indica chiar tipul acoperişului, privirea i se opri pe fereastra din faţă. Chipul pe care se aştepta să-l zărească era acolo.

Îşi luă geanta de pe bancheta din spate şi coborî din maşină. Între timp, uşa casei se deschisese şi o făptură micuţă zbură spre ea.

— Mami!!! Laurel aruncă geanta şi o prinse pe Lianne. O strânse în braţe, îngropându-şi faţa în părul la fel de moale şi de frumos ca al ei. Era acasă.

În siguranţă. Acum putea să se aştepte ca ameninţarea, care o reprezentalonnor, să dispară. Laurel îşi luă privirea de pe faţa adormită a fiicei ei şi şi-o îndreptă desen. Reuşi să identifice pădurea de ţepi roşiatici, dar mai trebuia să-şi dea seama ce reprezenta miriapodul roşu din mijlocul ei. Cu tact remarcă:

— Foarte colorat. Povesteşte-mi ce reprezintă. Lianne se lăsă pe perne şi arătă spre miriapod nu degetul ei micuţ, după care indică spre câinele încovrigat pe covorul de lângă pat.

— E Shadow (umbra)!

La auzul numelui, câinele începu să dea din noada stufoasă. Îşi ridică încet capul de collie, colorat în alb şi negru, tras în jos de urechile ce păreau de cocker spaniol şi o privi plin de speranţă pe micuţa lui stăpână.

Dar nu urmă nicio invitaţie în pat şi Shadow, în vârstă de doi ani şi prea bine dresată ca să încalce regulile casei fără o comandă expresă, îşi lăsă botul pe lăbuţe.

— Sigur că e Shadow, aprobă Laurel. Fetiţa îi sări în braţe, sărutând-o pe obraz... E timpul s-o îmbrăţişezi pe Shadow.

— Poate să urce în pat? Doar un minuţel. Laurel privi spre uşă. Nu-l auzise sosind pe unchiul John, deci

mătuşa Sue mai era ocupată în bucătărie.

— Bine, doar un minuţel.

…Care s-a transformat repede în cinci minute, timp în care strânse desenele şi-i aranja jucăriile. Unchiul John construise în nişele de pe părţile laterale ale căminului nişte rafturi speciale pentru jucăriile pe care Laurel i le aducea Liannei. Dar şi aşa, ele n-aveau destul loc, zăcând pe bufet şi pe podea.

Într-un târziu, mătuşa Sue o oprise spunându-i de mai multe ori:

— Pentru că nu poţi sta cu ea, îi aduci o groază de jucării. Nu e nevoie. Ea ştie că e iubită. Aşa nu reuşeşti decât s-o alinţi. Când o să staţi împreună, va aştepta în continuare cadouri şi nu va înţelege de ce nu le primeşte. Pune-ţi banii în bancă, vor fi mult mai folositori aşa.

Ca de obicei, mătuşa Sue a avut dreptate. Acum Laurel aducea lucruri mărunte pe care orice mamă le-ar fi cumpărat pentru copilul ei, de la o săptămână la alta: cretă, creioane colorate, jocuri. Lui Laurel îi venea greu să reziste ursuleţilor şi celorlalte animăluţe pe care ştia că Lianne le-ar fi adorat. Probabil că încerca să se compenseze singură pentru dorul care-l ducea anilor copilăriei Liannei.

Dar dacă ar fi întreţinut-o şi pe ea, ce şanse ar mai fi avut? Dacă Alan ar fi fost altfel… Laurel încercă să-şi stăpânească gândurile, dar ele n-o ascultau, încercând să vadă dacă vechea rană era încă infectată sub coajă.

Bineînţeles că mai era infectată! întreaga ei atitudine dovedea acest fapt. Îi fusese mult mai greu să uite trădarea decât dragostea în sine. Poate se vindeca până acum dacă ar fi putut să se gândească la Alan cu puţină tandreţe, cu un regret amar. Şi totuşi nu putea. El determinase dispreţul ei şi nu se mai

putea schimba nimic. Singura ei dorinţă era să se răzbune iar ţintele au fost cei care au încercat să-l înlocuiască. Insensibilă, i-a fost uşor să stea de o parte… până când apăruse Connor Dyson… El era altfel. Ajunsese până la ea. El…

— Noapte bună, Shadow, murmură Lianne. Vocea ei o coborî pe Laurel pe pământ. Realiză că frământa în mâini un ursuleţ şi se forţă să se calmeze. Goni câinele din pat, îşi îmbrăţişă fiica, trăgând în piept mirosul de dinţi proaspăt spălaţi şi de talc pentru copii.

— Ne vedem mâine dimineaţă, îi spuse.

— Şi poimâine dimineaţă? întrebă Lianne.

— Da. Sâmbătă dimineaţă, duminică dimineaţă şi luni dimineaţă.

— Bine! Când vei fi îndeajuns de bogată ca să rămâi pentru totdeauna?

Laurel îşi înăbuşi un suspin. Mereu aceleaşi întrebări iar răspunsurile nici ele nu variau prea mult.

— Peste 17 luni, când începi şcoala.

— O să fiu mare atunci, spuse Lianne. Laurel zâmbi spre faţa micuţă atât de asemănătoare cu a ei, cu aceeaşi culoare de păr şi cu aceiaşi ochi albaştri. Alan avea ochii căprui şi părul castaniu. Nu vedea nicio urmă din el în faţa ei, dar nu era bine să caute asemănări. Lianne era cum era şi nu trebuia să încerce s-o schimbe. Laurel nu-şi dădea seama de ce se mai gândeşte la Alan. În mod normal n-o făcea. Era vina lui Connor Dyson care, ameninţându-i viitorul, deschisese poarta trecutului.

— Mâine, promise ea ridicându-se, dacă plouă, ne punem canadiene şi ne jucăm prin noroaie. Dacă nu plouă, greblăm curtea şi facem un foc în spate.

— Bine, şopti Lianne cu ochii aproape închişi. Laurel pocni din degete spre Shadow şi ieşi din

cameră, urmată de câine, lăsând uşa deschisă astfel încât lumina de pe hol să pătrundă şi înăuntru. Jos, mătuşa Sue pregătea masa în sufragerie. Era aproape cât Laurel de înaltă şi de subţire şi purta un costum elegant verde din tweed. Avea peste 60 de ani, dar arăta mult mai tânără. Fusese o frumuseţe ca şi sora ei mai mică, mama lui Laurel. Dar, spre deosebire de sora ei, nu făcea uz de şarm şi de multe ori era grosolană, chiar nepoliticoasă.

Avea o fire energică şi perspicace, care o ferea de slăbiciuni. Laurel se înţelegea bine cu ea, ştiind când să se ferească din calea ei.

— Micuţa doamnă s-a aranjat? mătuşa Sue, aranjând şerveţelele în suporturile lor.

— Nu-i chiar atât de rea, nu? se îngrozi Laurell.

— Ar fi, dacă i s-ar da ocazia. Laurel râse relaxată.

— N-am fi cu toţii? Shadow fugi spre uşă şi începu să dea din coadă, agitată.

— Vine unchiul John, traduse Laurel. Pot să mă fac şi eu utilă, turnând sherry în pahare. Erau un cuplu de modă veche şi chiar după ce a crescut nu a fost niciodată invitată să le zică pe numele mic. O amuza, dar, ca şi Shadow, era prea bine dresată ca să încalce regulile.

Unchiul John intră şi se duse direct la cămin, frecându-şi mâinile îngheţate de seara rece de toamnă. Era mai mic şi mai plinuţ decât soţia lui. Laurel nu credea despre el, fie binecuvântat, că i s-a permis să ia vreo decizie în cei 35 de ani de căsnicie. Îl sărută pe obraz când îi întinse paharul cu sherry şi, aşa cum se aştepta, el o dojeni:

— Munceşti de parcă vrei să ajungi numai piele şi oase. Şi ca de obicei, ea îi răspunse:

— Prostii, n-am fost niciodată mai în formă. Îmi

iubesc munca, ştii asta. De parcă, îşi zise ea, avea de ales. Weekend-ul se îndrepta pe cursul lui normal, înainte, ar fi salutat acest lucru după viaţa agitată de la oraş, dar, când se aşezară la masă, simţi că lipseşte ceva. Nu era mulţumită, deşi ar fi trebuit să fie, tot ce-şi dorea se afla aici. Oare influenţa distrugătoare a lui Connor Dyson pătrunsese atât de adânc? Înfiorată, realiză că aşa era. După patru ani de eforturi sincere, nu-i mai ajungea să fie Laurel Curtis – mama şi Laurie Curtis – reportera. Dorea să fie Laurel Curtis

— Femeia, cu tot ceea ce presupunea. Era o lovitură arhisuficientă, dar mătuşa Sue mai avea una pregătită. La desert, îi spuse:

— Unchiul John va primi surplusul de bani, Laurel. Asta înseamnă că vom pleca în Spania în februarie, în loc să mai aşteptăm 18 luni. Vei fi în stare să iei casa în primire? Laurel se uită la unchiul John pentru confirmare, deşi ştia că inevitabilul se produsese. Asta dădea peste cap toate planurile ei întocmite cu atâta grijă. Era ca şi cum ar fi fost lăsată în drum pe ultima sută de metri.

— De fapt e vorba de o pensionare înainte de vreme cu toate beneficiile obişnuite, explică unchiul John. Banca a fost branşată la o filială şi nu mai au nevoie de coordonator ci doar de doi funcţionari. Dacă mă transfer la o altă filială, va trebui oricum să vând casa şi nu are rost pentru puţinul timp care a mai rămas. Ne-am hotărât că putem la fel de bine să plecăm în Spania.

— Înţeleg.

Laurel părea destul de calmă, dar mintea ei nu ara. De câţiva ani, unchiul şi mătuşa ei cumpăraseră o vilă la Torremolinos, pe care o închiriau vara pentru a le fi mai uşor atunci când nu stăteau acolo.

Întotdeauna şi-au dorit să se mute definitiv acolo,

după pensionarea unchiului John. Aşa îi venise ideea lui Laurel să cumpere de la ei casa. O iubea pe bătrâna

Pantiles. Era cel mai asemănător loc cu „acasă” pe care-l ştia ea. Şi ar fi însemnat mai puţin stres pentru Lianne când unchiul John şi mătuşa Sue ar fi plecat din viaţa ei odată cu venirea definitivă a lui Laurel.

— Îţi vei putea permite să cumperi casa într-un an? întrebă mătuşa Sue.

— Va însemna o ipotecă mai mare, dar cred că mă descurc, răspunse încet Laurel, deşi habar n-avea cum va face. Oricum, nu va lăsa să-i scape din mână casă, mai ales după efortul pe care-l făcuse ca s-o obţină.

— Trebuie să accepţi ideea că-ţi va scădea venitul când vei lucra aici, sublinie unchiul John, iar casele vechi înghit mulţi bani chiar dacă au fost păstrate bine, ca aceasta. Aş vrea să mai scad din preţ, dar…

— E rezerva noastră, interveni mătuşa Sue.

— Înţeleg, răspunse repede Laurel. M-aţi ajutat şi aşa foarte mult. Trebuie să-mi fac calculele şi vă anunţ. Depinde foarte mult de compensaţia care o voi lua de pe apartament. Luni după-amiază mă întâlnesc cu Connor.

La naiba! Ce familiar sunase. Prenumele îi ieşise automat pe gură.

— Connor? reacţiona mătuşa Sue după cum se aştepta Laurell.

— Connor Dyson, cel care cumpără apartamentele. A trecut să-i vadă pe chiriaşii interesaţi de vânzare, grăbindu-i pe cei mai lenţi. Am fost prea ocupată ca să discut cu el, dar am programat luni o întâlnire.

— Dar i-ai zis pe numele mic, de parcă l-ai cunoaşte foarte bine.

— Într-un fel îl cunosc, replică Laurel, scuzându-cu stângăcie. Sunt reporteră şi el apare mereu în rubricile mondene alături de alţi granguri. Ştii doar, genul playboy. E un afemeiat recunoscut.

— Oh, concluzionă mătuşa Sue. Doar nu mai vrei să te implici cu unul ca ăsta?

— Ştiu. Asta îşi repeta într-una de ieri. Dumnezeule, a trecut doar o zi?! Connor Dyson era un adevărat catalizator. În 24 de ore de când l-a văzut prima oară, viaţa ei fusese întoarsă pe dos.

La început a fost în pericol să-şi piardă inima atât de bine protejată iar acum era în pericol să-şi piardă casa mult iubită. Nu mai ştia dacă să se sperie de ziua de luni sau s-o aştepte cu nerăbdare, aşa cum nu mai aşteptase nimic de ani de zile.

CAPITOLUL 3

Când sosi ziua de luni, Laurel se găsea în aceeaşi stare de nehotărâre. La ora 10 o lăsă pe Lianne la grădiniţă, promiţându-i c-o va suna des şi că-i va face o vizită pe neaşteptate, aşa cum obişnuia când se trezea cu o zi liberă. Apoi, plecă spre Londra. Avea multă treabă de făcut, astfel încât nu o mai luă pe drumurile de ţară. Mergea pe autostradă, simţindu-se iritată, agitată şi deloc odihnită.

Ştia că Dyson se afla în centrul nemulţumirii ei. Ca un spectru bronzat, el a continuat s-o hărţuiască printre micile plăceri ale weekendului.

O făcuse să simtă că weekend-ul în familie, singura ei satisfacţie, n-avea s-o mai mulţumească dacă nu era şi el de faţă.

— E ceva fizic, declară Laurel contemplând ştergătoarele care se mişcau cu regularitate. Doar

fizic. Nu fac faţă prea bine pentru că am uitat cum e când eşti atrasă de un bărbat. Am stat prea mult în comă…

Se simţea mult mai bine, după ce recunoscuse cu voce tare. Ştia care era problema. Acum, ca de obicei, va putea să se descurce. Poate s-ar fi simţit mai bine dacă, chiar în acea clipă, o maşină n-ar fi mers cu ea în paralel. Pentru că nu o depăşea, ea îi aruncă o privire.

Era o maşină joasă, sport, cu un bărbat bronzat la volan. Pentru o secundă, Laurel crezu că febra din sângele ei îi afectase imaginaţia. Fusese atât de sigură că nu avea cum să-l întâlnească aici…

Oare soarta era cea care se băga în treburile ei şi nu o lăsa în pace? „Nu fi proastă, se dojeni singură Laurel, câţiva metri mai încolo o să crezi şi în zâne!” Dar această autocritică nu putea să stăvilească emoţia care punea stăpânire pe ea doar la simpla lui vedere. Îşi luă ochii de la el şi-i fixă pe drum. Ştia că el era tot acolo şi simţea că dorea să-l privească, dar ea n-o făcu.

Atunci, maşina argintie o luă înainte până când dispăru din vedere. Se simţea respinsă la gândul că el a renunţat atât de uşor. O altă prostie din partea ei! Nu era niciun motiv ca el să-şi dorească să fie privit de ea. Când îşi dădu seama de acest lucru se întristă. Gândurile lui Laurel erau atât de mohorâte încât a trecut ceva timp până să realizeze că afară era întuneric ca noaptea. Se anunţa o furtună serioasă. Aprinse farurile.

Furtuna se porni torenţial. Maşina părea lovită de bucăţi de metal şi nu de ploaie, iar ştergătoare făceau faţă cu greu. Traficul se redusese la un şir încet de automobile. Laurel observă linia marcatoare îndreptându-se spre o staţie de benzină şi o luă într-

acolo. Era mai indicat să se oprească până va înceta furtuna, decât să se epuizeze continuând acum drumul.

Şi ceilalţi şoferi gândeau la fel. Parcă aproape de restaurant, încuie maşina cât putu de repede şi o luă la fugă. Era îmbrăcată cu un pulover galben, gros, pantaloni albaştri şi ghete. Avea o distanţă mică de parcurs, dar, înainte să ajungă la adăpost, simţi răceala şi furia furtunii. Îşi scutură ploaia din păr şi se îndreptă spre oficiul unde recepţionera aducea mese. Femeia era brunetă, la vreo 40 de ani şi o scrută cu atenţie pe Laurell.

— Domnişoara Curtis?

— Da, dar…

— V-am recunoscut imediat. „Poartă un pulover galben şi e frumoasă. Are trandafiri în obraji iar părul e de culoarea porumbului copt”. După o astfel de descriere nu puteam să vă ratez, nu-i aşa? Vă aşteaptă. Şi-i indică o masă în fundul restaurantului, la fereastră. Connor Dyson se ridică în picioare, ocoli masa şi trase scaunul din faţa lui. Laurel era buimăcită. Ştia că ar trebui să-l umilească aşezându-se la altă masă, dar se trezi îndreptându-se spre el, de parcă se supunea unei forţe ascunse. Cum de ghicise că se va opri aici? Nici măcar ea nu ştiuse.

El îi zâmbi, dar nu primi niciun răspuns. Ea se aşeză pe scaunul oferit de el, după care îi simţi mâinile pe umeri. Alunecau cu familiaritate pe braţele ei. Simţi cum nervii i se revoltă.

— Eşti udă, zise el. N-ai un pardesiu?

— N-are rost. O să mă usuc repede.

— Nu prea ai grijă de tine, Laurel, nu-i aşa? Spre uşurarea ei, plecă din spatele ei şi se aşeză pe scaunul opus.

— Îmi port foarte bine de grijă, mulţumesc,

replică ea. Apoi observă trandafirul galben din faţa ei. Îl ridică.

— Cu ce ocazie?

— Ca să-mi cer scuze că te-am trezit vineri dimineaţă.

Laurel privi în ochii gri şi expresia lor o făcu să se zăpăcească. Se uită la aranjamentul floral de pe masă, apoi se uită la celelalte mese. Toate aveau câte un trandafir galben, mai puţin a lor. Acum ştia de ce trandafirul avea codiţa atât de scurtă.

— L-ai luat de aici, îl acuză ea.

— Aşa e. Am discutat cu recepţionera. A zis că e foarte romantic. Şi eu cred la fel. N-am mai luat niciodată micul dejun cu o stripteuză.

Laurel puse trandafirul la loc în vas şi spuse scurt:

— Am luat micul dejun şi nu sunt stripteuză! Connor luă trandafirul din vas, îi şterse codiţa şi i-l înapoie.

— Şi eu am luat micul dejun şi ştiu că nu eşti atripteuză. Eşti reporteră şi lucrezi în special noaptea.

— De unde ştii?

— Am vorbit cu George, administratorul Casei Hewitt. Connor fu luat prin surprindere de spaima care se citea în ochii ei şi schimbă tonul.

— Cu ce am mai greşit?

În acel moment sosi chelneriţa să le ia comanda. Laurel ceru un ceai, Connor mai ceru unul şi chelneriţa luă cafeaua neatinsă din faţa lui. Între timp, Laurel se gândea. Fără un motiv anume, sistemul ei de apărare, activat la maximum când Connor era în apropiere, o avertiza să nu-l lase să se amestece în viaţa ei particulară. Altfel ar fi apărut nevoia de implicare iar Laurel era îngrozită de implicare. Gândul că şi-ar putea pierde controlul vieţii o înfiora. Au

trecut doar patru ani de când a reuşit să iasă din prăpastia în care căzuse şi nu avea de gând să fie aruncată înapoi. George nu era o ameninţare. Lucra la Casa Hewitt doar de trei ani. Pentru el, Laurel era doar o fată pe care o vedea rar din cauza orelor ei nepotrivite de lucru. Evită răspunsul, întrebându-l pe Connor:

— De unde ai ştiut că mă voi opri aici?

— Am sperat. Se pare că n-a trecut mult timp de când ai considerat că ne întâlnim în locuri ciudate. Tot încerc să-mi dau seama ce caută o fată ca tine în Casa Hewitt.

— Eu tot încerc să-mi dau seama de ce te implici personal în treaba cu apartamentele. Credeam că laşi pe altcineva să se ocupe de detalii.

— În general aşa fac, dar nu vreau să vorbesc despre asta. Mai poate aştepta până după-amiază. Se aplecă peste masă şi-i atinse mâna. Nu cred că trandafirul va mai rezista mult tratamentului tău.

Fără să-şi dea seama, Laurel îl răsucea nervoasă între degete, dar la atingerea lui se opri şi-l puse jos. El îşi retrase mâna, dar fără să se grăbească. Laurel se gândi că îşi lua măsuri de precauţie. Probabil că se aştepta la greutăţi din partea ei pentru după-amiază şi ceaiul, trandafirul, conversaţia plăcută făceau parte dintr-un proces de îmbunare. Probabil o credea foarte naivă.

Fu adus ceaiul. Laurel îl întrebă dacă vrea zahăr şi, când el scutură din cap, turnă ceaiul în ceşti. Poate ar fi trebuit să-l întrebe despre ce ar vrea să discute în afară de apartament, dar nu voia să coopereze. Îşi sorbi ceaiul şi lăsă tăcerea să se instaleze. Brusc, Connor începu să vorbească.

— Deci, până la urmă, n-ai fost în weekend cu tipul ăla… Laurel, care evita să-l privească, ridică

surprinsă ochii.

— Ce tip?

— Cel care vineri de dimineaţă te învăluise în întregime.

— Oh, te referi la Brian – şi nu mă învăluise. Din întâmplare, suntem prieteni foarte vechi, doar atât.

— Nu eşti atât de bătrână încât să ai prieteni „foarte vechi", concluzionă el, şi ai fost prea ocupată de el ca să mai ai timp şi pentru mine.

Nu se putea să citească gelozie în vocea lui! Era doar supărat că nu-l pusese pe el pe primul plan. Asta însemna aroganţă, îşi zise Laurel, şi era supărător.

— Tu ai stabilit o întâlnire pe care eu n-am confirmat-o, sublinie ea.

Brian şi cu mine am avut o problemă de serviciu în Petersfield, care mi-e în drum spre casă.

— Unde este acum?

— Bănuiesc că e lângă nevastă şi copii. După ce am terminat treaba l-am lăsat la gară, spuse cu răceală Laurell.

— Unde-i casa despre care vorbeşti? Credeam că locuieşti în Casa Hewitt.

— Ca să fiu sinceră, d-le Dyson, vreţi prea multe informaţii în schimbul unei ceşti cu ceai şi nu e treaba dv! îşi apucă geanta şi mănuşile intenţionând să plece. Connor ocoli masa şi o apucă de încheietura mâinii, împiedicând-o să se ridice. Când ea încremeni, încetând să se mai zbată, el îi spuse cu asprime.

— Mi-am petrecut weekend-ul gândindu-mă la tine. Peste tot am dat numai de semne de întrebare. E evident că am nevoie de nişte răspunsuri ca să-mi pot continua viaţa în linişte. Asta înseamnă să te cunosc. Dacă nu-ţi convine, ghinion! Nici mie nu-mi convine, dar asta nu schimbă nimic. Rămâi pe loc până când mă gândesc la un subiect de conversaţie care să nu

mai dea naştere la ceartă.

O durea încheietura iar aroganţa lui o umpluse de uimire. Se părea că o credea la dispoziţia lui. Îi dădu drumul şi se aşeză la loc, dar ochii lui îi interziceau să se mişte. Ea nu riscă. De la început îl găsise cam necivilizat, dar acum părea de-a dreptul sălbatic. Îşi frecă încheietura vătămată şi i se adresă furioasă:

— Cine ţi-a dat drumul din cuşcă? Furtuna dispăru din ochii lui, care clipiră amuzaţi.

— Te iubesc când eşti furioasă, Laurie, spuse şi zâmbi. Acum o tachina, se juca cu ea. Banii prea mulţi şi femeile numeroase îi consolidaseră ego-ul. Îl privi dispreţuitoare iar amuzamentul lui crescu.

— Cineva trebuie să râdă de tine. Eşti mult prea serioasă.

— Eşti abject, spuse scârbită.

— Abject, repetă el, părând şi mai amuzat. O adevărată englezoaică. Dacă eram englez am fi putut vorbi despre ceva sigur, de exemplu despre vremea groaznică de afară. Dar eu nu sunt englez şi niciodată prea sigur. Asta te sperie la mine?

— Nu sunt speriată de tine, minţi Laurel. Nu mă interesează.

— Ba da, te interesează. E vina ta dacă nu mă placi. Dacă ai fi vrut, ai fi putut scoate tot ce e mai bun în mine, dar tu n-ai vrut. Îi apucă mâna şi, dând la o parte mâneca, sărută încheietura învineţită.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut rău, dar nu garantez că nu voi face la fel dacă nu încetezi să mai fugi de mine. Între noi doi e ceva mai mult decât nişte semne de întrebare. Şi, mai devreme sau mai târziu, trebuie să facem ceva în această privinţă. Dacă terminăm cu şicanele, se va întâmpla mai devreme.

O acuza pe ea că-l şicanează?! Era incredibil.

Mâna lui Laurel ardea de la urma buzelor lui şi, când şi-o trase înapoi, remarcă ruşinată feţele interesate întoarse spre ei. Evident, lui nu-i păsa. Se comporta de parcă ea era singura care merita atenţie. O parte din ea era mişcată, cealaltă parte era îngrozită că ar fi putut să cedeze, povestindu-i viaţa, o rutină foarte practicată.

— Dacă aş avea timp şi spaţiu în viaţa mea – şi nu am – spuse cu asprime, aş alege un bărbat puţin mai fin.

— Touché, răspunse el. Nu că ar avea vreo importanţă. Şi sunt încântat că nu e niciun bărbat în viaţa ta. E răspunsul la una din întrebările mele.

Laurel se ridică dezgustată şi, de data asta, el o lăsă să plece. Ieşise din restaurant şi alerga spre maşină când el o prinse de mână şi o trase sub acoperiş.

— Ţi-ai uitat trandafirul, spuse punându-i-l după ureche, şi vreau să îl ai. Poţi să crezi ce vrei, dar n-a fost cu rea intenţie.

Laurel refuza să-l privească, uitându-se rigidă la umărul lui aflat chiar la nivelul ochilor ei. El îi ridică uşor capul şi continuă:

— După-amiază, la 4: 30, în biroul meu. Dacă nu te arăţi voi şti că ţi-e frică de mine. Voi fi foarte interesat să aflu de ce.

— Ai terminat? întrebă acră Laurell.

— Nu chiar. Cu o încetineală intenţionată, buzele lui le mângâiară pe ale ei. Era o atingere care stârnea toate simţurile şi care, totodată, promitea cerul şi pământul dacă ea l-ar fi urmat. Buzele ei tremurară, dar ea îşi impuse să nu reacţioneze. Cât era de bine, îşi zise Laurel. Era maestru în arta seducţiei. Numai asta îl interesa şi ea presupuse că ar trebui să se simtă flatată.

Connor se uită lung la ea şi şopti uşor:

— Când ne-am văzut s-a întâmplat ceva. Aşa e scris, deci, ce rost are să ne împotrivim? Nu ajungem nicăieri în felul ăsta, pot să bag mâna în foc.

Părea foarte australian, foarte încăpăţânat şi foarte sigur de el. Laurel înclina să-l creadă, dar ca să lase transa să se instaleze, ar fi trebuit ca el să fie alt gen de bărbat şi ea, alt gen de femeie. Se rupse de lângă el şi alergă spre maşină. Pe drum, smulse trandafirul, pus atât de posesiv după ureche, şi-l aruncă. Spera ca astfel să-i transmită toate lucrurile pe care nu fusese în stare să le spună singură. Se părea că gestul ei meschin avusese succes. Puţin după ce intrase din nou pe autostradă, observă maşina lui argintie depăşind-o în viteză. El făcuse o încercare, o ratase şi acum era concediată. Ego-ul lui fusese lovit şi ea nu credea că el va risca o altă experienţă. Va pune pe altcineva să discute despre eliberarea apartamentului. Laurel privi maşina sport până când aceasta dispăru din vedere. Era sfârşitul acelui „ceva” care de la început fusese condamnat. Ea îl distrusese, aşa cum îşi dorise. Era în siguranţă. Mai era şi foarte tristă, dar o să-i treacă. Şofa aşteptând ca nervii şi emoţiile să revină la normal, adică să nu mai simtă durere. Dar continua să o doară… şi anume amănuntele cele mai prosteşti. În primul rând trandafirul pe care-l aruncase şi după care acum tânjea nespus de mult. Şi apoi erau amănuntele pe care ochii ei înfometaţi le observaseră la el. Chiar şi gândul că cea mai mare parte a timpului încercase să nu-l privească. Avea o cicatrice mică pe buza de sus şi alta pe frunte, care se întindea până la sprânceana dreaptă. Semne vechi de la rugby? De la fotbal australian? De la box? De la surfing?

Pentru Laurel, aflată în căutarea unui tratament

pentru tristeţea ei, fu o adevărată lovitură când realiză că Dyson trăise 35 de ani şi că ea nu ştia nimic despre toţi aceşti ani şi nici nu va afla vreodată. Ce a determinat ridurile de la coada ochilor şi dintre sprâncene? Oare liniile care-i marcau gura erau de la naştere sau apăruse pe măsură ce se maturizase? Astea erau semnele de întrebare despre care pomenise el? Numai un îndrăgostit era încercat de dorinţa teribilă de a cunoaşte aceste lucruri? Din cauza asta Connor fusese atât de sigur pe el şi ea atât de speriată? Dar ea avea toate motivele să fie speriată. Ea nu credea în dragoste. În dragoste trebuie să răspunzi cu încredere şi ea nu mai avea încredere. Ea nu credea decât în violenţa atracţiei fizice, care e fericire cât timp durează şi iad când se termină. Trebuia să fie sigură, foarte sigură, înainte să-şi mai asume riscul din nou. Numai dacă ar putea. Devenise atât de bună să se autoprotejeze, încât nu se mai putea opri. Mai ales că acum nu mai era vorba doar de ea. O avea pe Lianne, acea viaţă preţioasă pe care niciun bărbat nu avea voie s-o distrugă.

Iar Connor putea fi distrugător dacă-l lăsa să se apropie prea mult. Îl cunoştea doar de patru zile, nu avea niciun drept asupra ei, şi totuşi se simţea stoarsă de puteri. Fie ce-o fi – Connor trebuia oprit! Dar ea îl oprise deja, nu-i aşa?

Când intră în oraş, se gândea în continuare la Connor. Connor şi ea… ea şi Connor… Gândurile se învârteau ca prinse într-un labirint.

Adevărul, pe care-l acceptă într-un târziu, nu era prea reconfortant. Alan o rănise emoţional şi a preferat să trăiască infirmă decât să se vindece… pentru că se temea că Dyson îi oferea o lovitură de graţie şi nu vindecarea.

După ce fusese închis o săptămână, apartamentul

mirosea a stătut. Laurel lăsă ferestrele deschise până când frigul o forţă să le închidă, încercă să-şi ocupe timpul trebăluind prin casă, Aranja alimentele cumpărate la întoarcere, despachetă bagajele, aruncă în maşina de spălat lucrurile murdare şi calcă hainele pregătite de joi. Se gândi să mănânce, dar, deşi se făcuse după-amiază, nu-i era foame. Nu insistă asupra motivelor şi porni robotul telefonic. Vocea rece feminină de la Dyson Enterprises (UK) Ltd, îi amintea de programarea de după masă. De parcă putea să uite. Dar, bineînţeles, Connor n-a ştiut c-o să se întâlnească cu ea de dimineaţă. Probabil că era instrucţiunea lăsată de el.

Vorbi cu Lianne, apoi sună la societatea de locuinţe pentru a aranja o întâlnire în vederea viitoarei ipoteci. După care începu să calculeze garanţia pe care o putea oferi, deşi totul depindea de banii luaţi pe apartament.

La 4: 15, o Laurel foarte controlată şi hotărâtă căuta loc de parcare în Mayfair.

Parcă maşina şi o luă spre piaţa foarte elegantă, de-a lungul străzii. Era îmbrăcată cu un pardesiu lung gri-argintiu şi o eşarfă gri din mătase îl acoperea gâtul. Cu toată determinarea ei, inima îi tresări puţin când zări maşina lui Connor. Era parcată în faţa unei case înalte, în stil georgian, care, pentru a arăta că nu e o rezidenţă particulară, avea pusă o plăcuţă discretă, din bronz. Deci, el era înăuntru. Şi ce dacă? Era convinsă că el dorea să evite o întâlnire la fel de mult ca şi ea. La atingerea ei, mânerul din bronz se roti şi Luarel se trezi în faţa unui hol cu pereţi bleu şi mochetă albastră, păstrându-se astfel impresia unei elegante case particulare. Chiar şi masa care servea drept birou de recepţie era o piesă antică elegantă. Femeia subţire şi roşcată care-i răspunse la salut o

cântări din priviri şi-i spuse numele cu multă siguranţă. Imediat, Laurel suspectă că Dyson îi mai pregătise o capcană. Dar, se asigură instantaneu că singurele instrucţiuni pe care le dăduse el erau s-o ţină departe din calea lui.

Fu condusă pe lângă o graţioasă scară în spirală, în faţa unei uşi. Secretara o deschise şi se găsi în faţa unui lift încântător care-i amintea lui Laurel de un hotel de modă veche din Paris.

— Foarte francez, murmură ea în timp ce o urma pe secretară înăuntru. Era loc exact pentru două persoane.

Secretara deschise uşa liftului şi păşiră într-un hol îngust mochetat în roşu. Laurel era uimită. Se părea că au ajuns la ultimul etaj şi femeia o conducea spre partea din faţă a clădirii. Se opri în faţa unor trepte înguste şi apăsă pe soneria din dreptul uşii. Lui Laurel îi veni în minte un gând oribil, că era vorba de un apartament particular aflat deasupra birourilor şi întrebă:

— Cu cine voi avea onoarea?

În acel moment uşa se deschise şi apăru un bărbat îmbrăcat într-un costum în dungi, cu o faţă fericită, dar necunoscută. Secretara îl prezentă.

— Domnişoară Curtis, acesta este contabilul nostru, d. Walton. D-le Walton, domnişoara Curtis. Intră înapoi în lift iar Laurel strânse mâna contabilului. Pentru moment crezuse… Presupunerea ei se adeverise, pentru că păşi în sufrageria unui apartament, o capsulă a timpului, de o eleganţă Regency, perfect conservat de la construirea lui.

Deodată capsula timpului dispăru şi odată cu ea şi securitatea lui Laurel. Pe una din canapelele care flancau o masă acoperită cu ziare stătea Connor Dyson.

CAPITOLUL 4

Domnul Walton spuse:

— Domnişoară Curtis, permiteţi-mi să vă iau pardesiul. Cred că l-aţi cunoscut pe domnul Dyson.

— Da, răspunse Laurel, lăsându-l să-i ia pardesiul, dar fără să-i întindă mâna lui Connor. El nu părea surprins. De ce organizase o întâlnire atât de intimă? Poate că nu era genul de bărbat care reacţiona amabil la respingeri. Poate că dorea să se răzbune. Laurel nu voia să gândească în felul ăsta despre el, dar el, în mod sigur, o privea războinic. În ciuda presimţirilor, era bucuroasă că-şi pusese o rochie nouă, din lână roz, prinsă la mijloc cu o curea. Era din Geneva, de la mama ei, într-unul din rarele momente când îşi amintise că e mamă. Oricât de puţin maternă era, avea gusturi excelente.

Laurel îşi păstră eşarfa gri şi mănuşile ca să demonstreze că nu vrea să stea mult. Domnul Walton o pofti să ia loc în faţa lui Connor, care aşteptă să se aşeze ea mai întâi. Foarte politicos, îşi zise Laurel. Probabil că acasă la el era mult mai civilizat, se gândi la momentele lui mai puţin civilizate şi pulsul i se acceleră.

Contabilul profită de tăcerea care se instalase şi spuse repede:

— Mă duc să aduc cafeaua, şi ieşi pe uşa pe care Laurel tocmai intrase. Ea o auzi închizându-se şi, puţin mai târziu, zgomotul liftului metalic.

— N-o să mai revină, nu-i aşa? întrebă împietrită.

— Nu.

— Şi aici e apartamentul şi biroul tău. Connor nu se deranja să nege.

— M-am gândit că într-o atmosferă potrivită, am putea deveni prieteni.

— Nu vreau să fim prieteni.

— Nu fi copilăroasă, Laurie. Cu accentul lui leneş de australian, cele mai groaznice lucruri păreau normale şi plăcute. Laurel reacţionă furioasă.

— Ai încercat să te iei de mine, eu n-am fost de acord şi acum eu sunt cea copilăroasă?! E tipic! îşi luă geanta ca să plece, dar el spuse calm:

— Nu trebuie să fugi din nou. N-am de gând să te fugăresc prin cameră. Am învăţat şi eu ceva. În mod incredibil, o făcea să se simtă prost la gândul că-i purta duşmănie degeaba. Voia să se dezlănţuie, dar nu voia să se facă de râs. Mai ales că trebuia să afle cât va obţine pe apartament, înainte de a discuta ipoteca.

Pentru moment, Connor avea atuul. Era mai bine să-l accepte decât să rişte o confruntare în care n-avea decât de pierdut. Suspinând resemnată, se aşeză la loc, îşi încrucişa picioarele şi luă o mină plictisită. Oricum, Connor nu o băga în seamă. Deschise un dosar cu numele ei pe copertă şi scoase contractul ei de închiriere. Apoi, îşi puse o pereche de ochelari cu rama de baga.

Laurel era mirată. Ochii lui gri, care făcuseră ravagii în simţurile ei, erau miopi. Fără să vrea o învălui un sentiment de tandreţe, care o înmuie mai mult decât atracţia lui fizică. Connor o privi, îi văzu privirea îmblânzită şi buzele întredeschise şi explică:

— Pentru caracterele mici. Apoi realiză că pe faţa ei se citea mai mult decât surpriză. Vocea i se schimbă.

— Laurie…

— N-am… N-am ştiut că porţi ochelari, se descurcă ea lamentabil.

— Aveam impresia că nu te gândeşti niciodată la mine. Apoi, îi zâmbi.

Acesta era Connor Dyson, îşi zise cu amărăciune

Laurel. Un moment de slăbiciune şi puncta imediat. Trebuia să-şi dea seama şi să nu-i fie milă de el pentru că nu vedea caracterele mici.

— După cum am fost bătută la cap pentru apartament, era imposibil să nu mă gândesc la tine, i-o întoarse ea.

— Ah, apartamentul. Sunt dezamăgit. Îşi îndreptă atenţia asupra documentului. Iniţial închirierea a fost făcută pe numele lui Alan Curtis. O rudă?

— Nu. O pură coincidenţă.

— Atunci, cine a fost? Săpa în continuare după informaţii asupra cărora n-avea niciun drept. Ar fi trebuit să-i atragă atenţia, dar voia să-l şocheze – dacă el putea fi şocat.

— Un amant. Mi-a cedat apartamentul când ne-am despărţit. De fapt, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Ea nu ştiuse că se vor despărţi. Apartamentul a fost trecut pe numele ei ca să poată vinde dreptul la închiriere când el ar fi chemat-o.

Pe atunci, Alan era reporter la televiziune, aşteptând momentul să ajungă în faţa camerelor de filmat. Ocazia a venit când proprietarului unei staţii TV americane a căutat un prezentator englez pentru programul de ştiri.

— Imediat ce am semnat contractul permanent, trimit după tine, i-a promis Alan.

— Dacă n-o să meargă, ne întoarcem în apartamentul nostru.

Când l-a sunat să-i anunţe veştile prea bune ca să le păstreze doar pentru ea, el era în State de o lună.

— Alan, o să avem un copil! îţi vine să crezi? O să aibă ochii tăi căprui, nasul meu cârn…

— Laurel, acum nu ne putem permite să avem un copil.

Nu e momentul potrivit, o întrerupse Alan.

— Spune asta şi copilului. Era mult prea fericită ca să se pună în gardă. Şi de ce să se pună în gardă? Erau logodiţi şi el mereu îi spunea cât de mult o iubeşte.

— Laurel, îmi construiesc o carieră nouă. Imaginea mea e importantă. Nu mi-ar prii o nevastă şi un copil. Va trebui să scapi de el.

Să scape de el… Lumea ei se nărui şi, de undeva dintre ruine, îi spuse:

— Va trebui să-mi dai un motiv mai bun decât imaginea ta.

Prea târziu, el îşi aminti să-şi folosească farmecul şi vocea pătrunzătoare. De la mii de mile distanţă, o linişti:

— Laurel iubito, eşti prea emoţionată. Cariera ta e la fel de importantă ca şi a mea.

— Sunt scriitoare, Alan. Pot să-mi câştig existenţa. Poate o să mă întorc la ficţiune. Întotdeauna mi-am dorit asta.

— E posibil, dar nu acum. Asta-ţi mai lipsea, să fii însărcinată. Rezolv-o acum, înainte să te implici prea mult. Nu-i venea să creadă că Alan se schimbase într-un timp atât de scurt. Răspunsul nu putea fi decât unul singur.

— Ai întâlnit pe altcineva, nu-i aşa? Ezitarea lui îi confirmă bănuiala.

— Nu chiar. Nu e ceva care să afecteze relaţia noastră. Natalie mă simpatizează şi nu vreau s-o dezamăgesc până nu sunt în stare să mă descurc singur.

Natalie? Laurel îşi aminti că era fata patronului lui Alan. Îi povestise că i-a cunoscut la Londra, nimic mai mult. Dintr-odată, numirea lui Alan într-un post care necesita multă experienţă nu mai era atât de surprinzătoare. Laurel se simţi îngrozită când realiză

că legătura lui cu Natalie începuse pe când el îi mai făcea jurăminte de dragoste. Probabil că Alan găsi tăcerea ei încurajatoare, căci continuă:

— Încearcă la o clinică particulară. Plătesc eu spitalizarea şi-ţi mai trimit ceva să cheltuieşti şi pentru tine. Mi-ai zis că ai nevoie de haine noi…

Laurel puse receptorul jos. Suferi o vreme, dar îşi dădu seama că, dacă era posibil să iubeşti şi să urăşti un bărbat în acelaşi timp, era imposibil să-l iubeşti şi să-l dispreţuieşti. Iar ea îl dispreţuia pe Alan. Transformase ceva, care pentru ea era minunat, în ceva înjositor şi pentru asta nu putea să-l ierte.

Se alesese doar cu dorinţa crescândă să protejeze copilul. Acum, când – el nu-l voia, ea şi-l dorea de două ori mai mult ca înainte. Până să-l întâlnească pe Alan se simţise mereu nedorită şi cu el crezuse că se terminase cu toate astea.

Într-adevăr, se terminase, dar dispăruse şi încrederea ei în dragoste.

N-a mai luat niciodată legătura cu Alan şi, câteva luni mai târziu, a aflat despre căsătoria lui cu Natalie. N-a fost afectată deloc. Învăţase să se descurce de una singură şi încă se mai descurca…

Cu un ton tăios, pe care ea îl interpretă drept iritat, Connor o întrebă:

— Întotdeauna numele lui Alan Curtis te face să cazi în transă?

Laurel se întrebă de cât timp îl privea fără să-l vadă pe el ci, de fapt, pe bărbatul care o învăţase că dacă nu poate iubi cu înţelepciune, atunci era mai bine să nu iubească deloc.

— Îmi pare rău, îşi ceru ea scuze cu răceală. Putem să revenim la apartament?

— Tu ai deviat, nu eu. După ce-şi spuse părerea, nu mai insistă asupra subiectului şi trecu mai departe.

— Deci, e vorba de o închiriere pe şapte ani. Curtis a avut apartamentul un an, după care ţi l-a transferat ţie. Au mai rămas 17 luni. Noi dorim să te muţi până pe 3 aprilie, deci mai rămâne de acoperit un an. Până acum e clar?

Laurel aprobă din cap şi Connor continuă.

— Standardul nostru pentru chiria pe un an este de 5.000 de lire, plus alte 2000 pentru deranjul creat – mutare şi reparaţii.

Referindu-se la o notă ataşată la dosar, o întrebă:

— Intenţionezi să iei boilerul şi duşul pe care le-ai instalat?

— Nu, răspunse ea, ştiind că la Pantiles nu va avea nevoie de ele.

— În acest caz, îţi mai oferim o compensaţie de 1.000 de lire. E suficient?

— E generos, spuse uimită Laurel. Un total de 8.000 de lire. Dacă le punea garanţie împreună cu economiile făcute de trei ani, plata ipotecii nu va dificil de acoperit în ciuda serviciului mai prost plătit de la ţară. În plus, mai avea de luat cinci salarii londoneze, foarte utile pentru orice eventualitate. Dacă se muta la Pantiles, nu-şi va mai putea permite să facă economii. Pe lângă ea şi Lianne, va mai avea şi casa de întreţinut. Se simţea atât de uşurată, încât recunoscu.

— E mult mai mult decât mă aşteptam. Gândindu-mă la starea în care se află Casa Hewitt, nu speram la prea mult.

— Am ţinut cont de asta şi „starea” actuală e responsabilitatea noastră. Lăsând de o parte formalităţile, Connor o întrebă:

— Sigur eşti mulţumită?

— Sunt încântată.

— Nu vrei să mai pretinzi nimic?

— Nu.

— Atunci, ce rost avea să ne amâni atâta?

— N-a fost o amânare. Sunt colaborator extern, explică Laurel. În fiecare joi îmi stabilesc turele din săptămâna respectivă, dar, câteodată, mai primesc ore suplimentare sau diferite însărcinări. Atunci, trebuie să anulez celelalte activităţi.

— Nu e o situaţie cam precară? Colaborator extern?

— A fost la început, dar acum m-am obişnuit. Câştig mai mult decât dacă mi-aş lua serviciu obişnuit, înainte de cumpărarea Casei Hewitt de către compania ta, eram hotărâtă să nu-mi petrec aici tot restul vieţii. Deodată, Laurel îşi dădu seama că stăteau de vorbă într-un mod prietenos şi se emoţionă.

— Trebuie să semnez vreun act de cedare a apartamentului? Connor îi puse în faţă două formulare.

— Unul pentru tine şi unul pentru noi. După ce le citeşti, trebuie să le semnezi aici. Ocoli masa şi se aplecă spre ea, indicându-i pe pagină:

— Aici, aici şi aici. E-n ordine? Laurel aprobă din cap, conştientă de apropierea lui. Cel mai rău era că partea ei slabă îl dorea aproape. Când el se îndreptă şi se trase la o parte, ea simţi, deopotrivă, bucurie şi părere de rău.

Connor îşi puse ochelarii pe masă şi i se adresă:

— Mă duc să aduc cafeaua.

— Ah, da, cafeaua, murmură Laurel. Sărmanul domn Walton, s-a dus până în Brazilia după boabe? El zâmbi şi inima ei nehotărâtă se strânse din nou.

— Nu fi îngrijorată pentru Robbie. O să ne descurcăm singuri. Poate nu ştiu prea multe despre fineţe, dar trebuie să recunoşti că mă comport exemplar. Promit că eşti în siguranţă şi că poţi să pui

de o parte mănuşile şi eşarfa.

Aşa cum făcea de obicei, plecă lăsând-o jenată, îl privi cum se îndreaptă spre o uşă din fundul sufrageriei, care probabil ducea spre bucătărie, întristată, lăsă jos mănuşile şi eşarfa, gândindu-se că Dyson ar putea fi bărbatul pe care să-l iubească, dacă nu i-ar fi atât de frică să se încurce cu el. Se uită la ochelarii de pe masă şi degetele i se îndreptară spre ei cu o dorinţă care-l privea de fapt pe stăpânul lor. Îşi permise să-i atingă după care îşi trase mâna şi ridică primul formular.

Se forţă să-l citească cu atenţie până la ultima clauză, ca să se asigure că ştie ce semnează. Ochii i se îndreptară spre ochelarii lui Conor. Intuiţia îi spunea că poate să se încreadă în el, dar ce ştia intuiţia ei? Şi în Alan avusese încredere.

Acum prefera să se încreadă doar în mintea ei, care nu era confuză tocmai pentru că-l ţinuse pe Connor la o distanţă sigură. Se uită peste al doilea document, asigurându-se că e copia primului. Când el intră în încăpere, îl anunţă:

— Sunt gata să semnez. Connor puse tava cu cafea pe bufetul Sheraton şi se aşeză lângă ea, mai aproape decât era necesar, îi întinse stiloul lui şi se aplecă odată cu ea. Laurel era atât de tulburată încât îi zise:

— Nu mai ai nevoie de ochelari?

— Când semnez nu am nevoie. Ţi-am spus, numai pentru literele mici. De ce mă întrebi? Te deranjează ochelarii mei?

Se priveau faţă în faţă şi ea era destul de ameţită ca să recunoască.

— Mă simt mai în siguranţă când îi porţi.

— Cred că visez, murmură Connor. Cu mine n-ar trebui să te simţi niciodată în siguranţă. Eu nu mă

simt niciodată în siguranţă cu tine. Laurel se îndepărtă de el.

— De-abia mi-ai spus că…

— Ţi-am spus. Mă întorc la comportamentul exemplar. Promit, Laurie.

— Te pricepi să faci promisiuni, bombăni ea, semnând în cele trei locuri menţionate. Iar numele meu e Laurell.

— Prefer Laurie, dar îţi voi spune Laurel dacă-mi spui şi tu Connor. Până acum ai tot evitat să-mi zici în vreun fel. S-a făcut?

Ea dădu din cap cu ciudă şi el îi zâmbi, după care îşi puse semnătura pe documente. Laurel o studie. Aşa cum presupusese, era plină de energie. Semnară şi cel de-al doilea formular. Când îi înapoie stiloul, el reuşi să-i atingă uşor degetele, transmiţând furnicături în tot corpul ei. Oare el ştia ce putere avea asupra ei? O făcea deliberat? Chiar după ce-i aruncă o privire, nu fu sigură. Ştia doar că părea din nou formal, în timp ce-i întindea copia actului. Connor scoase un cec din mapă.

— Jumătate din suma stabilită o primeşti acum, să te ajute la mutare. Cealaltă jumătate îţi va fi plătită la eliberarea apartamentului. Vrei să foloseşti programul nostru pentru găsirea unei locuinţe?

— Nu, mulţumesc. Connor se încruntă.

— Eşti convinsă că nu e vorba de mândrie?

— De ce mă întrebi?

— Îmi pari o persoană foarte mândră.

— E uimitor peste ce poţi da în Casa Hewitt, nu-i aşa? răspunse zâmbitoare Laurel. Dacă te vei simţi mai bine aşa, află că nu sunt prea mândră să refuz ceaşca de cafea promisă. Connor se ridică, părând că l-a părăsit buna dispoziţie.

— Te înşeli dacă crezi că vreau să-ţi creezi nişte

obligaţii faţă de mine.

— Mi se pare destul de corect. Nu-i convenea privirea lui zăpăcită şi, prefăcându-se că n-a observat-o, adăugă:

— Fără lapte şi cu o linguriţă de zahăr, te rog.

Câteva secunde, el continuă s-o privească după care se întoarse la tava cu cafea. Laurel se folosi de ocazie şi se mută mai încolo pe canapea. El observă, dar, după ce-i servi cafeaua, se aşeză şi nu zise nimic.

— Apartamentul e încântător, spuse ea pe un ton de conversaţie.

— L-am cumpărat odată cu casa. El nu părea interesat. Laurie, ia masa cu mine în seara asta. Schimbarea bruscă a subiectului o luă prin surprindere.

— Lucrez la noapte. De la 6 seara la 1 dimineaţa. Se uită la ceas şi el îi spuse iritat:

— Mereu faci gestul ăsta? Laurie lăsă ceaşca jos.

— Dacă începem din nou să ne certăm…

— Nu! Se aplecă spre ea şi o apucă repede de braţ. Ce zici de un prânz la Paris, mâine? Zbor cu o linie particulară. Am o întâlnire de afaceri. Pot să te iau pe la 9 şi te aduc înapoi la 5 după-amiaza.

Un prânz la Paris, pur şi simplu. Să trăieşti o zi iresponsabil… să te distrezi fără să te gândeşti la consecinţe… ce fericire ar fi. Era mai mult decât tentată şi Connor ştia asta.

— De ce mai eziţi? o întrebă. Doar vrei să mergi. Laurel se ridică şi se îndreptă ostentantiv să privească un porţelan Meissen, cu scopul de a câştiga timp. Dorea atât de mult să spună da, dar trebuia să refuze.

— Şi eu am o întâlnire de afaceri.

— Anuleaz-o. Se uită intrigată la el, peste umăr.

— Întâlnirea ta e importantă, dar a mea nu e? Tipic!

Connor se îndreptă spre ea, puse bibeloul la loc şi-i ţinu mâna.

— N-am vrut să spun asta. Întâlnirea mea ne-ar putea duce pe amândoi la Paris, pentru un prânz. Asta e important pentru mine.

Îşi trase mâna, conştientă că nu putea să fie raţională cât timp el o atingea.

— Nu-i numai asta. Nu vreau să mă văd în rubricile mondene.

— Porcăriile alea! Connor izbucni în râs. Ignorăle. Eu aşa fac.

— Trăim în lumi diferite. A mea nu e publică şi-mi place aşa cum e. Laurel se îndreptă spre cămin, încercând să pună ceva distanţă între ei. Nu vreau să completez imaginea ta de playboy. Ochii lui Connor se aprinseră.

— Din cauza asta nu vrei să ai de-a face cu mine? Din cauza unor fotografii cretine din rubricile mondene. Observă cum Laurel îşi ridică sprâncenele şi continuă.

— Bine. Recunosc că nu trăiesc ca un călugăr, dar nu e nimeni în viaţa mea.

„Mă întreb dacă Lady Letiţia e la curent?” îşi zise Laurell.

— În afară de tine, adăugă Connor, şi încetează să te mai uiţi la ceasul ăla nenorocit. Era atât de sălbatic încât Laurel tresări. Când redeveni calm, ea îşi dădu seama că nu reţinuse cât era ceasul. Se simţea atât de vulnerabilă cu el, încât uitase toate replicile usturătoare.

— Îmi pare rău, dar la noapte lucrez. Mai am timp doar pentru o cafea. Observă eforturile lui de a-şi păstra calmul.

— Bine, acceptă el, dar vii cu mine s-o pregătim. O apucă de mână şi o trase spre bucătărie. Fără să-i

dea drumul la braţ, porni filtrul de cafea. Ea protestă.

— Ai lăsat ceştile în sufragerie.

— La naiba cu ceştile. La naiba cu totul până când nu eşti de acord să vii cu mine. Miercuri dacă nu mâine. Nu-ţi dau drumul până nu accepţi!

Fără îndoială, vorbea serios. O parte din Laurel era emoţionată, cealaltă parte dorind să se facă nevăzută. Nehotărârea ei îl înfurie.

— Minunat, se bosumflă ea. În felul ăsta o să am o pereche de vânătăi.

Imediat regretă cele spuse pentru că el îi ridică încheietura şi i-o sărută, trimiţând fioruri delicioase în tot sistemul ei nervos. Se uită în jur înspăimântată, fără un scop anume, şi zări un pahar de şampanie umplut pe jumătate cu apă. În mijlocul lui se afla un trandafir galben cu coada scurtă.

— Connor, mi-ai păstrat trandafirul! Nu-i venea să creadă că acest imprevizibil om al cavernelor avea şi o urmă de romantism. El se înroşi, vizibil jenat.

— N-am văzut de ce trebuia să sfârşească sub roţile unui camion, doar pentru că tu nu l-ai vrut.

— Dar l-am vrut. Mi-a părut aşa de rău pentru că l-am aruncat!

Connor se uită la ea cu atenţie, întrebându-se dacă s-o creadă sau nu. Se hotărî s-o creadă. Şterse codiţa trandafirului de cămaşă şi i-l oferi. Laurel îl privi cu ochii înceţoşaţi. Trandafirul era puţin ofilit, dar tocmai asta îl făcea şi mai preţios. Se uită la pata umedă de pe cămaşa lui Connor şi îşi dădu seama că aşa îi era şi mai drag. Începea să-şi piardă minţile şi era o fericire!

Acum părea foarte clar că, de la primul schimb de priviri cu Connor, intrase într-o cursă pe care n-avea cum s-o câştige, oricât ar fi încercat. Acum nu

mai putea să alerge. Trebuia să aibă încredere…

Îşi ridică faţa spre el şi părul îi căzu greu pe spate. Ochii ei erau calzi şi luminoşi. Cu vocea răguşită îi reaminti:

— Mi se pare că locul lui e după ureche. Încet, de parcă nu-i venea să creadă că a câştigat bătălia, Connor aşeză floarea la locul ei. Laurel îi zâmbi şi el şopti:

— Dumnezeu ştie cât am aşteptat să-mi zâmbeşti, Laurie, dar a meritat.

Ea nu-i aminti că au trecut doar patru zile sau că o cheamă Laurel. Se obişnuise cu puterea braţelor lui în jurul ei, cu atingerea corpului lui lipit de al ei şi îi privea buzele cum se apropiau să-i mângâie gura.

CAPITOLUL 5

Prima sărutare o lăsă fără suflare. Se lăsă moale în braţele lui, liniştită la gândul că ceea ce îi adusese împreună era mai mult decât o atracţie fizică, care putea dispare la fel de repede cum apăruse. Dorea să-şi lase capul pe umărul lui şi se agăţă de el. Începuse să redevină o femeie obişnuită, vie şi vulnerabilă.

Dar Connor nu-i lăsă timpul de care avea atâta nevoie. Îi acoperi faţa şi gâtul cu o ploaie de sărutări arzătoare. Mâinile lui îi căutau corpul cu o foame pentru care ea nu era pregătită. Părea gata s-o devoreze, înlăturându-i toate protestele cu o ardoare care o copleşea.

Laurel începu să se opună cu putere, dar el nu părea că observă. Îşi pierduse controlul, lăsându-se în voia momentului, în timp ce ea, care venise deschisă spre dragoste, primea în schimb brutalitate. Puţina încredere pe care el i-o câştigase dispăru cu desăvârşire. Se simţea atât de înşelată încât îi venea să plângă.

Connor găsi fermoarul de pe spatele rochiei şi-l trase în jos. Materialul moale îi alunecă de pe umăr şi buzele lui se grăbiră pe pielea ei catifelată. Laurel suspină. Semăna mai mult cu un suspin de extaziere decât de suferinţă. Îşi folosi ultimele puteri şi-şi puse mâinile pe pieptul lui într-un gest de revoltă.

În cele din urmă, el observă. Nu o lăsă din braţe, dar îşi slăbi strânsoarea. Ridică privirea şi o întrebă apăsat:

— Ce s-a întâmplat, Laurie? Ce putea să-i spună? Că crezuse că sentimentul înfiripat între ei era mai adânc decât o necesitate sexuală? Cât de patetic ar suna, cât de jalnic şi de naiv. Îşi pierduse speranţele şi demnitatea; nu avea nicio intenţie să-şi piardă şi mândria.

— Trebuie să plec la serviciu. Îi îndepărtă braţele, îşi strânse rochia pe ea şi, cu degete nesigure, încercă să-şi închidă fermoarul.

— La serviciu? Connor o privea, albindu-se la faţă.

— Da, la serviciu. Încerca să pară naturală şi spera ca picioarele-i tremurânde să reziste destul ca s-o scoată, din casa şi din viaţa lui.

O prinse de braţ şi o trase brusc, aducând-o cu faţa spre el.

— Vrei să spui că asta-i tot? M-ai adus în halul ăsta şi pleci? Există un nume pentru fete ca tine! Ar fi putut să-i răspundă că există nume şi pentru bărbaţi ca el şi multe altele, dar nu-şi găsea cuvintele. El consideră tăcerea ei condamnabilă pentru că adăugă pe un ton aspru:

— Sper că te-ai distrat bine. Aş fi dorit să pot spune şi eu că mi-a făcut plăcere.

Îi dădu drumul şi privi cum îi cade trandafirul din păr. Puse piciorul pe el şi-l strivi.

— Ăsta e sfârşitul jocului. Data viitoare, când mai ai chef de joacă, găseşte-ţi pe altcineva. Nedreptatea lui o lovi. Dacă a fost un joc, el îl începuse şi nu era vina ei dacă juca după alte reguli. Trecu în sufragerie şi îşi adună de pe canapea pardesiul, mănuşile şi geanta. Când ajunsese la ieşire, el îi deschisese deja uşa.

Stătea lipit de ea, cu mâinile încrucişate, privind-o cu asprime.

„I-am dat un deget, îşi zise ea, el mi-a luat toată mâna, dar tot eu sunt de vină”.

Nedreptatea îi aduse lacrimi în ochi. În mod sigur, Connor Dyson nu merita lacrimile ei. Laurel nu mai aşteptă liftul şi o luă direct pe scări. Probabil, pe timpuri, acestea erau pentru servitori. Din cauza îngustimii lor se împiedică de mai multe ori până să ajungă la pasajul îmbrăcat în albastru al holului.

Se grăbea, speriată că ar putea s-o urmărească. Când străbătu holul în viteză, secretara o privi uimită. „Probabil că arăt de parcă aş fi sărit gardul din spatele casei”, gândi Laurel, dar apoi înţelese că atât secretara, cât şi contabilul erau implicaţi în conspiraţia lui Connor.

Chiar de la început, totul fusese organizat împotriva ei, conform planului lui. Obrajii i se aprinseră când îşi aminti cât de aproape fusese să cadă în capcană. Era vina ei că uitase de jurământul făcut, să nu mai aibă încredere în bărbaţi. Era o greşeală care nu se va mai repeta.

Printr-o ironie a sorţii, Laurel reveni în Mayfair chiar în acea seară. A fost nevoită să stea în faţa casei unui mare om de afaceri despre care se zvonea că ar fi implicat într-o fraudă gigantică. Era îndoielnic că va mai reveni acasă, dar meseria ei era să aştepte şi să privească.

Era o însărcinare nepotrivită pentru o noapte în care ar fi avut nevoie de mişcare, de agitaţie, de orice care să-i ia gândurile de la Connor. Cu tristeţe îşi dădu seama că scena urâtă de mai devreme nu-i diminuase sentimentele pentru el. Nimic nu se schimbase, în afară de faptul că acum se simţea jignită şi era foarte speriată de el.

De abia la ora 11 noaptea fu rechemată la ziar şi în drum făcu un mic ocol prin faţa casei lui Connor. La ultimul etaj luminile erau aprinse. Deci, era acasă. Nu ştia cu ce o ajută acest fapt, pentru că dacă l-ar fi văzut în faţa intrării, ea ar fi trecut mai departe.

Laurel înţelegea că are toate simptomele dragostei, dar mai ştia cât de dezamăgitoare pot fi ele. Boala putea fi cu totul alta-atracţie fizică, aşa cum hotărâse Connor. Dacă ar fi fost la fel de cinstită ca şi el, era vindecată până acum. Erau nişte probleme la care se putea gândi la birou.

N-a mai fost trimisă nicăieri. Dimineaţa, când şofa spre casă, se gândi că poate e singura persoană trează la acea oră, o iluzie care altă dată ar fi încântat-o.

Oricum, în noaptea asta se simţea singură.

Când îşi închise portiera, avu senzaţia că mai aude trântindu-se o uşă de maşină. Acum se făcuse linişte din nou, dar până ajungea în siguranţă, în apartamentul ei, rămânea mereu în stare de alertă, începu să meargă pe lângă maşinile parcate. În întuneric zări o umbră îndreptându-se spre ea. Laurel o zbughi la fugă spre uşile Casei Hewitt, sărind mai multe trepte.

Mâinile apăsau deja pe mâner, când auzi:

— Laurie! O singură persoană îi spunea aşa, în plus, accentul era inconfundabil. Inima ei începu să bată, terorizată de o altă frică. Se strecură pe uşă şi

începu să caute în întuneric comutatorul. Se aprinseră doar două neoane, dar, oricum, era ceva. O luă grăbită pe holul îngust. Aproape ajunsese la scări, când uşa se deschise şi-l auzi pe Connor din nou.

— Laurie! Se opri fără să se întoarcă cu faţa spre el. Mâna lui îi atinse umărul. Tresărirea ei a fost ca o retragere. Connor începu să vorbească încurcat.

— N-am vrut să te sperii. Am venit doar să-ţi cer iertare… pentru că te-am grăbit şi pentru cele spuse. N-am vrut să mă comport aşa.

Durerea din vocea lui o încuraja să se întoarcă spre el.

— Dar te-ai comportat aşa. Connor lăsă capul în jos.

— Ştiu că am distrus totul. M-am supărat şi mi-am vărsat mânia pe tine. Singura mea explicaţie e că niciodată n-am avut senzaţia că suntem străini. Poate e o nebunie, dar eu aşa am simţit şi deci preliminariile nu-şi mai aveau rostul.

Laurel nu mai auzise în viaţa ei ceva atât de arogant şi amărăciunea ei se accentua.

— Vrei să spui că dacă m-ai fi invitat mai întâi la cină, aveai dreptul să mă dezbraci?

— Nu! Dacă m-ai asculta o clipă… Vehemenţa lui o împinse pe Laurel cu un pas înapoi şi o înfurie.

— NU! Tu să mă asculţi! Ai cumpărat clădirea asta, prin urmare nu te pot împiedica să intri aici, dar este şi casa mea! Dacă mă respecţi cât de cât, atunci respectă-mi şi viaţa mea particulară şi lasă-mă în pace. Se întoarse şi urcă scările. Se părea că, în sfârşit, îl convinsese, pentru că el nu mai încercă s-o urmărească.

Când ajunse la apartamentul ei, închise uşa în urma ei şi se sprijini de ea, încercând să-şi revină.

Îşi aducea aminte când i-a spus la ce oră termină

programul, dar nu putea înţelege ce l-a adus aici să-şi ceară iertare. Sau înţelegea? Se simţise obligat să vină la ea, aşa cum ea se simţise obligată să treacă prin faţa casei lui?

Era un gând romantic, dar Laurel se convinse că ea nu era romantică. A dovedit-o când nu s-a lăsat impresionată în faţa unui trandaafir galben.

Se trezi întrebându-se de ce a păstrat Connor trandafirul. În mod sigur nu pentru efect, pentru că l-a ascuns în bucătărie şi era vizibil ruşinat când ea l-a descoperit. Bărbatul era o enigmă. Acum era primitiv şi transparent iar în clipa următoare era covârşitor de romantic. Dintr-odată realiză de ce el nu o lăsa în pace. Şi ea era o enigmă pentru el iar Connor era un bărbat care ura semnele de întrebare. Probabil că ea reprezenta un mare semn de întrebare. Ce provocare pentru un bărbat obişnuit să aibă tot ce-şi doreşte!

Un fior îi trecu prin şira spinării. Dacă Dyson voia s-o vâneze, atunci nu se va da bătut. Va continua urmărirea până o va prinde în capcană.

Impacientată, Laurel îşi dădu seama că gândurile ei au luat-o razna, devenind stupide. Totuşi, pe când îşi făcea patul, îşi zise că era şi mai stupid să nu fie îngrijorată de mişcările următoare ale lui Connor. Doar dacă voia să fie prinsă… Laurel dormi agitată şi se trezi obosită şi cu ochii umflaţi. Îşi pregăti ceaiul şi pâinea prăjită, dar se simţea atât de prost încât se hotărî să alerge înainte de a face altceva. Persista sentimentul neplăcut că de fapt fuge de sine însăşi.

Oricum, era o schimbare – nu mai fugea de Connor.

Îşi puse treningul galben şi tenişii, îşi strânse părul într-o coadă de cal şi o luă în jos pe scări. Se auzea un zgomot ca de şantier şi se gândi că a mai fost evacuat un apartament. De-abia în holul de la

intrare îi zări pe muncitori şi numai pentru puţin timp, pentru că, exact în locul unde-l întâlnise pentru prima oară, stătea Connor, la fel de bronzat şi de plin de vitalitate.

Paşii lui Laurel se răriră. N-ar fi trebuit ca el să fie la Londra. Cu durere îşi aminti de prânzul de la Paris. Cu el mai era şi George, administratorul. Toţi-George, Connor, muncitorii – au observat-o în acelaşi timp.

Munca încetă şi Connor spuse formal:

— Bună dimineaţa, domnişoară Curtis. Sper că nu v-am deranjat. În mod special am început mai târziu. Uluită, neagă din cap. Connor le aruncă o privire muncitorilor care se puseră grăbiţi pe treabă. El continuă:

— Am înlocuit uşile de la intrare cu unele securizate.

Laurel îşi regăsi limba şi, gândindu-se la numărul mic de chiriaşi rămaşi în clădire, spuse:

— Nu-i cam târziu?

— Până azi-noapte n-am realizat cât de vulnerabilă e clădirea. Oricât de târziu ar fi, vreau să-mi protejez proprietatea.

Era tot formal, dar oare ochii lui gri nu-i spuneau că ea e cea vulnerabilă, cea care are nevoie de protecţie? I se strânse inima. Ce lux ar fi să ştie că cineva îi poartă de grijă. Dar îşi reaminti că şi-a propus să fie atentă la încercările lui de apropiere, iar asta în mod sigur era cea mai deşteaptă mişcare.

— Veţi primi un set de chei. Iluminarea va fi îmbunătăţită şi menţinută pe tot timpul nopţii. Dacă mai aveţi şi alte probleme la care nu m-am gândit, spuneţi-le lui George şi vor fi imediat rezolvate. Laurel nu se putu abţine şi-l întrebă:

— Nu trebuia să fii la Paris?

Imediat regretă cele spuse pentru că George începu să se uite când la unul, când la celălalt cu un interes nedisimulat. Probabil că Dyson era conştient de acest lucru, pentru că-i răspunse rece:

— Am avut nişte probleme mai importante de rezolvat. Întâlnirea s-a amânat pentru mâine, odată cu celelalte aranjamente.

Voia, oare, să-i transmită că prânzul de la Paris mai e valabil? Avea tupeu iar ea a ştiut asta de la început.

— Sper să te distrezi bine, îi mai spuse şi plecă. Alergă pe traseul obişnuit, pe străduţe şi în jurul parcului, fără să-şi dea seama ce face. Gând se întoarse, Connor era plecat. Se temuse de o altă întâlnire, dar nu putea să nege că se simţea mai dezamăgită ca niciodată. Poate că el ghicise că aşa se va întâmpla. Pentru cineva acuzat de lipsă de fineţe, se descurca destul de bine.

Cât de bine se descurca, descoperi când găsi în faţa apartamentului o cutie lungă, îmbrăcată în celofan. Înăuntru se găsea un superb trandafir galben, îl ridică repede şi intră în apartament. Trecuse mult timp de când primise ultima oară un trandafir de seră. Căută în bucătărie un vas înalt şi subţire în care să-l pună. Se uită la el câteva secunde, doar pentru i întârzia deschiderea plicului care-l însoţea. Putea să aprecieze floarea, dar simţea că nu se va întâmpla acelaşi lucru cu biletul. Înăuntru era doar o notă. Recunoscu imediat scrisul energic şi cu inima bătându-i puternic citi: „Mi-am dat toată silinţa, dar ştiu că nu eşti în siguranţă decât alături de mine. Acesta e numărul meu de telefon de acasă. Te rog, sună-mă. Connor”.

Deci, noile uşi securizate erau pentru ea. Cu cinism, Laurel hotărî că se simţea mai mult

impresionată decât îngrijită. Connor Dyson era ultima persoană cu care ar fi fost în siguranţă. Mototoli biletul şi-l aruncă la gunoi. Cinci minute mai târziu îl recupera şi-l punea pe masa de toaletă, îşi spuse că va uita de el, aşa cum uita de celelalte nimicuri. Dar aproape fu nevoită să se aşeze pe mâini ca să nu ridice receptorul. Se bucură când sosi timpul să plece să discute despre ipotecă.

Rezolvă totul fără probleme, dar deşi avea toate motivele să sară în sus de fericire, n-o făcea. Muncise atât de mult şi din greu pentru o casă a ei şi a Liannei şi reuşise totul singură. Era îndreptăţită să fie mulţumită de ea însăşi.

În loc de asta, se simţea dezumflată. De-abia pe drumul spre serviciu acceptă motivul stării ei. Connor îi zdruncinase lumea, denaturându-i ţelurile şi ambiţiile. Nu mai putea să se bucure de nimic care nu-l includea şi pe el.

Acest fapt o făcu să se simtă foarte vinovată în legătură cu Lianne şi nu înţelegea de unde provine această senzaţie de vină. Timp de trei ani şi jumătate s-a simţit vinovată pentru că muncea departe de Lianne.

Acum se simţea vinovată pentru că nu se mai mulţumea doar cu gândul că va fi, tot timpul, alături de ea.

Cu cât îl îndepărta pe Connor, el revenea cu o forţă şi mai mare. Era obsedată de el, dar ştia foarte bine că dacă-l va lăsa să intre în viaţa ei, o va domina. Nu putea să accepte aşa ceva. N-ar fi însemnat doar distrugerea ei ci şi a Liannei. Laurel îşi aducea aminte foarte bine cât de mult suferise când era mică.

Atunci, care era răspunsul? Să muncească, hotărî Laurel. Să-şi ocupe timpul, astfel încât Connor va rămâne la distanţă. Ca să-şi mărească venitul, lucra în

mod normal o tură dublă pe săptămână. Făcea tura de zi la un ziar, tura de noapte la altul şi apoi dormea până seara când venea momentul să plece la muncă. În viitor va face două ture duble. Dacă le va întinde pe trei zile, va face faţă şi nici nu va mai avea timp să se gândească la altceva. Din păcate, nu l-a luat în calcul pe Connor, care nu i-a dat voie să-l uite. În fiecare dimineaţă, găsea în faţa uşii un superb trandafir galben. Vineri îl sună. Insista să nu-i folosească decât numărul de la serviciu. Primi legătura atât de repede încât se întrebă dacă tot personalul era la curent cu ce se petrecea – sau nu se petrecea – între ea şi Dyson.

Laurel îl aborda direct.

— Connor, încetează să-mi mai trimiţi trandafiri. E penibil.

— Încetez dacă mă laşi să vin să te văd.

— Nu!

— Atunci, vino tu să mă vezi.

— Nu.

— Atunci, aşteaptă-te la şi mai multe flori, spuse hotărât Connor. Cel puţin aşa am reuşit să te fac să-mi vorbeşti. Respectul vieţii tale particulare mă ucide.

Laurel închise.

Dimineaţa următoare n-a găsit doar un singur trandafir ci un buchet întreg. Şi la fel şi în dimineţile următoare. Pe Laurel o încerca strania senzaţie că locuieşte într-o florărie şi, drept urmare, îl sună din nou. Când auzi vocea lui, plină de vitalitate, spuse doar:

— Connor… te rog… şi puse receptorul în furcă. Rugămintea a dat rezultate. A doua zi n-a mai găsit trandafiri. Tot apartamentul ei era plin de flori, dar singurele pe care şi le dorea erau cele pe care nu le mai primea.

Miercuri, cum se trezi din somn, se repezi la uşă.

Dar nu găsi nimic. Se părea că asediul încetase. În sfârşit, Connor o ascultase. Acum, îşi dorea să n-o fi făcut.

În acea noapte, la serviciu, simţi o nevoie uriaşă să-i mai audă o dată vocea. Rezistă până la ora 9, după care capitulă. Hotărî că ar fi civilizat din partea ei să-i mulţumească pentru cooperare. Formă numărul lui de acasă. În timp ce aştepta să-i răspundă, se emoţionase ca o puştoaică. Dacă va vedea mai departe de politeţea ei şi va deveni lacom? Ar muri de ruşine. Oricum, putea să închidă oricând. Se pricepea doar. Vocea care-i răspunse era feminină.

Inima lui Laurel se strânse.

— Cu cine vorbesc? întrebă ea.

— Cu Lady Letiţia. Doriţi cu Connor?

— Nu, răspunse pierdută Laurel. Îmi pare rău, am greşit numărul, şi închise. Deci asediul n-a însemnat nimic. Decât o provocare pentru ego-ul lui Connor; iar acesta, se pare, nu rezistase prea mult timp singur. Ea rezistase mai mult, deci câştigase.

Laurel nu se simţea bine în postura de învingătoare şi se adânci şi mai mult în muncă. Lucră noaptea de vineri şi dimineaţa de sâmbătă, după care căzu frântă în pat, învingând, în sfârşit, energia nervoasă care o susţinea.

La prânz se trezi atât de înfometată de parcă ar fi ţinut-o toată săptămâna numai în petreceri. N-avea motive să se grăbească. Trebuia să meargă doar la meciul de rugby, de după-amiază iar la lucru nu se ducea decât a doua zi.

Pe drumul spre stadionul de rugby, Laurel părea la fel de vioaie şi de sănătoasă ca de obicei. Totuşi semnele stresului erau vizibile. Pierduse din greutate şi îi apăruseră urme violete sub ochi. Făcuse o treabă excelentă cu trusa de machiaj, puţină pudră, puţină

culoare. Desigur că ochii ageri ai mătuşii Sue ar fi sesizat imediat diferenţa, dar se îndoia că altcineva va observa.

Meciul stârnise multă publicitate, stârnită mai ales de vedetele din echipa Celebrităţilor. Când Laurel sosi, era deja multă lume adunată. Parcă maşina şi o luă pe lângă pavilionul sportivilor. Arăta foarte mlădioasă în blugii care-i subliniau picioarele lungi şi subţiri. Era încălţată cu ghete şi purta un hanorac marinăresc. Deşi era o zi rece şi uscată, iarba era îmbibată de apă după ploaia din ultimele zile. În faţa ei, clătinându-se pe tocurile ridicol de înalte mergea o persoană simpatică şi isteaţă, imposibil de confundat.

— Shirley! o strigă luând-o la fugă.

Shirley se întoarse, alunecă şi Laurel o prinse la timp înainte să cadă în noroi. Fosta ei vecină de apartament era îmbrăcată cu un pufos pardesiu alb şi purta pălărie. Faţa, exagerat de machiată, era mângâiată de cercei lungi de jad.

— Unde crezi că te duci, la un cocktail? Shirley răspunse, ocolind cu delicateţe o baltă:

— Păi, după meci o să se lase cu petrecere.

— După meci? Doar nu vrei să spui că joci? Credeam că ideea ta despre exerciţii fizice se limitează la scuturarea shakerului.

— În general, aşa e, dar am aruncat o privire pe lista sponsorilor şi am cerut revistei mele să mă sponsorizeze. Aş putea să-mi fac nişte contacte folositoare, ca să nu vorbesc de vreun burlac bogat. Doar nu-mi pun cerceii de jad degeaba.

— Eşti neschimbată, Shirley.

— Mi-ar plăcea să spun acelaşi lucru despre tine. Te-ai obişnuit să mă laşi baltă tocmai când începe distracţia. Shirley oftă uşurată când părăsi gazonul şi urcă treptele pavilionului. Îi aruncă o privire lui

Laurell.

— Ce mai face Lianne?

— Creşte pe zi ce trece. Voi cumpăra în februarie casa Pantiles şi mi-am întins antenele pentru o slujbă la un ziar districtual.

— Deci, în sfârşit, ai strâns toţi banii. După cum arăţi, n-ai prea stat degeaba. Las-o mai uşor, dragă, nu eşti făcută din fier. Să mă cauţi când ai timp să luăm prânzul împreună. Ai nevoie de o săpuneală sănătoasă, deşi ar fi mai indicat un bărbat sănătos! Râzând, Laurel îi trase pălăria peste ochi. În vestiar au fost întâmpinate de alte râsete. Când toată lumea termină de îmbrăcat echipamentul în culorile mov-alb, au fost împărţite pe posturi de către Trisha Peters, o pasăre rară în rândul femeilor – reporteră sportiv.

Laurel se simţea relaxată, de altfel, era imposibil să fie tristă în mijlocul lor. Printre ironie a sorţii, fu distribuită pe poziţia de mijlocaş la înaintare, acelaşi post pe care juca şi Alan. Cel puţin ştia mai multe decât Shirley, repartizată mijlocaş la grămadă, din cauza dimensinii ei.

La intrarea pe teren, cele două echipe au fost întâmpinate cu fluierături şi strigăte de genul „Să vă vedem picioarele!”, de parcă ar fi putut evita acest lucru în şorturile mai mult. decât economicoase. La alinierea de la centrul terenului, Celebrităţile au captat atenţia tuturor camerelor de filmat.

Meciul n-avea ca scop decât strângerea de bani în scopuri caritabile. Laurel nu-şi aducea aminte să fi râs vreodată atât de mult – mai ales în momentele când trebuia s-o ridice pe Shirley din noroi – dar, ca tot restul echipei, juca pentru victorie. Profită de rarele ocazii în care Shirley reuşea să smulgă balonul din grămadă şi sprintând cu picioarele ei lungi reuşi să marcheze trei eseuri.

Dar asta nu însemna că Doamnele Presei au găsit calea liberă. Câteva dintre celebrităţi erau atlete şi jucau, la rândul lor, pentru victorie. Una dintre ele, care juca în înaintare şi ajungea mereu în conflict cu Laurel, era o brunetă înaltă şi subţire cu o faţă de pisicuţă şi cu buclele strânse într-o coadă.

Meciul era pe terminate, când Laurel intră din nou în posesia balonului alunecos. Începu să alerge spre buturi, în spatele cărora stăteau spectatori în picioare. O zări pe bruneta înaltă îndreptându-se spre ea şi, înainte să fie trântită la pământ, apucă să paseze balonul Trishei. Căzu sub brunetă şi amândouă alunecară în afara terenului de joc. Laurel rămase întinsă pe jos, cu gust de sânge şi de noroi în gură. Îşi verifică dinţii. Erau în ordine. Probabil că în cădere îşi muşcase buza. Cineva o ridică pe brunetă de deasupra ei. Laurel o auzi spunând printre râsete:

— Puteam să jur că eşti tu, Connor. Eşti mereu prin preajmă când am nevoie de tine. Nu se putea să fie el! îşi ridică faţa şi privi direct în ochii gri care-i transformaseră zilele într-un coşmar plin de dorinţe. Connor o sprijinea cu o mână pe brunetă, dar se aplecă s-o ajute şi pe Laurel. Ea îl fixă rece şi ignoră mâna întinsă. Se ridică şi alergă spre buturi, ştergându-şi buza însângerată.

Acum ştia cine era bruneta. Lady Letiţia Hinds, fosta soţie a pilotului de curse australian Carlton Hinds, speranţă a schiului olimpic şi actualul *amour* al lui Connor Dyson. Şi era foarte drăguţă, naiba s-o ia!

Probabil că Dyson fusese tot timpul amestecat în mulţime iar ea habar n-a avut. Mulţumea Domnului pentru asta. Acum toată liniştea şi distracţia ei s-au dus pe apa sâmbetei. Se bucură când auzi fluierul de sfârşit al meciului. Acum putea să alerge spre raiul oferit de vestiare.

— Am supravieţuit! urla Shirley sub duş. Să înceapă petrecerea!

Buza umflată a lui Laurel a fost singurul accident al meciului. Trisha îi dădu cu o soluţie care opri sângerarea. După ce au făcut toate duş şi s-au îmbrăcat, Trisha le conduse afară din vestiare. Laurel era îngrozită de petrecere, îngrozită la gândul că-l va vedea pe Connor împreună cu Lady Letiţia.

Totuşi, dacă ar fi încercat să se scuze, ar fi atras atenţia şi mai mult iar ea tocmai asta dorea să evite. Cel mai bine era să meargă împreună cu prietenele ei, să rămână câteva minute şi s-o şteargă pe neobservate.

Dar, când ajunse la club, îl zări pe Connor poziţionat astfel încât să aibă uşa sub observaţie. Ochii li se întâlniră. El se îndreptă imediat spre ea, cu mersul lui hotărât pe care ea îl iubea şi de care se temea.

CAPITOLUL 6

Clubul era arhiplin cu organizatori, sponsori, celebrităţi, reporteri şi fotografi. Grupul lui Laurie se fragmentă, amestecându-se în mulţime. Rămase doar cu Shirley, dar era prea mică şi nu se putea ascunde în spatele ei.

Connor se înfiinţa în faţa ei cu două pahare de şampanie, la fel de solid şi de neocolit ca un zid. Îi puse un pahar în mână, o luă de braţ şi o trase spre un perete mai ferit de lume. Pe Shirley o ignoră cu desăvârşire.

— Connor! protestă Laurel, aruncând o privire îngrijorată spre Shirley, ale cărei sprâncene mirate dispăruseră sun bretonul de cârlionţi.

— Shhh! Capul lui Connor se aplecă spre ea şi pentru o secundă interminabilă, Laurel crezu că a

sărutat-o pe păr. Aşteaptă până găsesc un colţ mai liniştit.

O puse cu spatele la perete şi se aşează în faţa ei, blocându-i astfel accesul spre cameră.

— Connor… te rog…

— Ultima oară când m-ai rugat, te-am ascultat. Am crezut că o să fii destul de mulţumită de mine ca să mă suni. E groaznic să aştepţi să sune telefonul, Laurie. Francheţea lui o lăsă fără grai. Pe un ton defensiv exclamă:

— Te-am sunat joi seară! A răspuns Lady Letiţia aşa că am închis. Ochii lui Connor sclipiră şi o sărută pe păr.

— Nu trebuia să închizi. Ai fost geloasă?

— Nu şi nu mă mai săruta în felul ăsta.

— Încerc să-ţi dovedesc că n-ai motive să fii geloasă.

— N-am fost geloasă! Am fost discretă. Spre deosebire de tine, mie nu-mi place să pun oamenii în situaţii penibile. Pentru numele lui Dumnezeu, întoarce-te la Lady Letiţia înainte să plece în căutarea ta. Locul ăsta e plin de reporteri şi nu vreau să mă confunde cu ultima ta „cucerire”. Ţi-am mai spus, ţin la viaţa mea particulară. Connor puse o mână pe peretele din spatele ei şi se sprijini de el.

— Nu trebuie să te îngrijoreze Letty. Ne vedem doar la diverse ocazii şi asta e tot. Soţul ei, Carl, e un prieten din Australia, i-am fost martor la căsătorie.

— Cât de confortabil, murmură Laurie. Şi cât de convenabil, acum când a divorţat.

— Încetează, Laurie. Divorţul e o tragedie. Ziarele i-au despărţit, nu eu. Ce fel de om crezi că sunt?

— Nu uita că mi-ai făcut o demonstraţie foarte bună!

— Ce trebuie să fac acum, să merg în genunchi până în China?

— Nu fi ridicol!

— Tu eşti cea ridicolă. Am făcut o greşeală, mi-am cerut scuze. N-o să se mai întâmple. Ce trebuie să mai fac?

— Ai putea să mă laşi în pace. Connor îi ridică faţa spre el şi ochii lui gri se adânciră într-ai ei.

— Eşti sigură că asta vrei? Laurel îşi feri privirea. Tocmai descoperise că nu putea să-l mintă când el o privea. Connor profită imediat de avantajul obţinut.

— Lunea trecută te-am aşteptat două ore în cafeneaua de pe autostradă, dorindu-mi să opreşti acolo. Chelneriţa şi-a amintit de mine şi de trandafir; ştia pe cine aştept, i-a părut rău pentru mine. Şi mie mi-a părut foarte rău pentru mine. Şi tu ai fi simţit la fel, dacă te-ai fi arătat.

— Oh! Laurel era prea femeie ca să nu se înmoaie. Mă duc acasă doar în ultimul weekend din lună. Rareori mai trec câteva ore şi în timpul săptămânii.

Connor zâmbi.

— Acum mă simt mai bine. Te simţi şi tu mai bine dacă îţi spun că pentru tine m-am întors în oraş cu o zi mai devreme? Sunt unul din sponsorii lui Latty, dar am venit pentru că am citit numele tău pe lista jucătoarelor. Nu pot să-ţi spun cum a fost meciul… Te-am văzut numai pe tine. Este singura bucurie pe care am avut-o în săptămâna asta blestemată. Laurel simţea cum îi dispar ultimii stropi de rezistenţă şi-şi muşcă buza. Instantaneu, degeţelul lui îi atinse buza.

— Nu mai face aşa. E deja prea dureros. Practic, te-ai lovit la picioarele mele. N-ai să ştii niciodată cât de mult mi-am dorit să te sărut sau cum m-am simţit când te-ai uitat atunci la mine.

— Mă mir că ai observat, doar aveai braţele ocupate cu Lady Letiţia.

— Te iubesc când eşti geloasă, spuse el uşor.

— Nu sunt geloasă! Pe Laurel o luă ameţeala. Obosită, îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu ea. Toate instinctele mele îmi spun că însemni necaz iar eu nu am timp şi nici energie pentru necazuri.

— Atunci foloseşte timpul meu şi energia mea. Mâna lui mare îi sprijini capul cu blândeţe. Era atât de confortabil încât se simţea aproape relaxată.

Îşi aminti însă cum profitase de momentul ei de slăbiciune şi se îndreptă. Gândindu-se profund, sorbi din şampanie şi hotărî că, dacă nu putea să-i înfrângă fancheţea, putea să contracareze la fel.

— Ce se întâmplă, Connor? E vorba de instinctul tău de vânător? Eu fug şi tu nu rezişti tentaţiei să mă urmăreşti? îşi ridică ochii încurcaţi spre el şi adăugă:

— Connor, ţi-am spus că nu e loc pentru bărbaţi în viaţa mea. Vorbesc serios, nu mă joc. Mâna lui se apropie de ea pentru a-i netezi adâncitura dintre sprâncene.

— Cinează cu mine în seara asta. Dacă nu reuşesc să-mi fac loc, mă dau bătut.

— Pe cuvânt? Când el aprobă, Laurel adăugă: Dar nu mergem în vreun local la modă. Eu…

— Ştiu, eşti obsedată pentru viaţa ta particulară, o întrerupse el. Ştiu un mic restaurant în Surrey. E liniştit, mâncarea e excelentă şi vei fi singurul reporter de acolo. Vin să te iau pe la 7.

— Vino la 8. Mai am nişte treburi de rezolvat.

— Sâmbătă? întrebă el cu scepticism.

— Mi-am luat liber şi toate zilele mele libere sunt prinse cu probleme pe care nu le pot rezolva când lucrez. Chiriaşii din Casa Hewitt nu stau cu fundul pe

bani.

— Un cuvânt să spui şi mâine te scot de acolo.

— Mersi, dar pentru mine independenţa e la fel de importantă ca şi viaţa particulară.

— Fără alte obligaţii, doar un apartament mai bun, într-o zonă mai bună, cu o chirie acceptabilă.

— Connor, îl avertiză ea, dacă încerci să-mi reorganizezi viaţa, n-ai să mă mai vezi niciodată. El o măsură lung. Se pare că a crezut-o pe cuvânt, căci spuse doar:

— Atunci, rămâne pe diseară, la 8. Laurel îi întinse paharul cu şampanie, aprobă din cap şi plecă.

În aceeaşi seară, la ora 7, Laurel, încă îmbujorată în urma duşului făcut, stătea pe pat şi îşi usca părul. Încerca să-şi înăbuşe entuziasmul, spunându-şi că abilitatea lui în folosirea farmecului personal era la fel de suspectă ca şi dorinţa lui să se întâlnească cu ea. Un bărbat ar fi făcut orice ca să-şi restabilească ego-ul vătămat, mai ales cazul lui Connor, dacă era obişnuit să câştige întotdeauna. Va scăpa de el atât de discret, încât el se va simţi onorat să renunţe. Va fi amabilă, va evita discuţiile contradictorii care au aprins antagonismul dintre ei, se va feri de întrebările la care nu voia să răspundă şi, în general, va fi atât de plictisitoare încât el va fi uşurat când seara se va termina.

Dacă se păstra cât mai departe de el, s-ar putea să reuşească. Lui Connor îi plăcea s-o atingă şi atunci când o atingea, filosofia ei bine pusă la punct dispărea odată cu toate amintirile. Deci, nu trebuia să fie doar negativistă şi evazivă ci şi calculată. Cu Connor, asta era o problemă foarte serioasă.

Un ciocănit în uşă o făcu să tresară. Privind ceasul de pe măsuţă, realiză că era prea devreme ca să fie Connor. Îşi adună halatul în jurul ei şi alergă în

picioarele goale la uşă. O deschise atât cât îi permitea lanţul şi-l zări pe Connor cu un buchet mare de trandafiri, îi zâmbi şi toate deciziile negativiste se stinseră de moarte prematură. „Oh, la naiba, îşi zise, e atât de elegant şi de imaculat!”

Îl lăsă să intre înăuntru iar el îi privi repede picioarele:

— Laurie, iubesc degetele tale desculţe. Imediat, ea îşi ascunse un picior în spatele celuilalt, dar nu reuşi să le acopere pe amândouă.

— Ai venit mai devreme cu aproape o oră.

— Cu un sfert de oră. N-am mai rezistat. Mi-a fost dor de tine.

Laurel nu ştia ce să spună, dar ştia ce simte. Chiar dacă el nu minţea, era foarte susceptibilă la farmecului lui. Era foarte susceptibilă şi la înfăţişarea lui. Pentru un bărbat care nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului, era devastator de atrăgător, îmbrăcat în costumul închis, cămaşă albă şi cravată.

— Este foarte elegant, observă ea.

— M-am gândit că te voi speria mai puţin dacă arăt ca un englez.

Sper să apreciezi sacrificiul.

— De obicei, englezii nu se plimbă cu trandafiri. Sunt pentru mine?

— Îmi pare rău, am uitat de ei. Când mă uit la tine, parcă-mi pierd minţile. Connor privi în jur, în camera multifuncţională, încă plină de trandafiri trimişi de el şi continuă:

— Mă bucur că nu i-ai aruncat. Laurel duse buchetul proaspăt la chiuvetă unde îl aranja într-o vază. Până se pregătea ea mai aveau timp de un pahar de băutură.

— Încerc să nu mă răzbun pe nişte lucruri neajutorate care nu pot să-mi răspundă.

— Mă bagi şi pe mine în rândul lor? întrebă el îndreptându-se spre ea. Laurel râse, după care atinse trandafirii.

— De ce trimiţi numai galbeni? Connor îi atinse părul strălucitor şi ea se abţinu cu greu să-şi lase obrazul pe palma lui.

— Eşti fata mea de aur, nu ştiai? Galbenul e culoarea cea mai apropiată pe care am găsit-o la trandafiri. Prima oară când te-am văzut erai îmbrăcată în galben şi, din întâmplare, aranjamentul floral de la restaurantul de pe autostradă avea un trandafir galben. Presupun că sunt un sentimental. Preferi o altă culoare?

Laurel nu credea decât jumătate din spusele lui, dar scutură din cap.

— Nu, îmi place galbenul. M-am obişnuit cu el.

— Eşti şi tu sentimentală sau te-ai obişnuit cu mine… sau amândouă? întrebă el încet.

— Pui o groază de întrebări, răspunse ea, îndepărtându-se de prezenţa lui tulburătoare şi ducându-se în dormitor după papuci. Se aşează în pat ca să şi-i pună şi se trezi cu Connor lângă ea.

— Connor, te comporţi de parcă ne-am cunoaşte de ani de zile, se plânse ea exasperată.

— Încerc să recuperez anii pe care i-am pierdut şi s-ar putea să am la dispoziţie o singură seară. Se uită prin cameră şi adăugă:

— În plus, mi-e teamă că dacă stau prea mult într-un loc, reuşesc să mă pictez în alb. Laurel ştia la ce se referă. La curăţenia ce a urmat mutării lui Alan, aruncase toate posterele, desenele, toate flecuşteţele care dădeau culoare apartamentului.

După aceea a zugrăvit pereţii în alb. Numai atunci s-a simţit în stare să locuiască în continuare acolo.

Pentru prima oară simţea că apără, de fapt, puritatea şi goliciunea sufletului ei rănit. Suspină uşor şi se gândi că n-o să-l mintă.

— A fost un ritual de curăţenie. Am şters un bărbat din viaţa mea. Ochii lui Connor se opriră gânditori asupra ei.

— Te-ai descurcat perfect cu apartamentul. Dar cu tine?

— Mai mult ca perfect. Nimeni, inclusiv bărbaţii, nu mi-au mai dezorganizat viaţa.

— După mine, asta nu prea sună a vindecare. Laurel îi zâmbi, se ridică şi se îndepărtă din nou de el.

— Asta pentru că eşti bărbat. Scopurile mele sunt opuse scopurilor tale, deci e normal să ţi se pară suspecte. Vrei să renunţi şi să te duci acasă?

— Eu nu renunţ niciodată îi spuse Connor continuând să se uite la ea în modul acela gânditor care ei nu-i plăcea.

— În acest caz dacă te aşezi în cealaltă cameră şi taci, o să fiu gata. O să fie o seară interesantă. Pune-ţi o cafea. Nu o să dureze mult.

— Am mai auzit asta, replică Connor ieşind. Nu-şi puse cafea şi nici nu se aşeză pe canapea ca să răsfoiască revistele împrăştiate pe măsuţa pentru cafea. Se sprijini pe dulapul din bucătărie şi fixă încruntat uşa dinspre dormitor.

Era nedumerit – cu cât afla mai multe despre Laurel, cu atât ştia mai puţin. Nu era o situaţie care să-i convină, aşa cum nu-i convenea uşa închisă dintre ei. După cincisprezece minute, ciocăni.

— Sunt singur aici. N-ai nevoie de ajutor? Mă pricep foarte bine la fermoare.

— Dacă ştii să le închizi la fel de bine cum ştii să le deschizi, poţi să intri, îl invită Laurel în timp ce-şi punea cerceii cu o perlă micuţă, în faţa oglinzii.

Se ridică la intrarea lui în cameră. Era îmbrăcată într-o rochie lungă şi mulată dintr-un sifon fumuriu în nuanţe gri-albastre şi cu mănuşi lungi. După aprecierea din ochii lui, îşi dădu seama că a făcut o alegere bună.

Se întoarse cu spatele la el şi-şi ridică părul pentru a descoperi fermoarul ce trebuia închis. Simţi cum mâinile lui îi ating gâtul şi se abţinu din greu să nu tremure, în ciuda senzaţiilor transmise în tot corpul ei.

— N-am mai întâlnit o femeie care să fie gata atât de repede, spuse el. De obicei, machiajul durează cam o oră. Laurel se întoarse, ridicându-şi faţa spre el.

— Trebuie să mă machiez mai puternic? Connor o privi. Obrajii ei erau îmbujoraţi, ochii erau de un albastru cum nu mai întâlnise, iar buzele roz – inclusiv cea lovită erau uşor depărtate. Arăta ameţitor de naturală, făcută pentru a fi sărutată. Spuse foarte hotărât:

— Nu, nu trebuie. Ceva din atitudinea lui o convinsese. Îşi ridică părul încercând un coc. Îşi întoarse faţa şi el putu să-i studieze profilul şi curba superbă a gâtului.

— Ce părere ai, strâns sau lăsat liber? Nu m-am putut hotărî. Era prea mult pentru Connor, care-i spuse tăios:

— Îmi place când flirtezi cu mine, Laurie, dar încetează dacă nu vrei să intru şi eu în joc. Laurel îngheţă.

— Nu flirtez cu tine!

— Ba da. E grozav, dar nu ştiu să mă abţin când, în mod intenţionat, sunt provocat. Ştii în ce hal m-am purtat cu tine. Ce preferi, să mă comport exemplar sau să dau drumul la instinctele mele naturale?

Laurel îşi eliberă părul şi se trase înapoi de parcă

fusese înţepată. Pentru câteva secunde, atingerea şi apropierea lui, au făcut-o să se poarte la fel de natural ca şi el, iar rezultatul era acesta. Nu era decât vina ei şi-i venea să intre în pământ de ruşine. Se ascunsese sub o veselie falsă.

— Vreau să te comporţi cât mai bine, ca şi mine de altfel. Bine, sunt gata. Connor luă pardesiul pe care ea-l pregătise pe pat şi i-l ţinu.

— Laurie, zise el încurcat. Am vrut doar să-ţi arăt că nu te poţi aştepta de la mine să respect regulile, dacă tu însăţi le calci. Mi se pare destul de corect, nu-i aşa?

— Categoric, aprobă ea şi-i zâmbi distant. De altfel, distantă rămase întreaga seară. Războindu-se cu ea însăşi, îl pedepsea, de fapt, pe el. Îşi dădea seama, dar nu avea încotro. Era politicoasă, atentă şi la fel de distantă ca şi luna.

Localul era aşa cum îl descrisese el. După o masă delicioasă, pe care ea n-a putut s-o aprecieze, au discutat despre munca fiecăruia, despre cărţi, piese de teatru şi filme, dar fără să existe o comunicare adevărată între ei. Puteau foarte bine să fie doi străini la o întâlnire dezastruoasă.

Laurel pară cu profesionalism câteva întrebări fără să fie la fel de curioasă. Ridicase un zid în jurul ei, pe care Connor, cu toată abilitatea lui, nu reuşi să-l doboare. Ajuns probabil la saturaţie, îi zise:

— Când te-am sărutat la mine, a fost o eroare tactică. Următoarea a fost când nu te-am sărutat la tine. Poţi să-mi spui de ce?

— Poate pentru că nu mă înnebunesc după tactici, murmură Laurel, sorbind din vin. Mă faci să mă simt ca o ţintă.

— Laurie, te iubesc când nu te înţeleg, încercă el disperat. Ea zâmbi.

— Eşti foarte darnic cu dragostea, Connor.

— Tu nu eşti?

— Eu nu cred în dragoste. Connor se dădu bătut şi o conduse acasă. În faţa uşii, ea îi spuse politicos.

— Îţi mulţumesc pentru această seară încântătoare.

— A fost groaznic. Dacă a fost din vina mea, îmi pare rău. Dacă a fost din vina ta, sună-mă. Era normal să fie supărat şi o părăsi în uşă, aşa cum merita, dar nu cum se aşteptase. Nu se aşteptase la o explozie de furie, dar în mod evident, el era mai mult dezgustat decât mânios. În timp ce încercau să deschidă uşa, degetele lui Laurel tremurau. Ar fi preferat să fie furios. Nimeni nu rămâne supărat pentru totdeauna. Cu dezgustul era altceva. Era durabil. Cea mai bună dovadă era chiar dezgustul ei faţă de Alex, care o marcase atât de mult încât nu mai era capabilă să aibă o legătură. Ura gândul că Dyson era dezgustat de ea.

Şi totuşi i-a spus „sună-mă”.

Bineînţeles că nu va suna. Un motiv era că nu ştia ştia ce naiba să-i spună. Alt motiv era că el ar fi trecut la acţiune. De unde era să ştie că, sub impresia prezenţei lui, va trăi nişte clipe magice când va uita de trecut sau de viitor?

Fără să-şi dea seama, a ieşit din cochilie. Fără să ştie, el a îndepărtat trecutul. Era chiar amuzant şi când nu se va simţi atât de tristă, avea să guste gluma.

În timp ce-şi făcea patul, se gândi că problema era că tristeţea se accentua. Apartamentul nu mai avea sterilitatea satisfăcătoare. Prezenţa lui Connor, plină de viaţă, lăsase urme şi o urmărea peste tot. Dacă s-ar fi întors, Laurel s-ar fi lăsat în braţele lui… numai că el nu s-a întors.

În seara asta îl ura pentru că nu Revenise.

Mâine, probabil, îi va fi îndatorată. Laurel suspină. Războiul cu ea însăşi nu se terminase, însă nu ştia ce voia cu adevărat. Oscila între cochilia ei şi Connor, dar nu putea să le aibă pe amândouă. Sau putea? rămase nemişcată, gândindu-se la posibilitatea de a-şi împărţi viaţa cu Connor şi, în acelaşi timp să păstreze viaţa de la Hampshire în secret faţă de el. Ar fi posibil? De ce nu? Alan a reuşit să-şi ia prăjitura şi s-o mănânce.

Probabil şi Connor a făcut aşa. De ce trebuie să fie altfel pentru o femeie? Doar nu era vorba despre ceva degradant. Nu era implicat vreun bărbat.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că totul putea fi aranjat fără să fie afectată cea mai importantă prioritate – Lianne. Îi va oferi lui Connor visul oricărui burlac – o relaţie fără obligaţie. Când se va termina, se va întoarce la Hampshire fără implicaţiile nedorite care au urmat despărţirii de Alan.

Fără obligaţii nu va mai fi urmată de teama de distrugere, nu vor mai fi regrete sau acuzaţii. Va rămâne ceea ce preţuia ea atât de mult, o femeie liberă, independentă gata să se retragă la orice semn de trădare.

Laurel se duse la măsuţa de toaletă şi scoase din ultimul sertar fotografia înrămată a Liannei. O ascunsese de Connor ca să nu fie absolut niciun motiv ca ea să-i explice trecutul. Nu era nevoie, mai ales la prima întâlnire, şi acum se binecuvânta pentru prudenţa arătată.

Se învârti prin apartament aşezând fotografiile la loc, după care se băgă în pat. Tremurând, dormi adânc aşa cum nu i se mai întâmplase de mult timp.

Era o linişte amăgitoare. Când se trezi, educaţia ei puritană se restabili şi relaţia pe care şi-o imaginase pe larg seara trecută îi apăru ca un coşmar, ca un vis de nerealizat. Coborî din pat blestemându-l

şi învinuindu-l pe Connor. Tremura din nou şi mai rău era că de data asta ştia că ea era cea care-l tratase prost pe

Connor. Îşi dădu seama că nu putea să se ierte.

CAPITOLUL 7

Laurel, plângând lipsa ei de hotărâre şi de obiectivitate, îşi găsi de lucru prin apartament aproape toată dimineaţa. Nu se putea concentra asupra problemei cu Connor. Gândurile ei se îndreptau numai asupra purtării ei nedrepte din seara precedentă. Simţea o nevoie disperată să-şi ceară iertare. Ridică de câteva ori receptorul după care îl lăsă să cadă în furcă, neştiind ce să spună. Dorul de el era la fel de inexprimabil pe cât era de puternic.

Oare... ea era fata care-şi câştiga existenţa din cuvinte?

Laurel ştia că această nesiguranţă venea din nesiguranţa pe care o simţea faţă de el. Nici măcar nu era sigură că el îi aştepta telefonul. Ce umilitor ar fi dacă el nu dorea decât să-i audă scuzele, după care să-i închidă telefonul în nas...

Îşi trecu distrată mâna prin păr, prea agitată ca să se mai învârtă prin apartament. Se hotărî să alerge. La întoarcere putea să facă nişte cumpărături, apoi să mănânce şi să vadă dacă reuşea să găsească ceva interesant de făcut în orele libere până pleca la muncă.

Ore libere... când a mai avut vreodată aşa ceva? De obicei problema ei era că avea prea multe de făcut într-un timp prea scurt. Connor era responsabil de tot ce se întâmpla. Sau poate ea era, pentru că a avut o ocazie şi a ratat-o. Cum ar putea să restabilească contactul dacă nici măcar nu reuşea să vorbească cu el?

Pentru că trebuia să restabilească într-un fel contactul, şi asta cât mai repede. Problema pusă o făcu pe Laurel să alerge de două ori mai repede, dar fără să găsească vreo soluţie. La întoarcere cumpără nişte carne de friptură, încetinind realiză că nu dorea să se întoarcă la Casa Hewitt.

Începu să rătăcească, nedând importanţă frigului care pătrundea prin treningul ei. îi veniră în minte cuvintele lui Connor:

„Nu prea ai grijă de tine, nu-i aşa?” şi reacţiona ca după o izbitură puternică. Bărbatul fusese tot timpul alături de ea. Nu putea să scape de imaginea lui, iar cel mai rău era că nici nu-şi dorea acest lucru.

Trecu pe lângă un telefon public, se opri, apoi plecă mai departe. Încă nu-şi găsea cuvintele şi începea să creadă că nu va reuşi niciodată. Ajunse la o florărie şi se opri brusc. Pentru un bărbat era foarte uşor să ceară iertare. Ajungea să trimită nişte flori. Era o formulă subtilă de sabotaj, de slăbire a rezistenţei, înlocuind resentimentele cu romantism. De ce n-ar face şi ea la fel?

„Nu mai gândi!”, îşi zise. „Nu căuta motive, fă-o!”

Intră în magazin şi ceru cu vioiciune să fie trimis un trandafir galben domnului

Connor Dyson, la sediul din Mayfair al companiei Dyson Enterprises (UK) Ltd.

— Fără mesaj, mai spuse, plăti şi plecă. Dacă Dyson se va întreba cine şi de ce i-a trimis un trandafir, atunci nu exista nimic de restabilit între ei.

Când ieşi din magazin, hotărârea ei slăbi, simţindu-se colosal de penibilă. Oricum, Connor o va lua drept nebună. Alergă spre casă, ruşinată ca o femeie de 60 de ani care şi-a pierdut curajul după ce a încercat să dea întâlnire unui bărbat. Laurel pregăti

un prânz frugal, mai mult din dorinţa de a face ceva şi îşi impuse să se concentreze asupra ziarelor, în timp ce mânca. Nu trebuia să-i permită lui Connor să-i afecteze munca şi nu putea să plece la lucru fără să ştie ce s-a mai întâmplat în lume, în ultimele 24 de ore.

Majoritatea ziarelor prezentau fotografii de la meciul de caritate, în special cu echipa Celebrităţilor. Pe fundalul unei poze se zări pe ea împreună cu Lady Letiţia. Încruntându-se, se întrebă dacă Dyson îi spusese adevărul în legătură cu motivul venirii lui la meci sau fusese doar o minciună abilă.

Cine încearcă reuşeşte, îşi reaminti Laurel. Iar Connor nu putea să ajungă în locul pe care îl ocupa fără al naibii de mult tupeu. Ar fi fost nerealist să presupună că nu ar aplica aceeaşi tactică şi în viaţa particulară.

Tactică. Ura cuvântul ăsta. Nu avea nimic în comun cu romantismul. În ciuda farmecului afişat de el, a fost mereu convinsă că Dyson avea siguranţa bărbatului care ştie ce face şi de ce o face. Era, oricum, mai mult decât a făcut ea.

Cu cât se uita la fototgrafie mai mult cu atât se îndoia mai mult că vrea să-l cunoască. Într-adevăr, la petrecere s-a ocupat doar de ea, dar probabil că şi-a permis s-o amâne pe Lady Letiţia pentru că aceasta era deja la dispoziţia lui.

Poate aceeaşi soartă o aştepta şi pe ea.

Probabil că el poseda o artă deosebită dacă până la vârsta de 35 de ani nu avusese nicio Iqgătură mai serioasă. Astfel, devenise o adevărată provocare, aşa cum o considera şi el pe Laurel. Ar fi ceva să-l învingă cu propriile lui metode. În ciuda acestor gânduri, Laurel descoperi că nu dorea să-l învingă ci să-l cunoască. Nu că ar fi vrut să fie victima lui, dar era

dispusă să rişte puţin dacă el va răspunde într-un mod romantic la trandafirul trimis. Nu mai era în stare să-şi poarte singură de grijă. Un gând incomod îi străfulgera mintea – poate că aici a vrut s-o aducă el. La sunetul telefonului, Laurel tresări puternic, semn al solicitării nervoase puternice din ultimul timp. Vocea lui Shirley îi produse un amestec curios de uşurare şi regret.

— Ah, în sfârşit te-am prins! Unde ai fost azi-noapte? Ai ieşit cu Connor Dyson? Ard de nerăbdare să aflu ce-i între voi.

— De ce crezi că e ceva între noi? blufă Laurell.

— Termină, dragă! Stai de vorbă cu femeia pe care Connor aproape a doborât-o numai ca să ajungă la tine. În plus, e prima oară când te-am văzut lăsând un bărbat să se comporte de parcă ai fi fost posesia lui. E adevărat?

— Nu!

— Ţi-ar plăcea?

— Bineînţeles că nu.

— Nu mă convingi, îi şopti Shirley. De când te laşi băgată la colţ împotriva voinţei tale? Am sunat să-ţi spun că mă bucur pentru tine şi să-ţi urez bine ai revenit în lumea celor vii. Nu e prea sigur, de multe ori e chiar dureros, dar e mai bine ca moartea. Dacă ştiam că tot timpul ăsta ai fost în aşteptarea unui milionar arătos, nu aş mai fi fost atât de îngrijorată.

— Shirley, te pripeşti cu concluziile…

— Nu e cazul meu. Nu uita că şi eu sunt reporteră. Cred numai ce văd cu ochii mei. Nu te speria, n-am de gând să-mi bag nasul şi să stric totul. Dacă vrei să-mi povesteşti, ştii unde să mă găseşti. Te pup!

Laurel se întoarse gânditoare la ziare. Dacă o spectatoare ca Shirley a observat sentimentele dintre

ea şi Connor, atunci de ce n-ar crede şi ea în aceste sentimente?

Întrebarea rămase obsesivă, distrugându-i concentrarea şi accentuându-i starea de agitaţie. O încerca o senzaţie de claustrofobie în apartamentul aglomerat de trandafirii lui Connor. Mulţi erau ofiliţi, dar nu reuşise să-i arunce. Se întreba dacă el a fost jenat de floarea primită. Oricum, nu putea fi mai jenat decât ea. Ar fi dat orice numai să n-o fi trimis. Cum de a putut să calce regula ei de aur: gândeşte-te bine înainte de a face ceva?

Îşi analiză întreaga gamă de emoţii pe care le-a avut de la întâlnirea cu Connor, dar niciuna dintre ele nu era la fel de inconfortabilă ca regretul de acum. Brusc, simţi că trebuie să iasă din apartament. Avea nevoie de aer proaspăt, de spaţiu pentru panica în care intrase.

Cu câteva ore mai devreme, se pregăti pentru muncă. Îşi puse o rochie gri din jerse şi impermeabilul argintiu. Îşi reprimă cu fermitate instinctul romantic de a-şi alege accesorii galbene şi se hotărî pentru roz. O făcuse lată o dată, nu mai voia să se repete. La început, şofă spre Hyde Park, cea mai mare întindere la care se putuse gândi. Apoi, se răzgândi şi o luă spre Green Park, aflat la o aruncătură de băţ de casa lui Connor din Mayfair. Parcă şi, imediat, porni în căutarea unui telefon public. Dacă a apreciat greşit romantismul lui Connor şi se făcuse de râs, voia s-o afle cât mai repede. Era sătulă de atâta incertitudine.

Plină de tact, se folosi de telefonul de la serviciu, astfel încât să fie expediată de secretară dacă el îşi dorea acest lucru. Dar i se făcu legătura imediat. La auzul vocii lui calde şi intime, inima îi bătu cu putere.

— Iubesc trandafirul tău galben, Laurie. Anxietatea şi tensiunea dispărură pe loc. Când era

vorba de vorbitul la obiect, putea să se bazeze pe Connor.

— Măcar atât să fac şi eu după ce m-am comportat ca o scorpie, îi spuse ea.

— Nu ţi-am spus aşa niciodată.

— Nu, iar reţinerea ta a fost foarte enervantă. Ai treabă?

— Dacă am vreo şansă să te văd, nu, răspunse el prompt. Ştiu că nu eşti acasă. Te-am sunat acolo.

— Sunt în Green Park. Mă întrebam dacă te-ar interesa o plimbare… Connor nu ezită o clipă şi nici nu-i aminti că plouă. Spuse doar:

— Ne întâlnim la staţia de metrou, apoi închise. Laurel nu se mai gândi dacă era vorba despre o înclinaţie puternică spre romantism sau despre faptul că ştia cum să se joace cu ea. Se simţea doar ameţită şi nerăbdătoare.

Peste puţin timp, îl zări venind de pe strada Stratton şi traversând Piccadilly, cu gulerul jachetei suedeze ridicat, cu părul castaniu plin de picături mici de ploaie. Inima i se strânse ca după o durere puternică. Ziua nu mai părea fără sens. Laurel ieşi în întâmpinarea lui şi în locul salutului obişnuit se simţi luată pe sus. O sărută pe obraz de parcă erau împreună de cel puţin un an şi, de fapt, chiar aşa simţeau. El îi luă umbrela şi îi trecu mâna pe după mijloc, trăgând-o spre el. În timp ce se îndreptau spre intrarea parcului, el zise:

— La cei 35 de ani ai mei credeam că le-am văzut pe toate, dar niciodată n-am primit un trandafir de la o femeie frumoasă care m-a mai invitat şi la o plimbare în parc. Ce să fac dacă mă duci într-un tufiş? Să ţip?

Laurel pufni în râs uşurată şi relaxându-se, îşi lăsă capul pe umărul lui. Îşi agăţă mâna de gulerul hainei lui, în căutare de echilibru şi nu-i mai dădu

drumul. Se simţea bine în braţele lui Connor.

Connor, ca de obicei, profită de avantajele oferite şi îi sărută părul.

— Laurie, te iubesc când râzi. Tu nu râzi destul. Cât timp avem să mă ocup de problema asta?

— Tura mea începe la ora 6. El se strâmbă.

— Atunci, nu avem timp de pierdut, nu-i aşa? Ne-am simţi mai comod în apartamentul meu.

— Vreau să mă plimb. Mereu mă plimb când vreau să mă gândesc… sau să descopăr ce-mi doresc cu adevărat. Probabil că fiind o fată de la ţară spaţiile largi mă ajută. Are logică ce spun?

— Nu trebuie să fii logică Laurie. Ajunge să fii cu mine.

Cât de încântător suna… Îşi întoarse faţa spre umărul lui pentru a ascunde emoţia care o învăluia. Cum să se lupte cu un bărbat care o sabota la fiecare mişcare? Ori era foarte inteligent ori foarte sincer. La gândul acesta, Laurel simţi cum o cuprinde tristeţea. Connor o strânse uşor.

— Când eşti tăcută încep să mă îngrijorez, înseamnă că te gândeşti şi când te gândeşti eu sfârşesc într-o cuşcă. Urmează-ţi instinctul, Laurie. E nebunesc, iar eu te iubesc nespus pentru el.

— Oh! Iar o sabota. Mormăi cu inima grea: Ar trebui să-mi spui Laurel, ca toată lumea, dar niciodată n-o faci.

— Da, păi, m-am gândit că dacă îl auzi destul de des, o să-ţi placă numele de Laurie. Simţeam nevoia unui nume deosebit pentru tine. În felul ăsta parcă eşti mai mult a mea. Ca de obicei, se mişca prea repede pentru ea. Se uită la el indignată, dar la zâmbetul lui toate protestele ei muriră. Se auzi explicând:

— Mi s-a spălat creierul la vârstă fragedă. Mama

făcea mereu crize dacă cineva îmi scurta numele şi presupun că m-am obişnuit aşa.

— Atunci, e-n ordine, şopti uşor Connor. Cât timp eşti fericită, poate să-mi facă oricâte crize vrea fără ca eu să scot un sunet.

— Eşti în siguranţă, îl înţepă Laurel. Trăieşte la Geneva.

— Atunci pe cine vizitezi în Hampshire?

„Eu i-am dat ocazia”, gândi Laurel şi replică repede:

— Pe mătuşa şi pe unchiul meu.

Connor o sărută din nou pe păr, atât de uşor şi totuşi atât de posesiv.

— Povesteşte-mi despre familia ta, îi zise uşor. Avem atâţia ani care trebuie recuperaţi.

— Nu sunt prea multe de spus. Ca familie suntem mai mult civilizaţi decât apropiaţi. Tata are o agenţie de publicitate, iar mama a fost manechin. Se certau ca nebunii şi nu ştiau ce să facă cu mine. Problema s-a rezolvat când am crescut şi m-au trimis la pension. Laurel tăcu şi se uită la el. Chiar vrei să auzi toate astea? E o poveste foarte plictisitoare.

— N-ai să mă plictiseşti niciodată, Laurie. Ea îi zâmbi.

— Sper să n-ajung să-ţi amintesc vreodată cuvintele astea. Brusc îşi dădu seama că vorbea de parcă ei doi aveau un viitor comun. Continuă repede:

— Mi-a plăcut la şcoală. Uram însă vacanţele, mai ales după ce părinţii au început să trăiască separaţi sub acelaşi acoperiş. A fost o uşurare când au divorţat.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Am căzut, mai mult sau mai puţin, în picioare. Tata a plecat în Canada unde şi-a deschis o agenţie de publicitate, iar mama s-a măritat cu un bancher

elveţian.

Mătuşa Sue – sora ei mai mare – şi unchiul John au fost plătiţi să aibă grijă de mine în vacanţă. Au fost şi sunt foarte buni cu mine.

Laurel se întrerupse, se gândi puţin şi adăugă:

— Chiar foarte buni dacă te gândeşti că n-au avut copii şi nici nu le-au simţit lipsa pentru că împreună se completează perfect. La ei mă duc când sunt necăjită. Mă bombăne ei, dar mă şi ajută. Presupun că asta înseamnă o familie adevărată.

— Da, îi răspunse Connor. Eu sunt norocos, am o familie adevărată. Îţi mai vezi părinţii? O simţi cum ridică din umeri.

— Ultima oară l-am văzut pe tata acum doi ani când a venit la Londra pentru fuziunea cu altă agenţie. E îndrăgostit de succes, are foarte mult succes, deci e fericit. Pe mama o văd de două – trei ori pe an când vine la Ascot pentru spectacole de modă. E îndrăgostită de persoana ei, soţul o răsfaţă, deci e fericită.

— Dar tu?

— Eu sunt îndrăgostită de independenţă. O am, deci nu mă plâng. Când ai părinţi cu conturi în bancă îi faci praf dacă eşti în stare să le spui: „Nu, mulţumesc, şi eu am contul meu în bancă!” Connor rămase tăcut şi Laurel spuse mâhnită:

— Ţi-am spus eu că e plictisitor.

— N-aş fi ratat-o pentru nimic în lume. Acum, măcar ştiu de ce nu ai prieten. Laurel se strâmbă gândindu-se la lucrurile cruciale pe care nu i le spusese. Dragostea pentru Alan a eliberat toată iubirea strânsă în ea. Se simţea, în sfârşit, iubită şi dorită. Nu se gândise nicio clipă să se protejeze.

Acum ştia să se protejeze atât de bine încât chiar dacă voia, nu putea să se mai oprească. Iar nevoia ei

de protecţie se extinse şi asupra Liannei. Connor nu ştia nimic despre asta iar ea nu avea nici cea mai mică intenţie să-i spună, cel puţin nu până nu va avea deplină încredere în el.

Pentru moment era gata să rişte numai acea parte din existenţa ei pe care la nevoie o putea retrage. Nu-i va permite să se apropie prea mult. Era adevărat, atunci când era lângă ea ca acum, atât de fermecător, era aproape convinsă să se încreadă în sentimentele dintre ei – dar nu era suficient.

— Laurie, mă stresezi. Iar eşti tăcută, spuse Connor. Ea zâmbi.

— Mă gândeam că atunci când un bărbat acuză o femeie că nu are prieten de fapt e supărat că ea preferă să-şi controleze singură viaţa.

— Ah, exclamă el la gândul că a atins un punct sensibil. Eşti cumva o feministă convinsă?

— N-am nevoie de un bărbat pentru a da un sens vieţii mele, dacă la asta te referi. Dar, în ciuda celor spuse, Laurel începuse să aibă dubii. Nesiguranţa pe care o simţea o determină să schimbe subiectul.

— Cum e familia ta? Bănuiesc că sunteţi apropiaţi.

— Foarte apropiaţi. Am souă surori cu propriile lor familii de unde au mai rezultat patru nepoţi şi o nepoată. Mama şi tata trăiesc fericiţi la Melbourne. Vor sosi aici de Crăciun. Vrei să-i cunoşti?

— NU! Răspunsul ei atât de categoric îl înmărmuri.

— Mersi, sunt foarte pretenţios când aleg persoanele pe care le prezint părinţilor mei. Laurel simţi cum obrajii îngheţaţi i se încălzesc de ruşine.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu atât de nepoliticoasă. Dar am oroare să… ezită ea.

— Să te implici, continuă Connor în locul ei. Am

priceput mesajul tău chiar de la început. Se pare că ce nu poate înţelege capul tău drăgălaş e faptul că noi suntem implicaţi. Eu cel puţin sunt afundat până peste urechi.

Inima lui Laurel se opri o clipă după care începu să bată năvalnic. Voia să-l îmbrăţişeze, să-i spună că are dreptate, că şi ea e implicată, dar nu reuşi. Tot ce putea era să glumească.

— Oricine s-ar afunda pe o ploaie ca asta. Hai să ieşim de pe iarbă şi s-o luăm pe alee. Pentru o secundă avu senzaţia că el va exploda, dar probabil că se abţinu, căci îi zise:

— Ieşim de pe iarbă şi din parc. Ce urmează?

— O tăiem spre St. James şi ne plimbăm spre lac.

— E un heleşteu, o zgândări el ghidând-o spre drum.

— Pentru un australian se poate. Pentru băştinaşii ca mine e un lac. Când eşti oaspete într-o ţară străină, trebuie să fii politicos şi indulgent cu băştinaşii.

— Da, doamnă. Connor uită de supărare şi zâmbi larg spre ea. Mai sunt şi alte ritualuri sau dansuri ale băştinaşilor despre care trebuie să mă informez?

— Am renunţat la ele. De fiecare dată când dansăm începe ploaia.

Connor izbucni în râs, dar se uită la faţa ridicată spre el şi deveni brusc serios. O răsuci până când Laurel se lipi de pieptul lui şi-l auzi spunând cu voce răguşită:

— Laurie iubito, trebuie să te sărut.

Ea rămase nemişcată, pe jumătate în aşteptare, pe jumătate speriată, ştiind că nu i se poate opune. Buzele ei erau reci, cea de jos încă vătămată de la meciul de ieri, dar el le sărută cu multă tandreţe. Pe Laurel o învălui o senzaţie de căldură împreună cu

dorinţa de mai mult. „Dacă ar conta numai sentimentul acesta de potrivire”, îşi zise ea. O sărută din nou şi buzele lor se uniră cerând mult mai mult. Laurel ţinea ochii închişi şi i-a deschis cu greu când Connor îşi ridică uşor capul şi îi mirosi părul.

— Asta numesc eu implicare. Tu cum îi zici? Laurel se îndepărtă de el, luând-o înainte. Dorea să se adune, să-şi revină din emoţia prea puternică, dar el n-o lăsă.

Braţul lui rămase ferm pe după mijlocul ei, nepermiţându-i să se depărteze. Probabil că observase că ea nu putea să fie raţională când el era atât de aproape.

— Laurie? o chemă Connor. Devenise atât de ataşată de diminutivul ei, încât cu greu mai găsea motive să-i reziste.

— Ţi-am spus că nu e loc pentru un bărbat în viaţa mea. Doresc să-mi fac o carieră, să-mi croiesc un drum în viaţă.

— Iar eu ţi-am spus că te las în pace dacă nu reuşesc să-mi fac loc în viaţa ta. Asta vrei? Laurel se gândi cât de tristă fusese fără el, se gândi la atingerea buzelor lui şi şopti:

— Nu. Gura lui îi mângâie din nou părul în acel mod drăgăstos care-i îndepărta orice urmă de împotrivire.

— Atunci, ce facem de acum încolo? întrebă el. Să nu faci vreo poantă de genul că ne uităm la raţele din heleşteu! Mă refer la noi. Tu şi eu.

Suna ca un ultimatum iar ea nu era pregătită pentru aşa ceva. Se gândi la Lianne, la tot ce avea de protejat – tot ce trebuia să-i ascundă pentru a fi în siguranţă. Mâna i se agăţă de gulerul lui ca un apel inconştient la înţelegere.

— Am atât de puţin timp liber. Nu-mi pot permite

să-mi neglijez cariera şi trebuie să fiu independentă. Aşa sunt eu. Ca să fiu sinceră, judecând după felul tău de a fi, nu cred că sunt genul tău.

— Şi dacă sunt gata să risc? o întrebă Connor. Tu vrei să rişti? Laurel suspină.

— Ca de obicei, mi-ai luat-o cu mult înainte. Nu sunt pregătită pentru o promisiune şi nici nu ştiu dacă voi fi vreodată. Situaţia de acum îmi convine – suntem prieteni, ne vom cunoaşte mai bine fără nicio obligaţie. Dacă ţie nu-ţi ajunge, ar fi mai bine să terminăm acum.

Văzându-l pe Connor căzut pe gânduri, Laurel începu să creadă că tot ce-şi imaginase în acea dimineaţă, când suferise de dorul lui, va fi pentru totdeauna fără de speranţă. Cum putea să spere că el va accepta o situaţie atât de negativă? Speranţele ei şi tăcerea lui reprezentau chiar diferenţa dintre vis şi realitate. A fost o proastă când a crezut că pot fi îmbinate.

Într-un sfârşit, Connor spuse:

— Îmi dai de înţeles că pentru tine cariera e pe primul plan şi mie îmi rămâne timpul tău liber?

— În afară de călătoriile acasă. Ele reprezintă o parte a vieţii mele care nu are legătură cu tine. M-aş simţi constrânsă dacă v-aţi amesteca.

În realitate, voia să spună că nu poate să fie sinceră în totalitate cu el, până când nu-şi va da seama că poate avea încredere în el. Era ca şi cum ar încerca să se scufunde într-o piscină, ţinându-şi un picior pe marginea ei.

Dacă vor avea amândoi grijă, s-ar putea să funcţioneze.

Laurel aruncă o privire spre el şi realiză că o privea în felul lui deconcertant şi gânditor, de parcă o citea printre rânduri. Nu putea să-l învinuiască şi

totuşi îşi dorea atât de mult să nu-l piardă.

— Nu oferi prea mult, Laurie, nu-i aşa? Cum ea nu răspunse, Connor se hotărî. S-a făcut, accept tot ce-mi oferi. Consideră-mă prietenul tău. Un zâmbet încântător îi lumină faţa lui Laurel. Poate că totuşi Connor era altfel decât reieşea din cronicile mondene. Uşurată, începu să chicotească.

— Bine, pentru că oricum eram prieteni. Să ştii că nu dau voie primului venit să-mi ducă umbrela. Connor o privi şi o întoarse spre el.

— Şi nici nu-i permiţi să te sărute, nu-i aşa? Zâmbetul ei dispăru şi negă uşor din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse satisfăcut Connor. Îţi convine sau nu, noi suntem mai mult decât prieteni. O să accept situaţia asta… pentru un timp.

Privind nesigură la figura lui încrezătoare, o încercă un sentiment incomod că nu mai controlează situaţia chiar în totalitate. Connor avea obiceiul deconcertant de a părea de acord, după care făcea tot cum voia el şi prelua conducerea.

În mod clar, poziţia ei nu era puternică deloc. Cum era mai rău, simţi că intră în panică şi nu mai putea să dea înapoi. Ce se va întâmpla mai departe depindea de Connor. Se întreba cine manevrase pe cine?

Braţul lui Connor se strânse în jurul ei ca un avertisment.

— Iar te gândeşti şi ştii că nu e permis. Te voi conduce acasă unde te voi încălzi atât de tare, încât vei regreta că trebuie să mai lucrezi în seara asta. Nu accept niciun refuz, adăugă el când ea deschise gura să protesteze.

— Australian despotic ce eşti! murmură Laurel îmbufnată.

— Englezoaică bătută în cap! replică prompt

Connor. Te avertizez că dacă vrei să ne întrecem în porecle, ale mele sunt foarte murdare. O să pierzi.

— Atunci să nu ne mai întrecem. Nu ştiu să pierd.

— Nici eu. Răspunse atât de repede încât Laurel înţelese că el se referea la mai mult decât un joc. Era tocmai ce avea nevoie. Fără să vrea, Connor o făcuse să se simtă din nou competitivă.

— De ce zâmbeşti? o întrebă el suspicios. Strâmbă din nas spre el.

— Mă gândeam ce dulce eşti când îmi duci umbrela.

Connor luă o figură solemnă şi ea izbucni în râs. Pentru prima oară după atâţia ani simţea că delirează de fericire şi nu voia să strice momentul întrebându-se care sunt motivele. Înapoi în lumea celor vii, parcă spusese Shirley. La întoarcere se grăbiră pentru a evita noaptea de iarnă timpurie ce se instala. Laurel se simţea sută la sută în viaţă. Şi îi plăcea la nebunie.

CAPITOLUL 8

Când au ieşit din Green Park prin ploaia care-i ţinuse departe de lume, Laurel simţi cum, ca un cameleon, se adaptează la noua situaţie. Încercă să scape de braţul care o înconjura, dar i se opuse rezistenţă. Se opri din mers, uitându-se indignată la el. Oamenii grăbiţi de ploaie mişunau ca furnicile în jurul lor, miraţi să găsească un obstacol în cale spre staţia de metrou. Dar lui Connor nu-i păsa. O privi şi-i spuse:

— Ca să încăpem amândoi sub umbrelă trebuie să te ţin aşa.

— Nu-i adevărat şi nu putem merge spre Mayfair agăţaţi unul de celălalt, protestă Laurel. O să fim văzuţi. Ochii lui gri o priviră amuzaţi, necăjind-o.

— Majoritatea fetelor le place să fie văzute cu

mine. Ea îşi feri privirea. Nu putea să câştige o discuţie în contradictoriu dacă se uita în ochii lui.

— Eu nu sunt „majoritatea fetelor”.

— Nu, eşti chiar foarte diferită. Spionii de la rubricile mondene îşi fac veacul prin cluburi de noapte, nu îngheaţă pe străzi în ploaie. Linişteşte-te, nu ai motive de îngrijorare. Dar Laurel nu putea să se dezobişnuiască atât de uşor.

— Connor… te rog…

— Câte nu fac eu pentru un „te rog”, suspină el. Îi eliberă mijlocul, dar mâna lui mare, caldă şi puternică o acapara pe a ei.

— Stai aproape şi nici Sherlock Holmes nu va detecta că te strâng de mână. Tu să fii atentă să nu te dea de gol agitaţia.

— Nu sunt de modă veche, sunt precaută.

— Mai eşti şi îngheţată. Connor îi băgă mâinile reci în haina lui de piele.

— Aşa e mai bine?

— Mmmm. În dispoziţia asta, Connor era ca un urs confortabil şi irezistibil. Nu că ea ar fi vrut să-i opună rezistenţă… Acum de ce mai zâmbeşti? întrebă Laurell.

— De când ne-am cunoscut, ne-am dondănit întruna. Poate ar trebui să înlocuim cafeaua cu un pahar cu şampanie… Se uită în jos spre ea.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta? Că, în sfârşit, suntem de aceeaşi parte a zidului.

— În cazul în care nu stăm pe zid aşteptând să vedem cine cade primul.

— Dacă o să cazi tu, eu te voi prinde. Aşa o să pot, cel puţin, să te iau în braţe, replică cu uşurinţă Connor. La intrarea în casa lui, secretara îl întâmpină cu un zâmbet larg şi-i întinse un pachet.

— Fotografiile pe care le-aţi cerut de urgenţă,

explică ea.

— Mulţumesc, Sara. Nu sunt acasă pentru nimeni.

O conduse pe Laurel prin hol şi când intrară în lift, o trase spre el.

— Altfel nu avem loc, îşi motivă el gestul, începuse iar să născocească, dar Laurel nu se împotrivi. Când ajunseră la ultimul etaj, Connor apăsă butonul „Jos” şi coborâră din nou.

— Eşti un copil mare, protestă râzând Laurel şi împinse uşa liftului când, în sfârşit, au ajuns la etaj. Connor rânji.

— Unele ocazii sunt prea bune pentru a fi ratate iar acum trebuie să mă comport exemplar, nu-i aşa?

— Da.

— Eşti o femeie dură, Laurie, suspină el, invitând-o în apartament şi luându-i impermeabilul. Deşi în apartament era cald, Connor porni o elegantă reproducere a unui cămin din secolul al XIX-lea.

Cărbunii şi lemnele se înroşiră, iar el se simţi obligat să-i explice:

— Încălzirea centrală e eficientă, dar mie-mi place căldura pe care o pot vedea.

Şi lui Laurel îi plăcea. El îi luă mâinile şi o conduse nu spre bucătărie aşa cum se aşteptase ci spre o altă încăpere.

— Al doilea dormitor. Trecu mai departe şi-i deschise uşa de la baie.

— Sunt ale tale când vei dori să rămâi aici – fără alte obligaţii.

O conduse înapoi în sufragerie la o altă uşă. Primul dormitor era îmbrăcat în albastru şi auriu. Acesta era în roşu şi alb, cu un pat cu baldachin din lemn aurit.

— Dormitorul stăpânului, îi spuse Connor. Şi al

tău, când vei dori să rămâi aici – dar cu nişte obligaţii bine definite.

— Connor… încercă Laurel să protesteze, dar el o amuţi cu un sărut pe nas.

— Nu te grăbesc, îţi expun doar posibilităţile. Priveşte în jur. Dacă nu-ţi place ceva, spune-mi şi rezolv. Mă duc să pun de cafea.

Laurel se uită în jur, dar numai ca să-şi revină. Faptul că era dorită cu atâta ardoare de un bărbat ca Dyson îi crease o stare de emoţie puternică, încât simţea nevoia să revină cu picioarele pe pământ. Era un oportunist. Să fi dat dovadă de mai multă slăbiciune şi n-ar mai fi privit patul elegant doar de la distanţă.

Deschise o uşă pe care o credea de la baie şi se trezi în mijlocul garderobei lui Connor. Totul era atât de personal, încât se retrase repede, simţind că îşi bagă nasul unde nu trebuie. Deschise uşa următoare şi descoperi o baie care, categoric, aparţinea secolului XX.

Era în întregime îmbrăcată în oglinzi şi oriunde se uita era privită de o femeie îmbujorată. Se vedea clar că el reuşise s-o trezească la viaţă. Şi se părea că e conştient de acest fapt, altfel nu se putea explica încrederea pe care o degaja.

Laurel îşi perie părul răvăşit de vânt şi se întoarse în sufrageria care părea goală fără prezenţa lui Connor. Se hotărî să meargă în bucătărie. El tocmai pregătea tava cu ceşti.

— Ce părere ai? o întrebă.

— E un apartament încântător. Ar fi o crimă să modifici ceva. El o măsură adânc din priviri.

— Eşti mai potrivită aici decât sunt eu. Pentru mine e doar un loc unde pot să-mi pun capul jos. La Cherisham o să fie cu adevărat casa mea. Cum aranjez

totul acolo, te duc să-mi spui ce părere ai.

— N-o să am timp, răspunse Laurel ştiind cât de trădătoare s-ar simţi să treacă prin Hampshire fără s-o viziteze pe Lianne. Simţi şi un ghimpe de avertisment, amintindu-şi de bârfa care circula în legătura cu Lady Letiţia şi conacul Cherisham.

— Cumpărarea proprietăţii n-a fost doar o speculaţie?

— Nu. Am apartamentul ăsta, mai am unul la New York, o casă la Melbourne, dar acum sunt pregătit să-mi extind compania şi în Europa. Anglia este cea mai bună bază. Cherisham este prima casă adevărată pe care o am după mult timp.

Filtrul începu să bolborosească şi mirosul delicios al aburilor de cafea învălui încăperea.

— Miroase bine, spuse Laurel, nevrând să se gândească că în viitor putea să fie vecină cu Connor.

— Schimbi subiectul, o atenţionă el.

— Păi, n-are legătură cu mine, nu? răspunse ea. Înainte ca el să zică ceva, adăugă repede: Niciodată n-am înţeles de ce te ocupi personal de chiriaşii din Casa Hewitt şi din celelalte blocuri.

— Am de semnat contracte cu constructori, arhitecţi, designeri şi totul durează prea mult. În plus, şi eu am fost chiriaş şi m-am gândit că e mai bine să discut personal cu cei care trag de timp.

Încercând să-şi scoată conacul şi pe Lady Letiţia din minte, Laurel zâmbi.

— M-ai categorisit şi pe mine în rândul lor? Connor turnă cafeaua şi-i întoarse zâmbetul.

— Încă te mai categorisesc aşa. Ţi-e foame? Laurel negă şi-i făcu loc să treacă cu tava în sufragerie. Se aşeză pe canapea, cât mai aproape de cămin şi, spre surprinderea ei, el luă loc în faţa ei. Îşi amintise că nu trebuia s-o grăbească? Sau urma în

mod deliberat politica de „una caldă, una rece”, ca s-o ţină în continuă tensiune? Laurel nu-şi dădea seama.

Putea doar să nu uite că are de a face cu un bărbat foarte inteligent. Îşi băură cafeaua. Ea era conştientă de privirea lui atentă.

Connor rupse brusc tăcerea.

— Mi-ai spus că marţi îţi stabileşti turele. Păstrează-ţi liberă ziua de vineri. Luăm masa împreună. Vineri. Era de-abia luni. Deci, în mod deliberat, el încetinea împăcarea pentru a fi mai sigur de ea. Nu-şi putea dori mai mult de atât, dar, totuşi, se simţea frustrată.

— Nu sunt sigură că am să pot. Trebuie să compensez cu o zi întreagă.

— Nu-mi place că lucrezi la ore atât de imposibile, spuse el, dar Laurel se gândi că de fapt nu-i convenea că ea nu fusese de acord cu el, imediat. Probabil că celelalte femei l-au răsfăţat teribil de mult.

— Ce ţie nu-ţi place, pentru mine înseamnă bani mulţi. Ce e atât de deosebit vineri?

— Mâine zbor la New York şi mă întorc abia vineri. E vreo şansă să vii cu mine? Laurel mai putu doar să nege din cap. Se referea la New York de parcă era peste drum, iar slujba ei era doar un capriciu. Se întrebă dacă el auzise ceva din tot ce-i spusese.

— Promite-mi seara de vineri, continuă el. Laurel i-o promise. Deşi era iritată de atitudinea lui, nu se putea opri să fie fericită la gândul că el voia s-o vadă cât mai repede. Connor îi dărui un zâmbet care o urcă din nou în ceruri, apoi îi zise:

— Vin să te iau pe la 8 şi am să-ţi telefonez zilnic. Laurel interveni repede.

— Nu, nu suna. Ar fi ca şi cum…

— Îţi place sau nu, suntem implicaţi, o întrerupse el. Credeam că am lămurit problema asta.

— Da, dar s-ar putea să lucrez sau să dorm. Adevărul era că se temea să nu devină dependentă de el. Voia să se obişnuiască cu gândul că el era ceva ataşat la viaţa ei. Nu trebuia să-l lase să devină o parte integrală din ea. Connor o privi sumbru.

— Câteodată te porţi de parcă ai ascunde ceva. Eşti convinsă că nu mai e un bărbat în viaţa ta?

— Categoric. El nu părea prea convins.

— Când un englez spune „categoric”, pare foarte sincer, dar de fapt are ca scop încheierea discuţiei.

— Nu e nimic de discutat. Nu există un alt bărbat. Laurel îi susţinu privirea şi el se relaxă. Veni lângă ea şi deschise pachetul de pe masă. Scoţând fotografiile din el îi spuse:

— În dimineaţa asta credeam că te voi vedea numai în postura asta. Recunosc că eram cam posomorât. Îi arară fotografiile de la meci, toate numai cu ea

— Curată, murdară, râzând, solemnă… Unele erau de la distanţă, altele de aproape şi toate veneau în sprijinul spuselor lui, că a venit la meci numai ca s-o vadă pe ea.

Connor se uită la ultima poză, luată chiar înainte de terminarea jocului. Avea faţa murdară de noroi, părul încâlcit şi buza îi sângera.

— Trebuie să te sărut mai bine de data asta, murmură el şi-i întoarse faţa spre el.

Se priviră, apoi buzele lor se uniră într-un sărut lung. Laurel simţea cum o învăluie cele mai dulci senzaţii. Mâna lui îi atinse faţa. O sărută din nou şi îşi lăsă capul pe umărul ei. Laurel închise ochii. Ştia că e dorită, dar, pentru moment, se simţea iubită şi asta era ce-şi dorea. Neaşteptându-se ca el să-i împărtăşească fericirea, fu mişcată când el îi spuse:

— Mai bine mai aduc cafea, altfel niciunul dintre

noi nu-şi va mai termina treaba pe ziua de azi.

— Credeam că nu eşti ocupat, răspunse Laurel cu un sentiment de vinovăţie, în timp ce el aduna ceştile de cafea.

— Nu e nimic care să nu poată fi recuperat. Nu regret nimic. Dar tu? Când ea scutură din cap, el continuă: Aşa mi se pare cel mai corect, apoi se duse la bucătărie. Laurel voia să-l urmeze, dar acum, cu el înăuntru, bucătăria părea un teritoriu periculos. Bănuia că reţinerea lui are o limită, iar Connor părea foarte aproape de ea. Niciunul dintre ei nu mai dorea cafea, era doar un mod de a păstra distanţa, situaţie care nu mai putea continua la infinit. Sentimentul dintre ei era mult mai puternic. Dacă nu lua repede o hotărâre, atunci Connor va decide pentru ea. Era genul ăsta de bărbat.

Agitată, Laurel se învârtea prin sufragerie, atingând diferite obiecte. În mod ciudat, se obişnuise cu ideea că s-a îndrăgostit, dar relaţia cu el i se părea infinit mai periculoasă. Încercarea de a rămâne imună era fără speranţă, iar tentaţia să renunţe la luptă era tot mai mare.

Brusc, îi apăru în faţă imaginea Liannei, amintindu-i că nu are dreptul să ignore consecinţele, îşi mai aminti de vorbele lui Lady Letiţia, când Conor o ridicase de jos: „Connor, eşti mereu prin preajmă când am nevoie de tine”.

Ştia la ce se referise. Connor se pricepea să le facă pe femei să se simtă în siguranţă şi iubite, dar, evident, profita prea mult de ştiinţa lui. Câte nume de femei prescurtase el ca să simtă că îi „aparţin”? Lady Letiţia – Letty. Laurel – Laurie.

Ar putea fi cu zecile.

Ce-o făcea pe ea să creadă că e deosebită? Doar afirmaţia lui? Probabil, pentru el, femeia deosebită e

cea care opune rezistenţă, cum a fost cazul ei. Laurel simţea cum fericirea ei precară se clatină sub greutatea îndoielii. Acum o încerca o altfel de panică. Voia cu adevărat să-l creadă pe Connor. Voia. El intră în cameră şi toate dubiile dispărură. Îl privi – înalt, bronzat, cu un chip care-i plăcea la nebunie. Simţi cum o inundă fericirea şi-i dărui un zâmbet plin de bucurie.

— Dacă ăsta e efectul unei ceşti de cafea, o să le aduc întruna.

Ea izbucni în râs şi rămase bine dispusă până sosi timpul să plece la serviciu. Connor o ajută să-şi pună impermeabilul şi o conduse la lift.

— Nu mai coborî cu mine, îi zise ea. Prefer să ne luăm aici la revedere.

Mâinile lui o înconjurară într-un fel care-i devenise obişnuit. Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, apoi Connor o sărută pe păr şi-i spuse:

— Pe vineri.

— Pe vineri, repetă Laurell.

— Să-mi duci dorul. Deşi era un ordin, ea nu se supără. Aprobă din cap şi intră în lift. N-o sărutase pe buze, dar dacă ar fi făcut-o n-ar mai fi ajuns la serviciu. Nu se mai putea juca cu sentimentul care se înfiripase între ei.

Când coborî din lift se hotărâse. Lupta ei fusese de la început în zadar şi nu-i mai păsa de nimic. Voia să fie fericită cu Connor. De data asta planificase totul. Dacă nu va merge, relaţia va înceta fără păreri de rău. Exceptând pentru ea, dar era gata să rişte. Dacă va înţelege că poate avea încredere în el, îi va spune despre Lianne. Laurel trecu de secretară aruncându-i un zâmbet larg. Când ieşi din clădire, mai zâmbea încă. O altă tânără îşi strângea umbrela şi se pregătea să intre. Era cu capul în jos, cu umbrela ridicată şi

căra câteva pachete. Afară se întunecase, dar luminăţia străzii era bună şi Laurel reuşi să zărească o frântură din chipul fetei.

Era Lady Letiţia – Letty a lui Connor.

Laurel păşi mai departe cu faţa împietrită. Cum a zis Shirley? „îţi urez bine ai revenit în lumea celor vii. Nu e prea sigur, de multe ori e chiar dureros, dar e mai bine ca moartea. „Laurel nu ştia cum e să fie moartă, dar ştia ce înseamnă durerea. Şi cu cât rememora mai mult momentul intrării lui Letty în casa lui Connor, cu atât durerea se accentua.

CAPITOLUL 9

Laurel plecă la serviciu cu speranţa că va primi o însărcinare care o va ajuta să şi-l scoată pe Connor din minte. Ghinionistă, a fost nevoită să rămână primele două ore la serviciu, rezolvând probleme de rutină. Reuşea cu greu să se concentreze, imaginea lui Connor nedându-i pace.

La bibliotecă, aflată pentru dosarul unui star al muzicii pop, arestat pentru posesie de droguri, căută şi dosarul lui Connor, simţind nevoia unui contact cu el. Dosarul era destul de gros şi se referea în special la afaceri şi la activităţile sociale. Se concentra asupra problemelor personale şi află că în urmă cu nouă ani fusese logodit cu manechinul australian Holly Parks, care mai târziu plecase la Hollywood. Laurel ştia câte ceva despre Holly. Cu două căsătorii lăsate în urma ei, bogată, fotogenică şi excentrică, apărea adesea în rubricile mondene ale ziarelor şi revistelor. Indiferent ce s-a întâmplat cu logodna, nu l-a îndepărtat pe Connor de femei, medita Laurel. Numele lui era legat de un şir nesfârşit de femei. Suspină, închise dosarul şi-l puse înapoi. N-avea ce să facă, trebuia să-l accepte pe Connor aşa cum era. Îl dorea foarte mult, dar nu

voia să fie doar un alt nume la dosar. Nici să-l împartă cu altcineva.

Reuşi să se liniştească şi să devină mai raţională. Letty şi Connor erau prieteni, deci ea avea toate motivele să-l viziteze, mai ales în timpul programului de lucru. Dorind să creadă în el, mâna lui Laurel se apropie de telefon. Dacă-l sună şi el vorbeşte controlat înseamnă că Letty mai e la el… şi totuşi e groaznic să spionezi. Indiferent cum se simţea, nu trebuia să-l verifice.

Acum era momentul să se încreadă în el, nu mâine, nu poimâine. Dar îi venea greu, atât de greu. Laurel se bucură când, împreună cu un fotograf, a fost trimisă în nordul Londrei să se intereseze despre un atac armat, urmare a certei dintre doi soţi. Din păcate, nu era la fel de excitant pe cât suna. Când poliţia reuşi să-l convingă pe bărbat să se predea, tura ei era pe terminate.

Se băgă în pat înainte de ora 2, dar creierul ei era hiperactivat şi o lăsă cu greu să adoarmă. Se trezi pe la 7 dimineaţa, luptându-se cu nevoia de a-l suna pe Connor

— Nu ca să afle ce mai face ci doar ca să-l audă înainte de a pleca la New York. „Să-mi duci dorul”, îi spusese de parcă mai era nevoie să i-o ceară…

Îi era dor şi de Lianne. Aflată între Lianne şi Connor, simţea că nu poate să rămână într-un echilibru perfect. Se hotărâsă dea o fugă până acasă. Studie mersul trenurilor, o sună pe mătuşa Sue şi o rugă s-o aştepte la gară.

— Dacă şofez o să fiu obosită iar diseară lucrez. S-a sculat Lianne?

— Nu şi nici n-am de gând s-o trezesc, răspunse în stilul ei dur mătuşa Sue. Copiii trebuie lăsaţi să doarmă. Dacă află că soseşti, s-ar agita prea mult şi n-

aş mai putea s-o ţin în frâu. Laurel râse şi mai discutară puţin. În timp ce se pregătea de plecare, Laurel se întrebă ce-i venise când îi ceruse lui Connor să n-o sune. Era mult prea târziu să se teamă că devine dependentă de el.

Cele câteva ore petrecute cu Lianne au înveselit-o şi i-au luat o grijă de pe cap. Dragostea pentru Connor nu o diminuase cu nimic pe cea pentru Lianne. Descoperi cu uimire că iubirea generează mai multă iubire.

Pe drumul spre casă se simţi cum îi revine speranţa. Dacă el îi va răspunde cu aceeaşi dragoste, încrederea va veni de la sine. Cu dragoste şi încredere va reuşi să înlăture spectre ca Letty şi atunci vieţile lor se vor contopi fără nicio dificultate. Se înconjură de optimism pe care-l păstră şi în zilele următoare, aglomerate în mod deliberat ca să se scurgă mai repede.

Vineri sosi de la serviciu grăbită să se pregătească, cu gândul că el va sosi mai repede. Într-adevăr, el ajunse mai devreme şi ea îl iubi şi mai mult. Cel puţin, erau pe aceeaşi lungime de undă. Connor stătea în faţa uşii, cu un buchet uriaş de trandafiri galbeni şi cu un pacheţel. Laurel se întrebă de ce afirmase că n-ar fi frumos cu adevărat. Nu se mai sătura să-l privească, iar din privirea lui înţelese că a făcut bine îmbrăcând o rochie nouă de lână galbenă, care se potrivea perfect cu figura ei.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă Connor fără să zâmbească.

Laurel aprobă din cap şi el zâmbi. Îşi trecu mâna puternică pe după gâtul ei şi-i trase capul pe umărul lui.

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă ea, privind gâtul lui ars de soare şi dorind să-l sărute.

— Al naibii de mult, murmură el, aplecându-şi capul ca s-o sărute pe obraz. Apoi, îşi lipi faţa de a ei, într-un gest mai sugestiv decât cea mai pasionată îmbrăţişare.

— Atenţie la limbaj, îl dojeni uşor Laurel, gândindu-se că ar putea să stea aşa pentru totdeauna. Nici Connor nu se grăbea să se mişte, dar, într-un târziu, spuse:

— Strivim trandafirii.

— Ne pasă?

— Mie-mi pasă. Ascultătoare, se îndepărtă de el, luă florile şi-l conduse înăuntru. Connor o urmări până la chiuvetă şi o privi cum aranjează florile într-un vas. Apoi, îi dădu pacheţelul.

— Nu trebuia să-mi aduci un cadou, spuse ea, desfăcându-l.

— Era neimpozabil. Trebuia să profit de reducere, nu?

Era o sticluţă de parfum, mai mult chiar, era parfumul potrivit.

— Mulţumesc, zise Laurel şi-şi ridică ochii albaştri spre el. Dacă un bărbat identifică parfumul unei femei, poţi să-ţi dai seama ce viaţă a dus.

— Vinovat, recunoscu Connor, dar acum te-am cunoscut pe tine şi m-am schimbat în totalitate. În timp ce-şi punea pardesiul, Laurel se gândi că nu are încotro şi că trebuie să-l creadă, cel puţin deocamdată. Mai ales că nu voia să se mai îngrijoreze în privinţa lui. Voia doar să fie cu el. De ani de zile nu mai fusese atât de iresponsabilă încât să lase ziua de mâine să decidă. Connor observă schimbarea ei de atitudine şi, în timp ce se aşeza în maşină, remarcă:

— În seara asta pari mult mai relaxată.

— Vreau să mă distrez.

— Nu numai tu, replică el şi-i lăsă un sărut grăbit

pe păr, după care ocoli maşina şi se urcă la volan. Laurel ascultă torsul motorului puternic şi se lăsă pe spate, întorcându-se cu capul spre el. Se simţea alintată, cocoloşită şi-i plăcea. Mai mult de atât, avea senzaţia că dacă s-ar plimba ţinându-se de mână şi ar mânca la vreo tonetă de pe stradă ar fi la fel de mulţumită.

De Connor avea nevoie. O încercă o presimţire rea, dar o goni. Aceasta era seara ei, seara lor şi nu o va strica. Conştient de privirea ei, o întrebă:

— Totul e în ordine?

— Da. Dar tu? A avut întârziere avionul?

— Nu şi mă simt cum nu se poate mai bine. Parcă aş fi reîntregit.

Lui Laurel i se puse un nod în gât. Era exact ce simţea şi ea, dar fiind mai inhibată decât el, nu putea să se exprime. În loc de vorbe îi zâmbi.

— Dacă porţi să alergi, ce rost are să mergi, nu-i aşa, Connor?

— Aşa e, răspunse el vesel. Cât timp avem la dispoziţie? Când trebuie să lucrezi?

— Sâmbătă şi duminică, pe urmă am liber până luni seara. Connor se strâmbă.

— Atunci, să facem tot ce putem. Luni seara zbor înapoi la New York. Voi lipsi cam zece zile. Laurel reuşi cu greu să-şi ascundă groaza. Zece zile! Ultimele patru zile au fost cât o eternitate, dar zece zile…! După ce el continuă, înţelese că vor trece cu bine.

— Am două afaceri care sunt pe punctul de rezolvare. Am venit înapoi doar ca să te văd. Acum se simţea nu numai alintată ci şi fericită. Dar nu putu să nu se întrebe dacă spusele lui erau din inimă sau făceau parte dintr-un plan bine pus la punct.

— Sunt flatată, răspunse ea într-un târziu.

— Ar trebui. De ani de zile n-am mai lăsat pe

cineva să se interpună între mine şi afacerile mele. Era probabil vorba de Holly Parks, fosta lui logodnică, socoti Laurel. Aşteptă în zadar ca el să se explice, aşa că spuse uşor:

— Connor, eu nu pot să-mi permit să te las să te interpui între mine şi munca mea.

— Ai fost foarte clară, Laurie.

— Da, dar poţi să accepţi situaţia asta?

— Bineînţeles… până o voi schimba. Părea atât de hotărât încât Laurel izbucni în râs şi se lăsă pradă plăcerii de a fi cu el. După ce lăsară oraşul în urmă şi o luară spre Surrey, ea îl întrebă:

— Mergem la acelaşi local?

— Nu, mergem la un restaurant de pe autostradă. Mâncarea e excelentă şi iluminarea atât de discretă încât ai nevoie de lanternă ca să te deplasezi. Dar adevărata atracţie e ringul de dans. Voi avea motive întemeiate să te ţin în braţe. Connor îi aruncă un zâmbet larg.

— Te-am speriat?

— Voi încerca din răsputeri ca genunchii să-mi tremure în ritmul muzicii, astfel încât să nu observe nimeni. El râse şi o apucă de mână. Apăsarea era uşoară şi nu dură mult, dar corpul ei salută cu multă plăcere această atingere.

— Nu-mi faci bine la tensiune, îi spuse el. Dar eu?

O altă întrebare încuietoare pe care Laurel o evită cu măiestrie.

— Nici tu nu-mi faci bine la tensiune când conduci cu o singură mână.

El râse din nou şi de fapt până la restaurant nu se mai opriră din râs. La masă, Connor îi povesti despre afacerile care-l solicitau luni în SUA. Laurel vorbi despre reportajele făcute în ultima săptămână şi

când termină, el începu să-i descrie conacul Cherisham.

— Îţi place mult, nu-i aşa? îl întrebă Laurell.

— Păi, am destule locuri unde să pot sta, dar nicio casă adevărată. Când am văzut conacul, am ştiut că el va fi casa mea. L-am cumpărat pe loc.

— Întotdeauna te hotărăşti atât de repede când îţi doreşti ceva?

— Întotdeauna, răspunse el, iar privirea lui apăsătoare o făcu să roşească şi să se aplece după paharul de şampanie.

— Eu nu mă mai pripesc cu deciziile, zise Laurel. Întotdeauna analizez toate posibilităţile. Aproape întotdeauna, se corectă repede, amintindu-şi de trandafirul trimis.

— Pentru „aproape întotdeauna”, spuse Connor şi ridică într-un toast. Când eşti impulsivă te iubesc cel mai mult. Deci amândoi s-au gândit la acelaşi lucru, îşi zise Laurel. Ciudat cât de des se întâmpla asta în ultimul timp. Chelnerul veni să strângă masa şi Connor îi spuse:

— Nu te grăbi cu felul următor. Vom dansa.

O luă de mână şi o conduse pe ringul micuţ unde perechile se legănau pe ritmul muzicii. Când o îmbrăţişa, Laurel se simţi de parcă Alan n-ar fi existat în viaţa ei şi că asta şi-ar fi dorit întotdeauna.

În ciuda rezervelor sale – pe care oricum nu şi le mai amintea – corpul ei ştia unde voia să fie. Gravita în jurul lui, curbele moi lipindu-se de muşchi, până când cele două corpuri deveniră indivizibile.

Capul lui Laurel se lăsă pe umărul lui şi îşi închise ochii, lăsându-se pradă unei plăceri fizice care excludea orice altă senzaţie.

— Laurie, şopti cu greutate Connor. Laurie…

— Sssh, spuse ea fără să ştie de ce. Tot ce-şi

dorea era să se abandoneze fără să caute vreo motivaţie. Probabil că şi Connor simţea la fel, pentru că nu mai spuse nimic. Un braţ îi înconjura mijlocul, iar cealaltă mână îi sprijinea capul pe umăr. Din când în când, o săruta pe păr iar când se aplecă mai mult şi o sărută după ureche, ea se înfioră şi se lipi mai mult de el. Nebunia dură tot dansul. Când muzica se opri şi au fost nevoiţi să se despartă, Laurel se simţi dezorientată. Într-o lume mai bună, îşi zise, muzica nu s-ar opri niciodată şi, astfel, s-ar rezolva toate problemele. Perechile începură să se retragă de pe ring, dar ea rămase ţintuită pe loc, încercând cu disperare să-şi revină. Connor care n-o slăbea din priviri părea că nu-i bagă în seamă pe cei din jur.

Ea încerca să se ferească de privirea lui, temându-se de ce ar putea să citească în ochii ei. Pentru a-şi ascunde jena începu să râdă şi spuse:

— A trecut mult timp de când n-am mai dansat. Uitasem cum este.

Dar ştia că aşa ceva n-ar fi putut să uite. El nu o întrebă nimic şi Laurel îl binecuvânta în gând. Îi plăcea la nebunie felul în care Connor îşi ţinea braţul după mijlocul ei, în timp ce o conducea la masa lor. Se părea că şi lui îi era greu să revină la realitate. Cât timp chelnerul le aduse supa şi le umplu paharele, amândoi rămaseră tăcuţi, dar imediat după plecarea lui, Connor îi puse o întrebare ce părea că-l macină de mai multă vreme.

— Laurie, de cât timp ai eliminat bărbaţii din viaţa ta? Adică, de cât timp ţi-ai transformat apartamentul într-o clinică?

Clinică? întrebarea o şocă. Se forţă să vadă apartamentul cu ochii lui şi realiză că el nu era departe de adevăr. Răspunsul ei fu la fel de direct ca şi întrebarea.

— De patru ani.

— Patru ani?! Vrei să spui că o fată drăguţă ca tine n-a avut nicio legătură atâta timp?

— Cariera mi s-a părut mai interesantă, răspunse scurt Laurel şi începu să mănânce. Mmmm, e delicios! Mănâncă, Connor. E mai bună caldă.

El îşi ridică lingura, dar spuse:

— Adică, nu vrei să vorbim despre asta?

— Nu sunt prea multe de spus. Am fost logodiţi, dar el mă iubea mai puţin decât pe sine însuşi. Când i s-a oferit o ocazie excelentă în State, m-a lăsat baltă. Şi cariera mea s-a dus de râpă, aşa că a trebuit s-o iau de la capăt. Nu vreau să mai fac aceeaşi greşeală.

— Vorbim despre Curtis, nu-i aşa? forţă Connor.

— Tu vorbeşti, eu nu sunt interesată de subiect. Laurel sorbi din şampanie. Nu voia să se gândească la Alan. Ar strica totul. Dar Connor nu se lăsa bătut.

— Dacă e un subiect dureros înseamnă că mai simţi ceva pentru el.

— Nimic de bine. Dacă vrei să ştii, am ajuns să-l dispreţuiesc şi să cred că există lucruri care merită mai multă atenţie decât bărbaţii. Connor îi luă mâna şi i-o strânse.

— Dar mie îmi dai atenţie.

— Reacţionez la tine, nu e acelaşi lucru.

El îi întoarse mâna, se aplecă să-i sărute podul palmei şi apoi încheietura.

— Poftim reacţie, Laurie, murmură Connor. Corpul ei fu scuturat de cele mai sălbatice senzaţii, iar ochii lui atenţi îi dădură de înţeles că el ştie. Laurel înjură şi Connor izbucni în râs. I se alătură şi ea, totul fiind din nou ameţitor şi iresponsabil, aşa cum îşi dorea. Mai dansară de câteva ori şi ar mai fi rămas până la închiderea localului dacă Laurel n-ar fi făcut greşeala să caşte. Connor o îndepărtă puţin, studiind-

o cu atenţie.

— Sunt un egoist. Ai muncit toată ziua, lucrezi şi mâine… E timpul să te duc acasă. Ea protestă în zadar. Era oare grijuliu cu adevărat sau doar calculat, se întreba Laurel observându-l în timp ce se aşeza în maşină.

Connor porni motorul şi o întrebă:

— De ce mă priveşti în felul ăsta? Laurel aşteptă să iasă din parcare înainte să-i dea un răspuns evaziv:

— Mă întrebam cum îţi păstrezi bronzul în climatul ăsta? Faci raze acasă?

— Nu, dar soarele străluceşte mereu undeva. Dacă vrei, spune-mi şi mergem după el. Ai fi ca un iepuraş dulce pe surf.

— Aşa, pur şi simplu! se minună ea, încercând să nu şi-l imagineze făcând surfing.

— De ce nu?

— Connor, trăim în lumi diferite.

— Nu mai e nevoie.

— Ba da, trebuie, răspunse Laurel simţind cum realitatea îi invadează răzbunătoare, fără ca ea să poată face ceva.

— Nu sunt una din fetele tale de societate. Ţin la independenţa mea şi la carieră.

— Speram ca după seara asta să putem negocia.

— Mersi, dar nu sunt o proprietate!

— Dacă erai, te cumpăram pe loc, spuse netulburat Connor. Laurel nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Şi eu care credeam că te interesează doar apartamentul meu.

— Nu, contracara el calm, ai ştiut întotdeauna că e vorba de mult mai mult. Amândoi am ştiut. Deci, unde am ajuns şi încotro ne îndreptăm?

Cum Laurel rămase tăcută în continuare, el

adăugă:

— Avem nevoie unul de celălalt. Fiecare atingere a noastră denotă acest fapt. Nu suntem copii nici proşti, deci nu putem pretinde că nu e adevărat. Eu, unul, nu dau înapoi. Dar tu?

— Presupun că nu sunt pregătită pentru o astfel de ofertă, reuşi să spună într-un târziu, dar când îl privi observă că, pentru prima dată, el nu mai zâmbea. O întrebă:

— Păcatele cui le plătesc? Ale mele? Ale lui Curtis?

Laurel se cutremură, prinsă între teama de a-l pierde şi teama de a se lega de el. Cu voce mică îi spuse:

— Te-am avertizat să nu mă grăbeşti, Connor… El o privi şi ce văzu îl convinse să nu mai insiste.

— Aşa e. Îmi pare rău, dar sunt un bărbat nerăbdător. Şi eu te-am avertizat în privinţa asta. Laurel nu ştia ce să zică şi în timp ce tăcerea se instala, se întrebă dacă nu se aflau din nou în lumi diferite. Ca de obicei, ghicindu-i gândurile, Connor îi mângâie liniştitor mâinile.

— Totul e în ordine, Laurie. Nu eşti o coechipieră nemaipomenită, dar rămâi fata mea preferată. Ea se linişti şi îşi ridică sprâncenele întrebând:

— Celelalte ştiu?

— Care celelalte? Nu mai există altcineva, spuse el, şi parcă în faţa Casei Hewitt.

— Oh! Trebuie să te cred pe cuvânt? Era zâmbitoare, dar pentru prima oară în acea seară îl văzu încruntat.

— Sigur că trebuie să mă crezi. Eu te cred când îmi spui că nu mai e cineva în viaţa ta. Altfel n-am fi stat împreună nici cinci minute.

— Se pare că e rândul meu să-mi cer scuze, zise

Laurel căutând cheia în geantă.

— Ai deja cheie! exclamă ea.

— Nu uita că e clădirea mea, răspunse el în timp ce-i deschidea uşa. O luă de după mijloc şi se îndreptară spre scări.

— E în ordine, de la apartamentul tău n-am cheie – numai dacă tu nu vrei să-mi dai una. Laurel îl privi.

— Mă gândeam să-ţi ofer o cafea.

— Excelent. Primesc orice mi-ai oferi. Cu asta ne-am înţeles.

Puţin mai târziu, Laurel se întreba de ce apartamentul intra la apă când Connor se afla înăuntru. Probabil era felul lui de a se simţi ca acasă, înainte ca ea să pună în funcţiune filtrul de cafea, el se dezbrăcă de haină şi-şi desfăcu nodul la cravată. Acum, o urmărea peste tot vrând s-o ajute, dar de fapt stându-i în cale.

De care, ori se freca de el sau li se atingeau degetele, nervii îi tresăreau puternic. Într-un final, îi zise:

— Connor, dacă vrei cafea, du-te şi ia loc.

— Nu vreau cafea, pe tine te vreau. Mâna i se ridică şi îi mângâie cu tandreţe linia buzelor. Cred că ştii cât de mult te doresc. Laurel rămase nemişcată – reacţionând din tot corpul la modul provocator în care degetele lui îi atingeau buzele – până când nu mai suportă şi-şi prinse buza de jos între dinţi.

— Nu joci corect, Connor.

— Nu mă joc. Tu te joci? Se uită în ochii lui gri. Ca de obicei, aceştia o priveau până în adâncul sufletului. De la început n-a fost în stare să-i reziste. Acum cu atât mai puţin. Cu cât îl cunoştea mai bine cu atât devenea mai slabă.

Îşi folosi toată voinţa pentru a-şi coborî ochii, încercând să gândească, dar reuşi doar să-i privească

cămaşa şi cravata spânzurată de gâtul lui. Cămaşa deschisă la primul nasture lăsa să se vadă gâtul puternic şi bronzat.

Cu un suspin de recunoaştere a înfrângerii, se duse şi închise filtrul de cafea. Era modul cel mai potrivit să-i spună că nici ea nu se juca.

Connor nu-i dădu ocazia să se răzgândească. O prinse în braţe, ţinând o mână pe spatele ei şi cealaltă pe buzele ei, presând-o de corpul lui puternic. De plăcere lui Laurel i se tăie respiraţia, apoi, spre groaza ei începu să tremure. Trecuse atâta timp încât uitase mişcările şi se simţea neputincioasă, incapabilă să răspundă aşa cum îşi dorea.

— Hei… murmură Connor în părul ei, parcă înţelegând-o.

Îi mângâie părul încet, dar insistent, astfel încât Laurel îşi închise ochii şi începu să se relaxeze. Mâinile lui se mutară pe spatele ei, într-o exploatare uşoară care o făcu să tremure, dar, de data asta, în modul cel mai plăcut.

Începu să-i răspundă. Palmele i se plimbau uimite pe spatele şi pe umerii lui. Deschise ochii, zări gâtul gol şi-şi lipi buzele de el. Simţi cum prin corpul lui trece un fior, dar care putea foarte bine să fie şi al ei, atât de tare o tulburase. Se înălţă pentru a-şi trece mâinile prin părul lui, iar el se folosi de prilej pentru a-şi lipi faţa de a ei. Buzele li se întâlniră şi se uniră, cutremurând-o pe Laurel până în adâncul fiinţei ei. Se dezlipiră, se priviră, apoi Connor începu să-i sărute chipul. Ea îşi lăsă capul pe spate pentru a avea gâtul liber.

Plutea în voia senzaţiilor, dar mereu simţea nevoia ca buzele lor să se întâlnească din nou… şi din nou…

În timp ce mâinile lui căutau fermoarul de pe

spatele rochiei, ea începu să-i deschidă cămaşa. Dintr-o mişcare, Connor rămase cu bustul gol, iar Laurel lăsă să cadă rochia de pe ea şi o împinse la o parte cu piciorul. O lipi de pieptul lui, singura barieră dintre ei fiind doar furoul ei.

Connor îi sărută linia gâtului şi umerii, pe care-i eliberă de bretele. Furoul rămase agăţat pe şoldurile ei, dar niciunul dintre ei nu observă. Amândoi rămaseră aproape fără suflare la atingerea sânilor ei goi de pieptul lui.

El o îndepărtă puţin, căutându-i cu buzele faţa şi cu mâinile sânii pe care-i începu să-i mângâie şi să-i maseze uşor. Când îi atinse sfârcurile, suspinul lui Laurel se pierdu, acoperit de buzele lui.

Simţi cum îşi pierde controlul, dar Connor o ridică în braţe şi o duse în dormitor. Îşi scoase pantofii, dădu pătura la o parte, o aşeză pe pat şi o privi în timp ce se dezbrăcă de restul de haine. Perdelele nefiind bine trase, lăsau să intre lumina lunii, care-i învălui pe amândoi într-o surprinzătoare aură argintie.

— Ştii cât de frumoasă eşti? o întrebă el când se întinse lângă ea.

Nu aşteptă vreun răspuns, iar Laurel era incapabilă să-i dea unul pentru că gura lui coborî repede pe pieptul ei. Cu limba îi mângâie un sfârc cu o frenezie plină de dorinţă. Se mută la celălalt sân şi chinul ei dulce se accentua.

— Connor… suspină ea, dar el n-o luă în seamă eliberând-o de furoul de pe şolduri, apoi de ciorapi şi de jartiere, acoperind cu sărutări pielea caldă pe care o dezvăluia.

— Connor… suspină ea din nou, aflată în culmea celui mai desăvârşit extaz. Dar pasiunea îl copleşi şi pe el şi pătrunse în disperarea de a-şi înăbuşi propriul

foc. Laurel îl strânse cu putere, apăsându-se de şoldurile lui, în timp ce-i încerca o ultimă explozie de pasiune. Connor o sărută cu buze fierbinţi şi căzu peste ea, lăsându-şi capul să se odihnească între sânii ei. Laurel trase pătura şi-l strânse în braţe, încercând să-şi recapete suflul.

Până să-şi revină Connor a trecut mai mult timp. Se trase într-o parte şi o privi.

— Sunt nebun după tine, Laurie, îi spuse cu voce răguşită. Tu ce simţi pentru mine? Chiar după tot ce se întâmplase, cuvântul „iubire” refuza să-i iasă de pe buze, aşa că-i răspunse:

— Sunt aici şi nu doar pentru o noapte. El o privi încruntat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Laurie, nu poţi să mai fi prudentă după tot ce s-a petrecut între noi. Trebuie să discutăm. Laurel îl împinse înapoi şi se sprijini pe el, cu sânii lipiţi de pieptul lui.

— În noaptea asta nu vreau să discut. S-o lăsăm pe mâine. Acum, culcă-te. Îi sărută ochii închişi şi începu să-l studieze. Era atât de frumos cu faţa relaxată şi cu părul bătând în argintiu din cauza luminii lunii! Nu se putu abţine şi-i sărută buzele şi apoi pieptul pe care îşi lăsă capul pregătindu-se să adoarmă.

— Laurie, o chemă el uşor, faci dragoste cu mine?

— Nu, vreau să dorm, mormăi ea.

— Dragoste, cred că avem o mică problemă. Când ea îşi ridică întrebătoare capul, el adăugă:

— Te doresc din nou. Laurel îşi coborî mâna de-a lungul corpului lui şi îşi dădu seama că nu glumeşte. Connor continuă.

— Cred că, în sfârşit, se simte acasă şi nu mai vrea să plece. Connor o posedă din nou, cu delicateţe

şi senzualitate, total diferit de pasiunea frenetică de prima dată.

Laurel era mişcată până la lacrimi. Simţea cum el îşi foloseşte corpul pentru a-i face o declaraţie de dragoste şi nu putea decât să-i răspundă în acelaşi fel, salutând modul lui de exprimare care n-avea nevoie de cuvinte impetuoase şi adeseori trădătoare, în seara asta, trădarea nu se făcea simţită.

Mâine, îşi zise pe jumătate adormită în braţele lui, va descoperi câtă încredere poate să aibă în cuvintele lui.

CAPITOLUL 10

Dimineaţa, când se trezi, Laurel realiză că nu mai avea timp de discuţii. În primele secunde fu conştientă doar de prezenţa lui Connor alături de ea şi de greutatea braţului lui care-i înconjura mijlocul. Se ridică cu grijă şi-l privi.

Dormea adânc, cu părul răvăşit şi cu faţa, atât de dragă ei, îndreptată spre ea. Laurel îl sărută tandru pe obraz. El murmură ceva şi o trase spre el, strângând-o la piept. Zâmbind, ea se lipi de el şi închise ochii.

Îi redeschise imediat, observând ceva ce doar subconştientul ei remarcase. Camera nu mai era scăldată în întuneric ci de lumina puternică a soarelui. Oftă şi se ridică să se uite la ceas. Într-o clipă se eliberă din braţele lui Connor şi coborî din pat. Ridică halatul căzut pe jos şi şi-l puse pe ea în timp ce se îndrepta spre uşă. Connor se trezi şi o întrebă:

— Unde crezi că te duci?

— La muncă. Mai am 15 minute şi traficul e groaznic de aglomerat la ora asta. Am uitat să pun ceasul să sune.

— Laurie, vino aici. Pătura îi alunecă pe şolduri şi întinse cu hotărâre mâna spre ea. Când îi privi bustul

gol, ea simţi cum o trec fiorii. O parte din ea era decisă să plece, însă cealaltă parte cedase magnetismului lui. Ar fi cedat în totalitate, dacă el n-ar fi adăugat:

— Nu mai trebuie să munceşti. O să am eu grijă de tine.

Vorbele lui o împietriră, aducându-i aminte de timpurile când îl pusese pe Alan înaintea carierei şi cât de mult regretase acest lucru. Se forţă să zâmbească şi zise:

— Mersi, dar nu uita că sunt genul de fată care preferă să fie independentă. Apoi intră în baie. Făcu repede un duş, se spălă pe dinţi şi îşi perie părul.

Connor stătea tăcut, rezemat de perete, în aşteptarea ei. Era tot cu bustul descoperit, dar îşi pusese pantalonii şi avea părul umed. Probabil că îşi făcuse o toaletă rapidă la chiuveta din bucătărie. Arăta magnific şi inima lui Laurel îi răspunse agitată, înainte ca braţele lui s-o cuprindă. Mâinile lui posesive şi familiare începură s-o mângâie. O sărută încet şi tandru, parcă cerând răspunsul pe care ea era incapabilă să-l nege. Când se lipi de el, Connor încercă s-o convingă:

— Rămâi cu mine.

— Nu pot, suspină ea, lăsându-şi capul pe umărul lui. Un colaborator extern ori îşi face treaba ori e virat, iar eu nu obişnuiesc să-mi plătesc chiria în pat.

— La naiba cu chiria!

— Ăsta e punctul tău de vedere. În momentul de faţă eu l-aş da naibii pe proprietar dacă nu mă lasă să plec. Sunt în întârziere… Connor îi ridică faţa spre el şi o întrebă:

— Noaptea trecută n-am fost cu adevărat împreună? Laurel oftă din nou simţind cum o cuprinde disperarea.

— Muncile noastre au aceeaşi prioritate, de-abia după aceea venim noi. Putem să ne certăm acum sau să discutăm diseară. Nu ştiu care e părerea ta, dar eu nu vreau să mă cert. Spre uşurarea ei, după o oarecare şovăială, Connor o eliberă.

— Atunci, pe diseară, dar sunt trist. Nu-mi place că trebuie să te grăbeşti la muncă.

— Ai fost răsfăţat. Mimă un sărut spre el şi intră repede în dormitor, înainte ca el s-o prindă. Luă prima rochie care-i era la îndemână şi se îmbrăcă cu eficienţa şi rapiditatea unui iluzionist. Adună toate accesoriile de care avea nevoie şi pardesiul. Ezită puţin în faţa dulapului. Deschise primul sertar, scoase una din fotografiile Liannei, o sărută şi o puse la loc. După ce le acoperi bine cu un prosop şi le îndesă într-un colţ, închise sertarul cu cheia. Cheia lui Alan.

Laurel mai ezită o clipă, apoi se duse în bucătărie. Connor pregătise ceaiul şi o aştepta. Îşi sorbea ceaiul rezemat de masa din bucătărie. O cântări din priviri şi-i zise:

— Asta da provocare, rochia roz! N-aş reuşi niciodată să ţi-o dau jos.

— Şi asta nu pentru că n-ai încerca, replică ea, aruncându-şi pardesiul pe un scaun şi verificând dacă şi-a luat pagerul, portofelul, agenda şi celelalte obiecte atât de necesare în meseria ei. Apoi, luă o înghiţitură de ceai şi se îndreptă spre el.

Connor lăsă cana la o parte şi o luă în braţe.

— Termini la 6, da?

— Aşa ar trebui, Dacă întârzii te sun. Unde te găsesc?

— Sunt acasă toată ziua, mă mai uit pe nişte hârtii, dar mă întorc aici pe la 7, răspunse el şi o sărută. Laurel se lipi de el, dorindu-şi din tot sufletul să mai poată rămâne, dar obişnuinţa o făcu să se uite

la ceas. Îi lăsă în mână cheia apartamentului.

— Pentru cazul că voi întârzia. Îşi adună din mers geanta şi pardesiul şi aproape ieşise pe uşă când îl auzi strigând:

— Ai grijă – să-mi duci dorul! Laurel îi trimise o sărutare, păşi peste ziarele din faţa uşii de la intrare şi o luă la fugă pe scări.

Îi părea foarte ciudat să lase pe cineva acasă şi să găsească pe cineva acasă, la întoarcere. Ciudat şi minunat… Coborâse deja câteva etaje, când auzi pe cineva tropăind în urma ei. Se opri şi se întoarse. Era Connor care o luă în braţe şi o sărută până când se simţi invadată de cele mai extraordinare senzaţii.

— Am vrut să mă asigur că-mi vei duce dorul, spuse el şi-i dădu drumul. Laurel îi mângâie cu tandreţe obrazul, gândindu-se cât de minunat era şi plecă neîndrăznind să mai întoarcă privirea.

Era foarte uşor să te îndrăgosteşti de Connor Dyson, dar ea părea îndrăgostită pentru totdeauna. Cincisprezece minute mai târziu, când ajunse la serviciu, era încă zăpăcită şi îndrugă câteva minciuni despre traficul supraaglomerat.

Împreună cu un fotograf, fu trimisă imediat să ia un interviu unui membru în vârstă al Parlamentului, a cărui tânără nevastă născuse doi gemeni. Era o însărcinare uşoară şi de-abia când termină de scris articolul, apucă să se uite prin ziare. Citi în fugă titlurile şi-şi alese doar un singur ziar pe care să-l citească la cantină, în timpul mesei. Murea de foame şi, cât ai clipi, termină o salată cu brânză şi nişte gogoşi rumenite. În timp ce mânca se întrebă dacă şi Connor îşi pregătise micul dejun înainte să plece sau se dusese imediat în Mayfair.

Connor… Connor… Orice ar fi făcut, el îi revenea mereu în minte. Se trezi zâmbind cu gândul la el. În

această stare euforică se găsea în timp ce citise mai mult de jumătate din ziar, când rămase încremenită privind fotografia lui Letty. Articolul o coborî brusc cu picioarele pe pământ.

„Răspunsul la întrebarea de ce amatoarea de distracţii, Lady Letiţia Hinds nu şi-a sărbătorit finalizarea divorţului de pilotul de curse australian, Carlton Hinds, se află probabil peste Atlantic. Iubitul ei de mai multă vreme, mutimilionarul australian, Connor Dyson, a fost văzut la New York curtând-o şi luând masa cu fosta lui logodnică, delicioasa actriţă-manechin, Holly Parks. Oare actuala libertate a lui Lady Letty să-l fi moderat pe Dyson, aflat în faţa unei alte aventuri? Dacă da, cine urmează pe lista lui?”

Laurel rămase împietrită, simţindu-se golită de sentimente. Încercă să se convingă că povestea era inventată pentru că era convinsă că asta va afirma Connor. Şi totuşi… şi totuşi… seara trecută o întrebase despre Alan fără să amintească de logodna lui cu Holly sau de faptul că a întâlnit-o din nou.

Curtând-o şi luând masa. Oare ce însemna asta sau asta fusese tot? Simţi cum o cuprinde frigul la gândul că ar fi venit la ea, direct din braţele lui Holly. Gelozia se transformă în furie. Tristeţea o chinui atât de mult încât, stoarsă de sentimente, la sfârşitul zilei era distrusă şi moartă de oboseală. Abia într-un târziu, reuşi să-şi mai revină puţin. Cu cât îşi amintea de dragostea pe care Connor i-o dovedise noaptea trecută – şi de dimineaţă – cu atât credea mai puţin că totul nu fusese decât minciună şi satisfacerea poftelor. Totuşi, bârfa nu putea fi în întregime falsă. Dragostea ei pentru Connor ajunsese la punctul în care cerea timp să se dovedească adevărul, iar în acest moment, Laurel era singura care avea ceva de riscat. Lianne nu-l cunoscuse, deci nu-i putea simţi lipsa; mătuşa Sue

şi unchiul John nu ştiau nimic despre el, deci nu-şi făcea griji pentru ea, cum că s-ar face din nou de râs.

Într-un fel sau altul, se hotărî Laurel, situaţia trebuia păstrată aşa cum era până când va găsi încrederea care să-i întărească dragostea – sau până va descoperi că, într-adevăr, nu era decât ultima de pe lista" lui Connor.

În seara aceea, se opuse propunerii lui Connor să meargă din nou să danseze, ştiind că în braţele lui l-ar crede şi dacă ar afirma că luna e albastră. O simplă atingere şi devenea în întregime a lui. Era un sentiment atât de minunat încât, plângându-şi pierderea entuziasmului, se întrebă dacă şi ea avea acelaşi efect asupra lui sau el era doar vânătorul şi ea prada speriată… aproape prinsă în capcană, dar păstrând un strop de libertate care menţinea treaz interesul pentru ea. Oare Connor era genul de bărbat care putea fi satisfăcut doar de un omor? Fără să-şi dea seama se cutremură şi el o întrebă:

— Ţi-e frig?

— Nu, a trecut doar o fantomă pe deasupra mormântului meu.

— Doar eşti în casa lor. Se zice că restaurantul ăsta are câteva sute de ani. Sau, cel puţin, o parte din el. Zâmbind, îi umplu paharul, iar Laurel îi întoarse zâmbetul.

Se aflau în separeul plin de lambriuri al localului unde el o adusese la prima lor întâlnire. Veniseră aici la rugămintea ei, considerând că, pentru atmosfera liniştită atât de apreciată după o zi de muncă, mai merita o şansă.

În intimitatea separeului, serviră o friptură excelentă şi discutară tot felul de nimicuri. Acum, când îşi sorbeau vinul în aşteptarea cafelei, Laurel era convinsă că şi Connor se gândea la altceva. Se

comporta la fel de atent şi de fermecător ca de obicei, dar exuberanţa lui obişnuită dispăruse. Era tăcut, gânditor şi se uita la ea ciudat. Nu numai o dată îi surprinse privirea rece şi întrebătoare.

Rubrica mondenă apăruse într-un ziar cunoscut, nu genul pe care el l-ar citi, dar acum Laurel se convinsese că îl citise. Nu exista o altă explicaţie pentru atitudinea lui. Probabil încerca să-şi dea seama dacă a văzut şi ea articolul şi dacă da, de ce nu spune nimic. În mintea lui Laurel, plină de îndoieli, acest fapt indica vinovăţia. Connor nu era subtil. În mod evident avea ceva de ascuns.

Să-l mai lase să fiarbă puţin, se gândi ea cu amărăciune, în timp ce inima îi tânjea după dragostea lui şi-şi dorea cu ardoare ca el să-şi uşureze durerea explicând totul singur. Lui Laurel nu i-ar fi trecut prin minte că şi el aştepta acelaşi lucru de la ea, deşi din motive cu totul diferite. După ce fu adusă cafeaua, el îşi pierdu răbdarea şi vorbi.

— După noaptea trecută aş fi crezut că nu putem fi mai apropiaţi decât am fost

— Dar se pare că n-a fost suficient ca tu să-mi povesteşti despre fiica ta. Asta mă face să mă simt groaznic. Laurel reacţiona de parcă primise o lovitură în plex.

Ochii i se măriră, oglindindu-i şocul. Când reuşi să vorbească, îl întrebă cu răsuflarea întretăiată:

— Cum ai aflat?

— Nu aşa cum mi-ar fi plăcut. După ce am făcut duş, am căutat în sertare un prosop. Am dat peste fotografii. Pozele cu voi două au fost cea mai clară dovadă. Când aveai de gând să-mi spui?

— N-aveam de gând. Cel puţin, nu încă. Timpul parcă se oprise în loc, iar Laurel îşi dădu seama că trebuia să fie sinceră cu el dacă voia acelaşi lucru din

partea lui.

— Locuieşte la Hampshire cu unchii mei.

— Deci asta e marea atracţie de acolo. Connor se lăsă pe spate, privind-o sumbru. Cred că eşti a naibii de calculată dacă poţi să ţii departe un copil atât de încântător ca tu să-ţi faci treaba la Londra. Eu n-aş putea.

Laurel era atât de jignită încât abia reuşi să vorbească cu amărăciune.

— Nu e treaba ta.

— Înţeleg. Vocea lui Connor era primejdios de liniştită, iar privirea atât de îngheţată încât Laurel se cutremură. El continuă:

— Uitasem de cutiile încuiate în care-ţi păstrezi tu viaţa. NU trebuie să le amestecăm, nu-i aşa? Ar fi ceva prea omenesc. Presupun că fiica ta e în cutia pe care scrie „Hampshire”. Pe cutia cu cariera ta scrie „Londra”. Spuneţi-mi, drăguţă doamnă, în care cutie intru eu?

— În cea pe care scrie „Pat”, răspunse dur Laurel, cu obrajii aprinşi de umilinţă, apoi se ridică şi plecă. Îşi luă pardesiul de la cuier, şi-l aruncă pe umeri din mers şi păşi afară, unde controlul şi demnitatea o părăsiră.

O luă la fugă, dar, realizând că a luat-o pe drumul principal unde Connor ar fi găsit-o cu siguranţă, se întoarse şi o luă în direcţia opusă. Restaurantul era complet izolat, neexistând alte locuinţe prin preajmă. Se va simţi obligat s-o conducă acasă, iar ea nu putea să sufere ideea.

Când se îndepărtă suficient de local, fu nevoită să încetinească. Drumul nu era pavat şi fiind plin de buruieni, Laurel se simţea de parcă îşi croia drum prin pădure. Lumina lunii o ajuta să nu o ia printre copaci, dar nu era destul de puternică să vadă pe unde pune

piciorul.

Mergea împiedicându-se, obsedată doar de dorinţa de a mări distanţa dintre ea şi Connor, dar când auzi torsul motorului de la maşina lui străpungând liniştea nopţii, se opri şi se uită temătoare înapoi. Îl zări luminând cu farurile copacii din fata restaurantului şi apoi luând-o pe drumul principal.

Laurel începu să respire mai uşurată. Rămase pe loc ascultând. Când se va asigura că drumul e liber, se va întoarce la local şi va chema un taxi. Tocmai atunci îi auzi maşina şi-i văzu farurile legănându-se în noapte. Se întoarse şi o luă din nou la fugă. Când deveni sigur că el se îndreaptă spre ea, Laurel părăsi drumul şi se ascunse după copaci. După câţiva paşi doar se încurcă într-un tufiş de mărăcini. Deşi pardesiul reuşea s-o protejeze aproape în totalitate, încercă s-o ia înapoi în timp ce spinii îi zgâriau picioarele.

În acel moment, intră în raza farurilor şi simţi cum o năpădesc lacrimi de neputinţă. Maşina se opri brusc, iar el ieşi repede din ea, mare şi ameninţător, nemaiexistând nicio asemănare cu bărbatul care o iubise cu atâta tandreţe.

Cuprinsă de frică, Laurel îşi aminti că nu-l crezuse întotdeauna foarte blând, dar, chiar atunci, el o prinse de umeri şi o scutură fără milă.

— De-a ce naiba crezi că te joci? strigă Connor. Ţi se putea întâmpla orice! începusem să cred că eşti suficient de nebună ca să faci autostopul.

— Pot să-mi port singură de grijă…

— Mai abţine-te şi tu când emiţi tâmpenii! îi tăie el furios vorba, apoi o luă pe sus până la maşină, o aruncă înăuntru şi trânti uşa cu putere.

Se aşeză la volan şi se aplecă peste ea. Laurel se

retrase cât putu de mult, dar el nu dorea decât să-i prindă centura de siguranţă.

— E şi cazul să-ţi fie frică, se răsti Connor în timp ce-i fixa centura şi o porni spre casă. În viaţa mea n-am fost atât de aproape să plesnesc pe cineva.

Laurel stătea lipită de scaun, îngrozită de viteza cu care mergea pe drumul mult prea îngust. Pe autostradă el continuă să conducă cu furie, accelerând şi frânând, dar în mod ciudat, Laurel găsea totul pasionant.

Naiba să-l ia, orice ar fi făcut reuşea s-o cucerească.

Încercă să se opună atracţiei emanate de el. Pe măsură ce timpul trecea trebuia să recunoască că tăcerea lui Connor vorbea mult mai elocvent despre furia lui decât ar fi făcut-o cuvintele. Laurel era conştientă şi de alte lucruri: zgârieturile dureroase de pe picioare, refuzul lui de a o privi şi, mai ales cel mai trist lucru

— Faptul că dreptatea era de partea lui. Ea îl privi şi cu real efort reuşi să spună:

— Îmi pare rău. Într-adevăr, mi-am împărţit viaţa în cutii diferite şi trebuia să-ţi spun despre Lianne, dar aici se opreşte dreptatea ta. Nu-mi înţelegi deloc motivele.

— Te ascult, spuse scurt. Laurel simţi dispreţul din vocea lui şi zise foarte ofensată:

— Nu pot să vorbesc cu tine dacă eşti tot furios, în sfârşit, Connor îi aruncă o privire îngheţată.

— Voi rămâne furios cât timp te voi împărţi, într-un fel sau altul, cu Curtis.

— Dar nu mă împarţi! Laurel era îngrozită, înţelegând motivele supărării ei. Nu putea să creadă unde o adusese decepţia ei.

— Ţi-am spus, îl dispreţuiesc!

— Într-adevăr? întrebă sceptic Connor. L-ai iubit destul ca să te logodeşti, ai copilul lui şi el e cel care îţi conduce viaţa.

— Ba nu!

— Ba da! Din cauza lui, de patru ani trăieşti ca o călugăriţă. El constituie o barieră între noi. A avut totul, dar dacă simţi că eu îţi ameninţ independenţa, o iei la fugă. La auzul cuvântului „dragoste” te transformi într-un sloi de gheaţă. Pe mine nu mă laşi să te ajut, pe când el plăteşte întreţinerea copilului…

— Nu plăteşte nimic, îl întrerupse ea. Dacă ştie ceva despre Lianne, n-a aflat de la mine. De ce crezi că mă spetesc muncind? pentru Lianne şi ca să-mi dovedesc mie însămi că pot să mă descurc fără ajutor din afară. E ceva de care ego-ul meu are nevoie după tot ce s-a întâmplat. Când m-am despărţit de Alan, n-aveam un ban, eram însărcinată şi cu cariera la pământ. Pentru că am avut încredere în el. De atunci n-am mai avut încredere decât în mine. Nu pot să mă schimb peste noapte, nici chiar pentru tine.

— Ai avut patru ani… începu Connor.

— Atât a durat să-mi revin. Totul era pe cale să revină la normal, când ai apărut tu. Nu eram pregătită. Se opri puţin şi continuă. Nici acum nu sunt.

Între timp, Connor micşorase viteze şi când vorbi, Laurel simţi că-i trecuse furia.

— Povesteşte-mi, Laurie. Totul. Vreau să ştiu dacă voi reuşi să-ţi descâlcesc gândurile.

— Mulţumesc, răspunse ea râzând uşurată, dar cred că voi sări peste şedinţele tale de psihiatrie, altfel risc să ajung mult mai rău. În plus, e o poveste plictisitoare. Se întâmplă mereu.

— Nu şi ţie, o corectă el, şi deci nici mie. Laurel îl privi temătoare, inima bătându-i năvalnic. Încerca

să-şi imagineze implicaţiile, dar el o întrerupse:

— Începe de la ultima voastră întâlnire. Trebuie să mă conving că a ieşit în totalitate din viaţa ta.

— Bine. Ultima oară a fost când a plecat în SUA să ia în primire un post de prezentator TV. Ultima oară când am vorbit cu el, l-am sunat să-l anunţ că sunt însărcinată. Mi-a trimis un cec să fac avort. Eu l-am rupt. Sfârşitul poveştii.

— Nu, nu s-a sfârşit. De ce ai păstrat-o pe Lianne? întrebă Connor.

— Nu pentru Alan ci pentru că era a mea şi n-am regretat niciodată.

— De ce stai în apartamentul ăsta?

— E ieftin şi la îndemână, îi spuse Laurel. Agenţia pentru care lucrez nu plăteşte mult, dar e suficient ca să mă descurc. Mi-au permis să stau la birou până am născut-o pe Lianne. Asta s-a întâmplat la Hampshire şi când a împlinit trei luni s-au ocupat de ea mătuşa şi unchiul meu, ca eu să mă pot întoarce la Londra să muncesc. Continuă cu un ton mai amar la adresa lui Connor.

— Probabil că aici a intervenit şi firea mea calculată, care mi-a permis să-mi las copilul la ţară fără nicio remuşcare.

— Îmi pare rău, dar când sunt jignit, răspund la fel. Continuă.

— La agenţie am învăţat destul ca să mă descurc pe cont propriu. Orice ai crede, mi-a fost foarte greu fără Lianne, dar era singurul mod în care puteam să asigur viitorul nostru. Când voi pleca din Casa Hewitt, vom avea casa noastră cu o ipotecă acceptabilă. Mătuşa şi unchiul se retrag în Spania. Îmi voi putea permite o femeie care să aibă grijă de Lianne cât sunt la serviciu. Când te-am întâlnit pe tine, totul mergea de minune.

— Tot nu înţeleg de ce nu mi-ai zis nimic despre Lianne.

— Ne cunoaştem de câteva zile, Connor. A fost motiul meu de a rămâne neimplicată până aveam să-mi dau seama ce simt cu adevărat. În felul ăsta nu distrugeam viaţa nimănui. Ştiu că sunt exagerat de precaută, dar ăsta a fost efectul lui Alan asupra mea. Încerc să mă schimb, dar tu mă grăbeşti prea mult şi eu am nevoie de timp.

— Cât timp? întrebă laconic Connor. Nu toţi putem trăi într-o cutie. Laurel îşi muşcă buzele şi îşi feri privirea.

— Nu m-am aşteptat să funcţioneze cu adevărat, dar atunci a dat rezultate.

Oare acesta să fie sfârşitul, când ei erau de-abia la început? Dacă nu fusese pregătită să se îndrăgostească de Connor, acum era şi mai puţin pregătită să-l uite. Îi simţea privirea şi încordarea ei se accentua pe măsură ce tăcerea se prelungea. Într-un sfârşit, el zise:

— Bine, Laurie, pentru un timp voi rămâne în cutie – numai dacă mă asiguri că pe ea scrie ceva mai mult decât „Pat”. Ea se întoarse încet spre el, cu inima bătându-i uşurată.

— E mult mai mult decât atât, Connor. Întotdeauna a fost. Dacă puteam să fug de tine, o făceam. Dar n-am putut.

— E destul de corect. Îi ridică mâna din poală, o sărută, apoi o puse pe coapsa lui, fără să-i dea drumul. Laurel se simţi din nou iubită şi într-un răspuns tandru, fără cuvinte, îşi lăsă capul pe umărul lui. Connor îi strânse mâna cu afecţiune.

— Promite-mi ceva, Laurie. Dacă va fi să ne despărţim, rămâi pe loc şi argumentează. Pentru nimic în lume să nu mai fugi aşa de mine.

— Promit, spuse ea cu voce răguşită, şi îmi pare rău.

— E bine, aşa şi trebuie. Nu sunt o fire prea iertătoare. Dacă mă înfurii prea rău, las baltă totul. Şi nici n-am de gând să te împart cu altcineva. Va trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Connor, protestă Laurel, am destule probleme cu tine. N-o să mai existe altcineva.

— Nu am decât o părticică din tine şi vreau să mă asigur de ea, răspunse el neîndurător. Asta va fi valabil şi pentru mine. Nu-mi voi face de cap.

Lui Laurie îi apăru în faţa ochilor articolul monden despre Holly. Deschise gura să pomenească despre, el, dar se răzgândi. Ca şi Alan, era de domeniul trecutului. Connor îi făcuse o promisiune categorică, exact ce avea ea nevoie. În curând va afla dacă poate sau nu să aibă încredere în el.

— Ce ai păţit la picioare? întrebă Connor. De ce le freci?

— Erau nişte mărăcini printre copaci şi m-am zgâriat puţin.

— Sper că n-ai nimic la degetele de la picioare!

— Ce e cu degetele mele, Connor? întrebă zăpăcită Laurell.

— Sunt primele care le-am văzut goale, la tine. M-au scos din minţi. Îi ridică mâna la buze şi i-o sărută. Te-a făcut ceva la mine să simţi la fel?

— Ochelarii tăi.

— Poftim?!

— Ştiu, sunt doar pentru caracterele mici. Să nu faci greşeala să-ţi aduci la mine de lucru. Ar fi o pierdere de timp, îţi garantez. Connor izbucni în râs şi Laurel i se alătură. Euforia se reinstalase cu şi mai multă putere.

CAPITOLUL 11

În loc să se gândească la eliberarea apartamentului, Laurel a fost nevoită să-i facă loc şi lui Connor. Şi totuşi era plină de vitalitate, de parcă el, prin dragostea şi râsul lui, ar fi încărcat-o cu energie.

Când el plecă la New York, Laurel se simţi sfârşită de dorul lui. Până în ultimul weekend din noiembrie, când plecă la Hampshire, munci fără oprire. O strânse pe Lianne în braţe, o sărută, apoi o răsfaţă cu dulciuri, plimbări prin parcul de distracţii şi multe jocuri „de-a v-aţi ascunselea” printre copaci.

— Ce se întâmplă cu tine? o întrebă mătuşa Sue. Parcă n-ai stare.

— Sunt emoţionată. În curând voi scăpa de praful din Casa Hewitt. I se părea o trădare să spună aşa ceva, mai ales acum când Dyson făcea parte din Casa Hewitt, dar chiar ea le spusese că este un afemeiat. Şi aşa, de multe o tratau de parcă era de o vârstă cu Lianne. Nu voia ca îndoielile şi teama să le îngreuneze plecarea, în special că nu se simţea în stare să-i liniştească complet.

Deşi îşi dorea să creadă în dragostea lui Connor, avea momente că era în dubiu. O rugase să vină cu el la New York, ceea ce ar fi fost încântător, şi totuşi, trebuia să fi ştiut că ea va refuza. Laurel nu putuse să şteargă cu desăvârşire gândul că Holly era acolo şi el nu pomenise nimic despre ea.

Nici de Letty nu pomenise. Vorbise despre toate câte sunt sub soare, dar niciodată despre cele două femei care o interesau pe ea. Asta n-o oprea să-l iubească, dar o păstra mai rezervată.

— Ai rezolvat ceva cu slujba ta? o întrebă mătuşa Sue.

— Voi da un interviu pe 23 decembrie. Pică numai bine, în vacanţa de Crăciun, răspunse Laurel,

care, pentru orice eventualitate, îşi urma planul mai departe… Dar, în general, reuşea să-şi păstreze starea euforică şi când reveni la Londra se feri de alte gânduri, muncind din greu. Apoi, Connor se întoarse, o strânse în braţe şi o sărută aşa cum şi ea o îmbrăţişase la rândul ei pe Lianne. O umplu din cap până în picioare de cadouri: genţi, parfumuri, eşarfe şi multe altele care-i câştigaseră atenţia.

— Connor, nu trebuia! Ştii că nu-mi pot permite să-ţi cumpăr ceva, protestă Laurel. Îmi produci complexul Cenuşăresei.

— Taci, ordonă Connor, sărutând-o seducător după ureche şi pe linia gâtului. Sunt nişte nimicuri şi simt nevoia să te răsfăţ. Aşteaptă să ies din cutie, atunci să vezi!

— Încetează odată cu cutiile astea, exclamă ea cu vehemenţă. Am început să le urăsc!

— Bine, spuse el fără să mai insiste. Se mulţumi doar s-o sărute în felul lui care făcea gândirea coerentă sau vorbirea imposibile.

El mormăi cu gândul la decembrie care se apropia cu repeziciune, iar relaţia lor era tot în faza „apucă de unde poţi”. Connor lucrând ziua şi ea noaptea, le rămânea puţin timp de petrecut împreună. Crăciunul sosi înainte ca ei să-şi dea seama. Se aflau în faţa unei alte despărţiri pe o durată mai lungă. Părinţii lui Connor plecaseră din Australia. Trebuia să rămână două zile în Mayfair, câteva zile la Cherisham şi apoi să zboare la New York, la fata lor mai mare căsătorită cu un californian.

— Pot să te sun să-ţi urez Crăciun fericit? o întrebă el în timp ce făceau schimbul de cadouri.

— Te sun eu, promise ea, desfăcând cadoul şi descoperind un ursuleţ Connor, făcut de comandă special pentru ea. Purta o versiune în miniatură a

ochelarilor lui şi avea în braţe un cufăr în minatură.

— Connor, eşti nemaipomenit! exclamă ea, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui, într-un gest de încântare neprefăcută.

— Deschide cutiuţa, ordonă el şi când ea se execută, descoperi un şir perfect şi strălucitor de perle.

— Connor, nu! E mult prea scump. Ţi-am spus că…

— Mi-ai spus mai multe chestii amuzante şi nu trebuie să le ascult pe toate, spuse el în timp ce-i prindea perlele de gât. Într-adevăr, eşti frumoasă, adăugă el dezmierdând-o din priviri. Nici perlele nu sunt rele.

— Connor… mai şopti ea şi-l sărută. Apoi îl urmări deschizându-şi cadoul. Îi dăruise o pijama din mătase neagră cu iniţialele lui brodate cu fir argintiu pe buzunare.

— Eu le-am brodat, ca să dovedesc că pot fi şi casnică.

— De unde ţi-a venit ideea că vreau să fii casnică? murmură el. Cred că vrei să faci din mine o persoană respectabilă. Ştii foarte bine că nu port niciodată pijama.

— Şi ce dacă? Nici eu n-am purtat perle niciodată, adică perle adevărate. Cum aş putea să le pun când toţi s-ar întreba de unde sunt?

— Poartă-le pentru mine, atunci când n-o să-mi pun pijamaua, o tachina Connor.

În zilele acelea, Connor n-a fost o clipă serios şi Laurel l-a iubit şi mai mult pentru că ştia că vrea s-o ferească de supărare. Nu numai că trebuia să se despartă de el, dar nu putea să ia cu ea nici ursuleţul nici perlele. Altfel, Lianne ar fi crezut că ursul e pentru ea, iar mătuşa Sue s-ar fi interesat de colier.

Câteva ore mai târziu, se afla la interviu. Primi slujba, dar pe drum spre Pantiles îi era tot mai clar că, în ciuda eforturilor făcute, nu mai putea să părăsească existenţa din Londra. Dragostea şi veselia lui Connor au dărâmat cutiile ei, expunându-le conţinutul demn de luat în râs… aşa cum el a ştiut de la început, dar ea a ignorat. De-abia acum şi-a dat seama şi asta pentru că nu-şi mai putea imagina viaţa fără el. El, ea şi Lianne trebuiau să fie împreună – numai aşa putea fi mulţumită. Îl va suna în ziua Crăciunului şi-i va spune că i-a câştigat încrederea. Restul va fi după el – şi când luase Connor cu greu o decizie?

Odată ce se hotărâse, Laurel deveni conştientă ce uşurată se simte abia când înţelese ce povara purtase până atunci. Durerea pe care o simţea departe de Connor era anihilată de strălucirea anticipării. După-amiază, când împodobi bradul împreună cu Lianne, se simţi copleşită de o emoţie care n-avea nimic în comun cu Crăciunul. Agitaţia o ţinu trează mai mult timp şi de-abia când lumina zorilor pătrunse în cameră căzu într-un somn adânc până la 11 dimineaţa. Era Ajunul Crăciunului. Astăzi, Connor îşi aducea părinţii la Cherisham. Mâine îl va suna, le va spune mătuşii şi unchiului despre el şi apoi se vor întâlni cu toţii. Ce Crăciun minunat va fi! Emoţia crescu înzecit.

Laurel coborî la parter unde unchiul John tocmai pleca cu Lianne în oraş, pentru nişte cumpărături de ultimă oră. Mătuşa Sue nu bombăni nimic despre faptul că trebuia să-i pregătească atât de târziu micul dejun. Se arătă chiar bucuroasă că a dormit mai mult, dar o certă când îşi luă un ziar să-l citească la masă.

— Numai de data asta, se rugă Laurel. De mâine promit să renunţ la obiceiurile mele londoneze.

— Când eşti în vacanţă ar trebui să renunţi cu

desăvârşire la ziare, să faci o pauză, îi spuse mătuşa Sue, fără să spere că va fi ascultată şi se întoarse în bucătărie.

Continuă să mănânce cu ochii plimbându-se pe cuvintele tipărite şi cu mintea la Connor. Când ajunse la articolele mondene aproape se înecă. Citi îngrozită:

„Năstruşnica poveste de dragoste dintre Lady Letiţia Hinds şi marele proprietar australian Connor Dyson şi-a mai depănat un episod aseară. Sub privirea binevoitoare a părinţilor lor, ei au dansat strâns lipiţi într-unul dintre cele mai pretenţioase localuri de noapte. O ultimă întâlnire înaintea anunţului formal?” Articolul continua repetând aceeaşi idee. Mai era şi o fotografie a celor doi în timpul dansului. Lipiţi unul de celălalt.

Laurel încercă din răsputeri să nu nedreptăţească. Era normal să-şi ducă părinţii la un local şi cum se învârteau într-un cerc restrâns, era normal să dea peste Letty. Dar ultimul lucru pe care el i-l spusese a fost:

— Să-mi duci dorul, Laurie, pentru că mie o să-mi lipseşti al naibii de mult. Fotografia afirma cu totul altceva. Nu se putea îndoi de privirea pe care Connor i-o arunca lui Letty. O privise şi pe ea de mai multe ori în felul ăsta. Indiferent ce reprezenta Letty pentru el, era mult mai mult decât prietena descrisă.

Laurel supravieţui Ajunului şi restului de vacanţă jucând rolul femeii care are viitorul în faţă. Îşi zise că merita chiar un Oscar pentru că nimeni nu observă diferenţa dintre entuziasmul ei fals şi cel neprefăcut, de la sosirea ei acasă.

Amână telefonul promis lui Connor până când se simţi în stare să fie raţională. Când credea că el ţine cu adevărat la ea, când că era din nou înşelată.

Nu putea să nu pună pasiune în gândurile ei, dar

ajunsese la concluzia că numai două lucruri îl menţineau în formă pe Connor, cel obişnuit cu luxul dar şi cu lucrurile de mâna a doua de pe şosea. Unul era dragostea şi celălalt nevoia continuă de a cuceri. Se păra că singura lor problemă – independenţa ei – era de fapt elementul de legătură. Se frământă continuu până sosi Ziua Darurilor, când se hotărî, în sfârşit, să-l sune. Mătuşa şi unchiul erau în vizită la nişte prieteni, iar Lianne dormea sus. La Pantiles telefonul se găsea în hol, mai puţin încălzit decât restul casei, dar, în timp ce forma numărul de la Cherisham, degetele ei tremurau de nervi şi nu de frig.

Îi răspunse o voce feminină, prietenoasă, cu accent australian. Probabil mama lui, îşi zise ea în timp ce-l cerea la telefon. În surdină, se auzea muzică şi râsete iar Laurel se simţi şi mai părăsită. Nu putea să-l învinuiască pe Connor pentru asta. Ea era cea care se plasase cu fermitate în afara cercului ei de prieteni şi de familie. La sunetul vocii lui, toate simţurile ei răspunseră şi nu fu în stare decât să spună „Bună”.

— Ţi-a trebuit ceva timp, spuse el cu duritate şi Laurel se gândi că tot el era cel supărat. Aşteaptă puţin, e prea mult zgomot aici. Mă mut în bibliotecă.

Auzi un păcănit şi după o pauză el îi vorbea din nou.

— Aşteptam să mă suni mai devreme. Am fost îngrijorat neştiind ce mai pui la cale.

— Nu pun nimic la cale, dar în ziare sunt nişte veşti interesante despre tine, răspunse Laurel stăpânindu-se din răsputeri.

— Ce veşti? Ea le citise de atâtea ori, încât i le spuse aproape pe de rost. Când termină, Connor îi zise:

— Nu m-ai sunat pentru că ai crezut porcăriile astea? Laurie, cum poţi fi atât de credulă? Am ieşit seara cu părinţii, Letty a ieşit cu părinţii ei şi am ales din întâmplare acelaşi club de noapte. Am stat la aceeaşi masă, doar atât. Iubito, eu nu sunt Curtis. Trebuie să ai încredere în mine. Lui Laurel îi apăru în faţa ochilor fotografia şi-i spuse calmă:

— Data trecută am avut încredere în tine.

— Când?!

— Am citit un articol despre tine şi cucerirea ta de la New York, Holly Parks. Se punea întrebarea dacă Letty e la curent cu ce pui tu la cale. Connor se răsti la ea:

— Laurie, ce se petrece în capul tău frumos? Nu puneam la cale nimic şi chiar dacă nu era aşa, nu era treaba lui Letty. Ţi-am mai spus nu există nimeni în afară de tine. Cât despre Holly, s-a întâmplat să stăm la acelaşi hotel şi am cinat împreună. Pentru că am fost logodiţi mai demult, mi s-a părut civilizat s-o invit la masă. Speram să treacă mai repede o seară mizerabilă. Eram nebun de dorul tău. Şi acum sunt.

— Oh! îi scăpă lui Laurel mulţumită că părea exasperat, pe când un bărbat vinovat ar fi rămas în defensivă.

— Asta-i tot ce-am obţinut – oh? continuă Connor. Speram să-mi spui că ţi-e dor de mine.

— Mi-e dor, recunoscu ea, deşi e minunat să-mi petrec timpul liber cu Lianne. Dai o petrecere?

— Nu chiar, sunt doar părinţii mei şi câţiva vecini. Presupun că nu sunt prea multe şanse să vii şi tu? Nu mă simt deloc în largul meu fără tine.

Era exact sentimentul nutrit şi de Laurel, care aruncă în minte la coş articolul monden.

— Nu, dar mâine mă întorc la Londra iar tu vei sosi acolo poimâine, astfel că ne vom vedea în curând.

Îmi pare rău că am fost atât de proastă, dar şi tu te-ai fi supărat dacă citeai aşa ceva despre mine.

— Eu aş fi crezut ceea ce ştiam despre tine şi nu cele spuse de un răuvoitor. Promite-mi că dacă mai citeşti ceva de genul ăsta discuţi cu mine, înainte de a trage concluzii greşite.

— Promit, spuse încrezătoare Laurel. Cu toate astea ratase ocazia să-l prezinte Liannei şi ştia că va trece mult timp până îşi va recăpăta în întregime încrederea. Întotdeauna, undeva în mintea lui Laurel, vor exista „unchii" care s-au perindat prin viaţa ei. Pe majoritatea îi urâse, dar de unul dintre ei, mereu vesel şi simpatic, se ataşase. Când a plecat, s-a simţit abandonată şi chiar vinovată. Dacă ar fi fost numai ea ar fi riscat totul pentru Connor, dar n-avea de gând să rişte securitatea emoţională a Liannei. Nu, va aştepta până se va simţi din nou sigură de el.

Cu câteva zile înainte de Anul Nou, Connor îi spuse:

— Laurie, joi trebuie să plec acasă.

— Acasă? repetă Laurie. Avea atâtea case şi nu ştia la care dintre ele se referă.

— În Australia. Ea îl privi şocată. Petrecuseră puţin timp împreună şi mai erau doar două zile până joi.

— M-ai luat prin surprindere. Afaceri? Connor ezită o fracţiune de secundă. Aşteptând ca el să continue, Laurel simţi cum o cuprinde neliniştea. Nu era genul lui Connor să ezite.

— Se căsătoreşte un prieten de-al meu. Trebuie să fiu de faţă la nuntă. Voi lipsi zece zile, dar să nu fii îngrijorată dacă n-ai veşti de la mine.

— N-o să fiu, răspunse ea ştiind însă că se va întâmpla exact contrariul. Aşteptă rugămintea lui să-l însoţească. Întotdeauna îl refuza, dar asta nu-l oprea

să întrebe. De data aceasta, el n-o făcu şi ea se întristă pentru că ar fi acceptat cu plăcere. Îşi zise că e vina ei. Nici unui bărbat nu-i convine să fie refuzat mereu.

Data viitoare va merge cu el. Şi Lianne. El şi-a dorit întotdeauna acest lucru iar acum – Laurel nu mai putea să-l refuze. Cele două zile trecură ca două ore şi iat-o prinsă în braţele lui în timp ce el îi murmura ca de obicei:

— Să-mi duci dorul, Laurie.

— Ca o nebună, promise ea şi adăugă. Încearcă să te întorci cât mai repede. El îi luă faţa în mâini şi-i spuse cu o intensitate pe care Laurel n-o înţelese:

— Mi-aş fi dorit să nu fii un nenorocit de reporter. Ea crezu că se referă la modul în care slujba ei se interpunea în viaţa lor, şi-i replică:

— Mi-aş fi dorit să nu fi redus lumea la dimensiunile unui timbru poştal, dar presupun că întoarcerile acasă răsplătesc oarecum efortul.

— Acum ai încredere în mine? o întrebă el, cu aceeaşi intensitate stranie.

— Da. Laurel îşi dădu seama că crede cu adevărat ceea ce spune şi repetă:

— Da şi nici măcar n-o să mai citesc rubricile mondene. Ochii lui o cercetau cu atenţie.

— Atunci, eşti a mea? Adică, te-ai vindecat? Ai terminat cu Curtis şi eşti numai a mea? Laurel aprobă din cap, incapabilă să vorbească. Connor o scutură cu blândeţe.

— Nu-mi ajunge. Spune-o!

— Sunt a ta, cu adevărat, zise ea cu voce răguşită.

— E tot ce voiam să ştiu. Faţa i se lumină în zâmbetul de care ea era atât de îndrăgostită şi-i spuse:

Te iubesc când eşti a mea, Laurie.

Apoi plecă şi ea se trezi în faţa altor zece zile interminabile, dar le privea altfel acum când avea certitudinea că e vorba de ultima lor despărţire.

Ca de obicei când Connor era plecat, Laurel îşi umpea zilele prin muncă şi rezolvând alte treburi pe care prezenţa lui le făcea uitate. Două zile mai târziu, intra în sediul elegant al revistei unde lucra Shirley, pentru mult promisa invitaţie la prânz. Shirley îi zâmbi şi o pofti să ia loc în faţa biroului ei în timp ce termina o convorbire telefonică. Obişnuită cu un birou aglomerat şi gălăgios, Laurel nu se putea imagina lucrând într-o cameră atât de splendidă şi de izolată ca aceasta.

După ce închise receptorul, Shirley îi spuse:

— Salut, străino! Arăţi minunat.

— Mă simt minunat, răspunse Laurel. De ce eşti aşa de surprinsă? Shirley scoase pudriera din geantă şi îşi studie cu un aer critic faţa.

— Păi, mă gândeam că dacă n-a mers chestia cu Connor Dyson…

— A mers, o contrazise Laurel cu un zâmbet larg.

— Oh! Shirley închise cu un pocnet pudriera. Grozav! Să mergem.

— Stai puţin, ce te-a făcut să crezi că n-a mers? întrebă Laurel şi zâmbetul său se transformă într-o încruntătură plină de semne de întrebare.

— Nimic. Mă cunoşti doar, eu aflu întotdeauna ultima noutăţile.

— Da, te cunosc destul de bine, replică încet Laurel, ca să ştiu că nu spui astfel de lucruri din mintea ta. Eşti zăpăcită, recunosc, dar nu şi maliţioasă. De ce ai făcut afirmaţia asta?

— Oh, la naiba! murmură Shirley. De ce nu mi-am ţinut gura închisă? Te-ai implicat mult?

— Mai mult de atât nu se poate. Laurel încerca

să pară liniştită, dar simţea cum o năpădeşte groaza. Ce ştii tu şi eu nu ştiu?

— La naiba, poate nu-i nimic. Oricum, mă mir că tu nu ştii. Scoase un teanc de reviste şi ziare. M-am uitat prin ele să văd dacă dau peste ceva interesant. Sunt de ieri. Multe articole bune au ca punct de plecare nişte zvonuri. Unele rezistă, altele nu, dar tu ştii mai bine.

Laurel căută articolul cu degete neliniştite. De data asta nu mai era nicio fotografie, dar nici nu era nevoie de vreuna. Era doar un paragraf, care făcu însă ca lumea ei să se destrame. Reporterul probabil că ştia mai multe amănunte, pentru că părea foarte sigur de el, îşi zise Laurel în timp ce citea.

„Într-o încercare vicleană de a scăpa neobservaţi, proprietarul australian Connor Dyson şi Lady Letiţia au zburat separat până la Paris, de unde au luat acelaşi avion spre Australia. Pe cine au crezut că vor păcăli turturelele noastre?”

Pentru Laurel, fiecare cuvânt era o lovitură psihică, dar cel mai tare o duru adjectivul „vicleană”. Connor, iubitul ei Connor, o înşelase. Dacă n-avea nimic de ascuns în legătură cu Letty, atunci nu era nevoie să zboare separat la Paris şi nici n-avea de ce să-i ascundă că vor călători împreună.

De fapt, i-ar fi cerut să-l însoţească. Dar el a insistat ca ea să-i spună că are încredere în el. O cerere pe care ea a crezut-o venită din inimă şi când colo era doar pentru satisfacerea ego-ului. Voia să se asigure că a adus-o în sfârşit acolo unde-şi dorise.

— Laurel, te simţi bine? întrebă speriată Shirley.

— Nu, dar o să-mi revin, răspunse Laurel împăturind cu grijă exagerată ziarul şi punându-l la loc. De data asta nu m-am pierdut în totalitate. Am avut grijă să nu devin dependentă în totalitate de el. A

fost superb atât cât a durat, dar acum că el s-a dus din viaţa mea, va rămâne doar amintirea lui. O să mă descurc.

Se ridică şi arboră un zâmbet fals.

— Şi acum, ce-ai zice să mâncăm? Mor de foame. Dar se feri s-o privească pe Shirley în ochi şi Shirley se feri la rândul ei. Amândouă ştiau că nu puteau să pomenească de Connor fără ca Laurel să se prăbuşească complet.

CAPITOLUL 12

Era atât de bine organizată încât o surprinse şi pe ea cât de uşor îi era să termine cu totul şi să fugă. Sună la ziarul provincial la care trebuia să lucreze din luna martie şi i se spuse că e binevenită să înceapă munca cu o lună mai devreme.

Apoi îi telefona mătuşii Sue şi-i spuse că s-a hotărât să stea la Shirley două săptămâni, după care să se mute definitiv, prea era tristă Casa Hewitt cu atâtea apartamente goale.

— Şi lucrurile tale? întrebă practică mătuşa Sue.

— N-o să iau prea multe, doar cărţile, hainele şi nişte aparate electrice. Am angajat o firmă specializată în mutări şi luni ai să primeşti lucrurile. Am aranjat să-mi încep serviciul cel nou din februarie, deci nu vor fi probleme. Trebuie să-mi termin angajamentele pe care le am. E în ordine?

— E o idee excelentă. Astfel, Lianne se va obişnui cu tine prin preajmă şi nu ne va mai duce nouă dorul. Cum rămâne cu dădaca ei? întrebă mătuşa Sue.

— Cât stau la Shirley voi cunoaşte câteva femei. Dacă găsesc pe cineva potrivit, o să vin cu ea. Îţi convine aşa?

— Mi-ar fi de folos ca cineva să aibă grijă de Lianne în timp ce eu voi face bagajele şi-mi va fi mai uşor să te ştiu plecată din casa aia oribilă.

Oribilă, îşi zise Laurel în timp ce închidea telefonul şi privi apartamentul. Ea n-ar fi folosit cuvântul ăsta. Pentru o perioadă scurtă de timp, aici a fost chiar paradisul…

În fiecare cameră erau lucruri de ale lui Connor, dar pentru că erau ale lui nu o deranja dezordinea. Era atât de amorţită încât nimic nu o mai atingea.

Amorţeala era de fapt aliatul ei cel mai important. Se simţea de parcă juca rolul lui Laurel Curtis, dar ei nu i se întâmpla nimic. Când s-a eliberat de Alan din viaţa ei, a fost cu totul altfel, era furioasă. Acum nu simţea decât… acest nimic.

Mai întâi împachetă lucrurile lui Connor, pe care, împreună cu perlele, le trimise la adresa lui din Mayfair. Apoi mai trimise o scrisoare la Dyson Enterprises (UK) Ltd., anunţând eliberarea apartamentului şi solicitând cecul care i se cuvenea.

Mai scrise două înştiinţări către companiile de gaze şi de electricitate, cerându-le să trimită chitanţele pe adresa din Hampshire şi cu asta termină. Cu o valiză în mână se îndreptă spre locuinţa lui Shirley.

Era un refugiu bun şi curat, aşa cum plănuise dintotdeauna şi de data asta nu mai era cu inima frântă. N-avea inima frântă pentru că nu simţea nimic.

Laurel nu o vedea prea mult pe Shirley din cauza programului diferit de lucru, dar Shirley o văzu destul ca să-i spună neliniştită:

— Preferam să strigi, să zbieri, să plângi, să spargi ceva! Eşti ca o fantomă.

Cred că eşti şocată.

— Phh! o luă în râs Laurel. Am prevăzut sfârşitul… chestiei astea cu Connor înainte de a începe. Binecuvântată să-ţi fie inima romantică, Shirley, dar ceea ce vezi nu e o fantomă ci o persoană

realistă. Serios, n-am nimic.

Pentru un timp a crezut cu adevărat cele spuse şi chiar aproape o convinsese şi pe Shirley. Doar când s-a mutat la Pantiles – când în sfârşit şi-a văzut visul cu ochii – amorţeala începu să dispară făcând loc durerii.

Odată cu ea apărură gândurile şi senzaţiile cate o torturau. Şi-l imagina pe Connor cum o atinge şi senzaţia era atât de reală încât începea să tremure din tot corpul. Îl vedea cum îi zâmbeşte şi zâmbea la rândul ei, în gol. Îl auzea râzând şi întorcea capul după el, dar descoperea că era doar un ecou în mintea aflată în agonie. Se trezea dimineaţa sigură că-l va găsi lângă ea iar faptul că nu găsea nimic constituia cel mai devastator şoc. Se întâmpla atât de des încât crezu că va înnebuni. Nu-i spusese niciodată unde se află Pantiles, dar dacă ar fi vrut s-o descopere existau destule mijloace de informare. Numai ea, ca reporter, ştia câteva, iar Connor avea la dispoziţie posibilităţi nelimitate. Nici na trebuia să se deranjeze personal, putea să angajeze pe cineva.

Dar el nu încercă nimic şi Laurel trebuia să accepte faptul că dispariţia ei n-a fost decât o favoare neaşteptată. În mod evident, Connor n-avea nevoie de o fostă amantă care nu era mereu la dispoziţia lui. Aşa că, pa, pa, Laurie!…

Laurie… De dorul vocii lui se chirci. Îşi amintea tot ce-i plăcea la el… Ochelarii pentru caracterele mici… cicatricile de deasupra buzei şi sprâncenei, amintiri de la un meci de rugby… ridurile de o parte şi de alta a gurii, pentru care jura că n-au fost gropiţe. Lucruri mărunte care însă îl făceau mai vulnerabil, ceea ce nu era caracteristic lui Connor. Se părea că durerea în loc să se vindece devenea tot mai accentuată. Simţea cum, încetul cu încetul, se afundă în gaura lăsată de el în viaţa ei. Mai rău era că trebuia

să se comporte de parcă nimic nu se întâmplase. Ea era femeia pe cale să-şi îndeplinească visul şi trebuia să se comporte ca atare. Era efectul atitudinii ei prea protectoare, prea precaută şi prea deşteaptă pentru propriul ei bine. Nu ştia cum o să se descurce mai departe, dar nimeni nu bănuia dezastrul în care se afla. O ajutau două lucruri: bucuria ei reală de a fi cu Lianne şi lista nesfârşită a mătuşii ei, pentru retragerea în Spania.

Apoi mai erau şi treburile practice. Dădaca olandeză pe care Laurel o alesese pentru firea ei veselă şi casnică, trebuia învăţată cu rutina obişnuită Liannei.

Ianuarie se transformă în februarie, iar Laurel începu prima ei slujbă stabilă.

Îi era de un real ajutor sau cel puţin aşa credea, până când se trezi răsfoind ziarele cu ochi înfometaţi de veşti despre Connor, cu riscul accentuării durerii. Nu-i găsi numele decât o dată, într-o rubrică economică. Aşa cum îi spusese mai demult, compania lui se extinsese şi în Europa.

Laurel se gândi la prânzul de la Paris şi se întrebă pe cine invitase Connor acum. Într-un fel, nu credea că pe Letty. Era ciudat că tocmai obsesia lui Laurel pentru discreţie menţinuse în viaţă relaţia lui cu Letty.

Noua slujbă făcu ca februarie să treacă mai repede decât ianuarie şi sosi timpul plecării în Spania a mătuşii şi a unchiului ei. Lianne, mai mult emoţionată decât tristă, se bucura de promisiunea lui Laurel că-i vor vizita în vacanţa de vară.

Pantiles îşi stabili o nouă rutină. Laurel se lupta cu nevoia de a-l suna pe Connor, doar pentru a-i mai auzi vocea pentru ultima dată. Formă numărul de mai multe ori ca apoi să intre în panică şi să trântească

receptorul în furcă. În loc să-şi revină, săptămânile fără el o slăbiră de puteri.

Doar un telefon, îşi repeta întruna. O mică sporovăială ca între prieteni, să-i arate că nu-i poartă pică. Trebuia să facă ceva, nu mai putea continua în felul ăsta. Şi totuşi, de câte ori forma numărul, nu putea s-o ducă până la capăt. Connor n-o mai voia. Dacă i-ar fi împărtăşit agonia, ar fi făcut ceva, doar ăsta era genul lui.

Pe la sfârşitul primei săptămâni din martie, extenuarea fizică şi emoţională începu să-şi spună cuvântul. Sâmbătă dimineaţă reuşi să se dea jos din pat, abia pe la ora 11. Era o zi frumoasă şi Greta, dădaca, îi scosese pe Lianne şi pe Shadow la plimbare. Laurel îşi puse o cană de ceai şi se aşeză s-o bea. Ziarul era pe masă şi-l întoarse spre ea ca să citească titlurile. Dar nu mai ajunse la ele, oprindu-se la fotografia lui Letty râzând spre un tânăr frumos. Îl recunoscu imediat. Era pilotul de curse Carlton Hinds.

„Pentru a doua oară, fericirea pluteşte în aer pentru asul vitezei, Carlton Hinds, şi Lady Letiţia, fiica contelui de Darrow. Ajungând aseară în Londra, au dezvăluit că, în ianuarie, s-au recăsătorit în secret în Australia, la o lună după finalizarea divorţului lor. Şi-au petrecut luna de miere la ferma lui Carlton din Queensland, unde a avut loc şi nunta. Pentru a doua oară, martorul a fost Connor Dyson, cel despre care se afirma că va fi cel de-al doilea soţ al lui Lady Letiţia.

Întrebat despre acest zvon, Carlton a declarat: Connor şi cu mine suntem prieteni de ani de zile. El o păstra sub observaţie pentru mine, a convins-o să se întâlnească cu mine ca eu s-o pot lămuri de greşeala pe care am făcut-o divorţând. De ce au ţinut totul în secret? Lady Letiţia ne explică: S-a făcut atâta publicitate la prima noastră căsătorie încât n-am mai

avut timp să ne începem viaţa împreună. Suntem hotărâţi să nu se mai repete aceeaşi poveste”.

Ziarul căzu dintre degetele sleite de puteri şi Laurel începu să privească pierdută peretele bucătăriei. Ce făcuse? Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcuse?

Connor n-o părăsise, ea era cea care-l părăsise. El se întorsese în apartament ca să găsească… nimic. Nici măcar un bilet. Laurel închise ochii şi-şi imagină reacţiile lui, durerea şi, fiind vorba de Connor, furia lui. Cât de trădat se simţise. Nu-i de mirare că n-a încercat s-o găsească.

Ea care-i promisese că dacă se va îndoi vreodată, îl va întreba pe el înainte să se pripească cu concluziile. În ziua în care Connor a plecat, ea l-a asigurat că are încredere în el şi că este a lui. Şi totuşi, l-a lăsat să se întoarcă într-un apartament gol. Laurel începu se tremure violent, imaginându-şi prin ce a trecut Connor.

Zăpăcită, alergă pe scări până în dormitorul ei, deschise dulapul şi scoase din el singurul lucru primit de la el de care nu fusese în stare să se despartă – ursuleţul cu ochelari şi cutiuţă.

Îmbrăţişându-l, se aşează pe pat. I se părea că aude cuvintele lui Connor: „Nu sunt o fire prea iertătoare. Dacă mă înfurii prea rău, las baltă totul”.

Laurel întoarse capul şi privi reflecţia ei din oglinda mesei de toaletă. Era slăbită, cu umbre vineţii sub ochi şi orice urmă de gropiţe dispăruse cu desăvârşire. Acum trebuia să le simuleze prin machiaj iar în weekend-uri nici nu se mai obosea. Dacă Connor ar vedea-o acum, s-ar uita şi a doua oară ca s-o recunoască. Era greu de crezut că atracţia dintre ei nu se baza decât pe aspectul exterior, pentru că ea mai întâlnise bărbaţi chipeşi care nu i-au stârnit

interesul iar el, în mod sigur, a întâlnit femei mai frumoase decât ea.

În orice caz, trebuia să vorbească din nou cu el, să-şi ceară scuze, să-i explice. Îi datora măcar atâta lucru. Era sâmbătă. Dacă se afla în Anglia, atunci era la Cherisham. Formă numărul atât de emoţionată încât greşi şi o luă de la capăt.

— Dyson. Vocea lui se auzi repede şi o luă pe nepregătite. Gâtul i se uscă şi nu reuşi să scoată niciun cuvânt. El repetă iritat:

— Dyson. Laurel îşi umezi buzele.

— Eu sunt, răspunse încet şi ruşinată. Nu primi niciun răspuns şi adăugă simţindu-se mizerabil:

— Laurel. Oare îi uitase vocea atât de repede? Nu, nu i-o uitase. El i se adresă usturător:

— Dacă, în sfârşit, vrei să-mi spui ceva, Laurel, vino şi spune-o privindu-mă în ochi. Tonul de ocupat îi bubui în ureche. Connor îi închisese telefonul şi-i spusese Laurel. Ştia că nu mai putea fi vorba de sărutări ci doar de reproşuri, dar trebuia să meargă la el, trebuia să încerce… şi asta acum, înainte să-şi piardă capul.

Lăsă un bilet pentru Greta în care o anunţa că lipseşte puţin, atât de sigură era că Dyson a chemat-o la Cherisham doar ca să aibă satisfacţia s-o dea afară, îşi perie părul, dar în rest rămase aşa cum era, în blugi, cu un pulover larg şi nemachiată.

Nu prea mai avea nimic din fata de aur a lui Connor. Oricum, probabil el avea deja o altă fată. Pe cineva mai puţin complicat, care nu-şi călca promisiunile. Era cuprinsă de spaimă, dar îşi reveni imediat. Connor n-avea înclinaţii de sadism.

N-ar fi chemat-o la Cherisham dacă ar fi fost o altă femeie acolo. Nu putea să-i dorească atâta rău…

Laurel nu mai fusese niciodată la conac, dar

urmărind indicatoarele îl găsi fără probleme. Se îndrăgosti imediat de el. Casa era joasă, acoperişul ei ascuţit găzduind mansardele. Era mai degrabă plăcută şi rustică decât mare, o casă şi nu un punct de atracţie turistică.

Dar impresiile lui Laurel erau zdruncinate şi haotice, reflectând starea ei emoţională. Parcă maşina şi rămase câteva secunde pe loc, încercând să repete în gând ce trebuia să spună. Nimic nu-i venea în mintea golită de gânduri. Numai simţurile şi nervii ei erau supralicitaţi.

Simţi cum o cuprinde dorinţa s-o ia la fugă, să evite ceea ce nu putea fi decât o confruntare traumatizantă, dar nevoia de a-şi ispăşi greşelile, o rază de speranţă, o făcu să iasă din maşină. Apăsă pe butonul vechi al soneriei şi spre surprinderea ei, acesta funcţiona. Şi mai surprinsă fu când îi deschise uşa chiar Connor. Se aşteptase să fie intendenta sau un servitor, adică nişte momente în plus ca să-şi mai revină. Dar se uita direct în ochii metalici ai lui Connor, atât de reci şi de impersonali. De-abia atunci înţelese că n-ar fi trebuit să vină niciodată pentru că ochii ei îl cercetau cu o foame accentuată de săptămânile de separaţie.

— Bună, Connor, spuse ea încurcată.

— Bună, Laurel.

Vocea lui era la fel de rece şi de impersonală ca şi ochii. Se dădu la o parte, lăsând-o să intre. Laurel se găsi într-un hol mic cu lambriuri şi în timp ce el închidea uşa, ea deveni conştientă de apropierea lui. Voia să-i cadă în braţe, să se agaţe de el cu speranţa că vraja dintre ei n-a dispărut şi nu era nevoie de cuvinte. Dar nu reuşi. El i-a spus din nou Laurel şi părea la fel de controlat şi de neatins ca un străin. Tresări la atingerea lui când trecu în faţa ei pentru a o

conduce pe un coridor plin de neaşteptate alcovuri şi cotituri, care-i demonstrau faptul că interiorul casei fusese modificat de mai multe generaţii de stăpâni.

Oricum, Laurel era conştientă doar de bărbatul înalt pe care-l urma şi de ostilitatea emanată de acesta. Connor deschise o uşă şi aşteptă ca ea să intre în încăpere. Laurel tresări din nou când trecu pe lângă el şi păşi într-o cameră lungă şi îngustă, cu dulapuri pentru cărţi de o parte şi de alta a unui cămin scobit în piatră. În cămin trosneau nişte butuci uriaşi. În încăpere mai erau un divan şi nişte fotolii îmbrăcate în piele. Pe peretele opus se aflau ferestrele care dădeau într-o grădină cu alei pietruite. Afară, din nişte lăzi uriaşe se revărsau iederă, trandafiri sălbatici şi lalele. Laurel auzi pocnetul uşii închise de Connor şi simţi cum i se strânge stomacul. Nu mai avea nicio scăpare. Era prinsă între două focuri: furia lui Connor şi sentimentul ei de nepotrivire cu locul.

Connor n-o rugă să se aşeze şi rămase la rândul lui în picioare. Se sprijini de perete, în dreptul unei ferestre. Era îmbrăcat în blugi. Laurel ardea de nerăbdare să-şi lase capul pe puloverul lui moale de lână, dar el îşi împreună braţele.

Limbajul trupului, îşi zise Laurel. Se închide în sine, lăsându-mă pe mine afară. Stătea încurcată în mijlocul camerei, simţindu-se ca o şcolăriţă în faţa directorului. Din păcate nu putea să râdă de absurditatea situaţiei.

Totul era mult prea serios şi prea real – putea să însemne despărţirea de Connor pentru totdeauna.

— Arăţi al naibii de groaznic, zise el şi Laurel tresări de parcă ar fi pocnit-o.

— Mi-a fost dor de tine, şopti ea. Apoi, făcu efortul să se adune. Trebuia să poată mai bine de atât. Îmi pare rău, Connor, îmi pare atât de rău.

— Asta-i tot? întrebă el şi ea aproape auzi cum furia îi topeşte controlul de gheaţă.

— Atunci, nu-i suficient. Ieri ar fi ajuns, dar azi, nu. Nu ai venit pentru ce am spus sau pentru ce am făcut. Te-ai întors din cauza ăstuia.

Ridică un ziar de pe fotoliul de la fereastră şi-l aruncă spre ea. O lovi în umăr şi-i căzu la fereastră.

— A fost nevoie să citeşti în ziare ca să ai încredere în mine. Laurel, ştii cum e să te întorci la NIMIC, absolut nimic, decât la nişte promisiuni călcate? îţi spun eu, n-o să mai trec niciodată prin aşa ceva.

— De ce nu mi-ai spus despre Letty? izbucni ea în plâns. De ce n-ai avut încredere în mine?

— Aşa cum ai avut tu în mine? o luă el peste picior. De fapt, eu am avut încredere, dar n-am putut s-o conving pe Letty. Ea n-are încredere în reporteri. Articolele despre Carl i-au stricat căsnicia. M-a făcut să-i promit că nu-ţi voi spune. Nu mi-a convenit, dar am crezut că am ajuns la un punct în care nimic nu ne mai putea despărţi. Mi-am zis că suntem prea legaţi unul de altul şi multe alte tâmpenii.

— Nu erau tâmpenii, erau adevăruri, Connor. Trebuie să înţelegi felul în care…

— Te-am înţeles săptămâni întregi, o întrerupse el cu amărăciune în glas. Am făcut concesii, aşa cum n-am mai făcut pentru altcineva. Nu te-am forţat cu nimic.

Ţi-am dat timp să te gândeşti şi unde am ajuns? Exact acolo de unde am început. Când am avut nevoie să crezi în mine, n-ai reuşit să mă separi de Curtis. Disperarea o cuprinse pe Laurell.

— Nu-i adevărat, Connor. Te iubesc! Întotdeauna te-am iubit.

— Nu-i genul de dragoste pe care s-o înţeleg. Îi

întoarse spatele şi privi pe fereastră. Era concediată, dar nu putea să se mişte. Dragostea şi dorul o ţintuiau pe loc.

— Te rog, imploră ea, te rog, nu-mi întoarce spatele. Mi-ai lipsit atât de mult... Nu pot să-ţi spun de câte ori am încercat să-ţi dau telefon.

— Încercările poate sunt suficiente pentru tine, dar mie nu-mi ajung.

— Connor, te rog! Nu te purta aşa. Mă simt de parcă aş muri. El se întoarse şi o privi în faţă, cu ochii ca de cremene.

— Nu te aştepta să-ţi plâng de milă. Şi eu am trecut prin asta. Arătă cu capul: Uşa e acolo. Fă ceea ce faci tu de obicei când lucrurile nu merg aşa cum vrei tu, ia-o la fugă.

— Să fug?! exclamă Laurel. Nu pot nici măcar să merg. Trebuie să rămân. Nu pot să trăiesc fără tine. Nu pot! Ochii lui Connor azvârliră flăcări spre ea şi Laurel se trase temătoare înapoi, în timp ce el se îndrepta spre ea. O luă de umeri şi o scuturâ, dar apoi o strânse în braţele lui puternice, aproape sufocând-o.

— La naiba, Laurie, prin câte am trecut ca să aud cuvintele astea, îi spuse el cu duritate. Începusem să cred că n-ai să reuşeşti niciodată să le spui.

Ea îşi îngopă faţa în puloverul lui şi suspină:

— Îmi pare atât de rău, dar de ce n-ai venit după mine? De ce...?

— Trebuia să vii tu la mine. Era singurul mod în care puteam să mă asigur că nu vei mai fugi din nou. Connor o sărută pe păr în felul lui familiar, după care tânjise atât de mult. Trebuia să fiu sigur de tine, la fel cum tu voiai să fii sigură de mine. Se pare că asta nu ţi-a trecut prin cap. Încercă să-i ridice faţa spre el, dar Laurel se opuse:

— Nu, nu te uita la mine. Arăt groaznic, ai

recunoscut şi tu. El o forţă să-l privească în ochi şi-i zâmbi cu tandreţe.

— Te iubesc când arăţi groaznic, Laurie, spuse Connor uşor. Ochii ei se umplură de lacrimi. El o sărută pe pleoape şi apoi coborî pe buze. Laurel simţea cum durerea şi tristeţea ei dispar şi zise cu voce tremurată:

— Te iubesc atât de mult, Connor. Spune-mi că acum totul e în ordine. Spune-mi! O desprinse de la pieptul său, o luă de mână şi o conduse afară din cameră.

— Mergem s-o luăm pe Lianne şi de-abia atunci o să fie totul în ordine. Laurel îl urmă zăpăcită şi zise:

— Mai e şi dădaca.

— Luăm vagonul militar.

— Şi un câine. Connor se opri şi o luă din nou în braţe.

— Nu-mi pasă nici dacă ai o cămilă.

Fac orice numai să te aduc sub acoperişul meu. Zâmbind şovăielnic, Laurel îi spuse:

— Nu mai fi atât de drăguţ cu mine. O să mă faci să plâng din nou.

— O să te fac să urli dacă te mai aud spunând vreo inepţie, o ameninţă el, asta presupunând şi grija ta pentru ce scriu ziarele. O să ne căsătorim cât se poate de repede, dar până atunci spune-mi că nu-ţi pasă de toate astea.

— Nu-mi pasă, domnule, şopti ea.

— Voi fi dur când va fi cazul, probabil şase zile din şapte. Speriată?

— Îngrozită, spuse Laurel trecându-şi mâinile pe după gâtul lui şi sărutându-l.

— Mulţumesc că m-ai anunţat că vrei să ne căsătorim. Nu eram sigură.

— Eu am ştiut de la început, dar a durat mai mult

până să te prinzi şi tu. Connor îi desfăcu braţele din jurul lui şi-i sărută mâinile. Acum, putem pleca după Lianne? De-abia aştept să vă răsfăţ pe amândouă. Ochii lui Laurel se înceţoşară.

— Nu trebuie să ne răsfeţi. Ajunge doar să ne iubeşti.

— Asta nu-i o problemă. Niciodată n-a fost.

— Oh! Laurel îşi ascunse faţa pe umărul lui şi izbucni în plâns.

— Încetează, îi porunci Connor. Oi fi eu un tip simpatic, dar nu ai voie să plângi. Dar lacrimile ei continuau să curgă iar el nu reuşea să le şteargă nici măcar cu sărutări. Disperat îi spuse: Te iubesc când plângi, Laurie.

Şmecheria îşi făcu efectul. Laurel încetă să plângă şi-i zâmbi.

SFÂRŞIT